

a 440 m

SOBRE EL NIVELL DEL MAR

(LA REVISTA D'OLOT)

**Biblioteca
Marià Vayreda**

Carrer del Pató, 2
Tel. i fax: (972) 26 11 48
17800 OLOT (Gerona)

**Entrevista a
Alexandre Cuéllar/
Manuela Plana**

22

JULIOL/AGOST 1997

PREU 500 PTES.

NOVA BIBLIOTECA

**Federal,
un conte de Xavier Cortadellas
1^{eres} Jornades universitàries
de l'aeg**

L'Au Cal·ligràfica
ASSOCIACIÓ CULTURAL

Valls Vells, 15 17800 OLOT
Tel. 26 98 02 Fax 26 98 02

**SI ENCARA NO HO ETS, FES-TE SUBSCRIPTOR DE
a 440 m SOBRE EL NIVELL DEL MAR
(LA REVISTA D'OLOT)**

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Podeu enviar aquesta butlleta a l'Associació *L'Au Cal·ligràfica*, carrer Valls Vells núm. 15, 17.800 Olot, Tel. i Fax: 26 98 02, o bé lliurar-la directament a qualsevol membre del consell de redacció.

M'adhereixo a l'Associació *L'Au Cal·ligràfica* com a subscriptor-col·laborador pel període d'un any, mitjançant la fórmula de...

Domiciliació bancària, per la qual cosa prego al Banc/Caixa _____
que atengui fins a nou avis i amb càrrec al meu compte o

llibreta d'estalvi núm.

els rebuts que us presentarà l'Ass. *L'Au Cal·ligràfica* o bé, per transferència al c/c 2100 1091 870200029385
a nom de *L'Au Cal·ligràfica*

Tarifa anual: 6.000.- ptes

Nom i cognoms: _____

Adreça: _____

Localitat: _____ C.P. _____

Telèfon: _____ Data: _____ Signatura _____

«No és això, companys / Carles Llorens/ No és això»

Coordinació: X. Rusalleda
Consell de redacció: Juli Clavijo, Pep Fargas, Meius Ferrés, Àngel Parada, Xavier Planagumà, Jordi Rovira, Albert Rubirola, Joan Serra, Ricard Sargatal, Jordi Serrat.

Edició: As. L'au cal.ligràfica
Concepte portada: Kim Domene
Impressió: Impremta Aubert

Col.laboradors:

OPINIÓ:

Albert Bramon, Joan Capdevila, Juli Clavijo, Antoni Mayans, Jordi Pujiula, Àngel Parada, Esteve Corominas, Miquel Macias, Pere Masmitjà, Domènec Moli, Lluís Sacrest, Joan Serra.

TEATRE:

Francesc Pereira, Pep Fargas, Tena Busquets.

MÚSICA:

Pep Coll, Carles Fontfreda.

ART:

Gabriel Alcalde, Pin Ferrés, Carme Ortiz, Jordi Rovira, Albert Rusalleda, Joan Vilallonga, Sigrid Werning.

CINEMA:

Carles Batlle, Miquel Barti, Imma Merino, Manel Mitjà, Àngel Quintana.

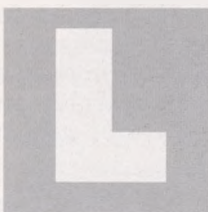
LITERATURA:

Concepció Batallé, Pedro Carrizosa, Margarida Casacuberta, M. A. Gardella, Natàlia Molero, Dolors Rovira.

CIÈNCIA:

Emili Bassols, Jordi Canal, Francesc Canalies, Josep Codony, Josep Guix, Joan Nogué.

Dipòsit legal: GI-801/95

a cultura olotina ja és en mans de la dreta! Per fi a l'esquerra local li toca rosegar la pols. Així d'exultant se'ns mostrava fa unes poques setmanes el corvengent Carles Llorens en un article publicat al Punt. D'entrada, i dit així, un pot pensar que no sap de què parla aquest noi. Després de llegir l'article, la sensació, sense ser del tot la mateixa, tampoc no difereix tant. Per què malgastat llavors el temps dedicant-li aquest Editorial?

Respondre aquesta qüestió pot ser més suggerent que respondre el fàcil i fàlç article de «trasnochada» retòrica:

Primer, un acudit: aquell que amb tant d'enginy introdueix en Woody Allen en el seu darrer film. Al progressista Alan Alda li ha sortit un fill adolescent d'allò més carca i fatxenda. El pobre home es passa tota la pel·lícula intentant explicar-se què redimonis li passa al seu fill, fins que al final un neurocirurgià, després d'una petita exploració, li demana si el seu fill últimament ha estat «estrany» i «amb idees poca-soltes i fora de lloc»; la resposta és afirmativa. El doctor li explica que el desgavell cerebral venia senzillament d'una disfunció, per culpa d'un petit coàgul que impedia una completa i rica irrigació sanguínia del cervell. O sigui, exclama l'Alan Alda: «no tinc un fill republicà, solament s'havia tornat republicà perquè el seu cervell no funcionava!».

Segon, un agraïment: de fet ja era quelcom sabut, però no està de més que un públicament digui que és de dretes (i pel que sembla de la facció «pura i dura»).

Tercer, i ara va de bo: el motiu de tanta alegria era la inauguració de la Biblioteca Pública a l'antic edifici de l'Ajuntament. Segons l'articulista aquell matí els socialistes locals patien forts restrenyiments i la resta d'esquerranòfils progressistes, angines, com a mínim. Sembla ser però que, com sol passar, la realitat va superar la ficció i res d'això no va passar, o almenys no n'ha quedat constància mèdica.

Quart, per acabar: tot resta allà mateix. I ens agradi o no aquesta és la llastimosa metàfora de tant de despropòsit. La cultura olotina, com la de molts altres municipis, per altra banda, continua essent l'assignatura pendent d'uns i altres, i els focs d'encenalls poques brases deixen.

Que CIU no en té ni idea? Potser sí, o potser no. El que és cert és que durant molts anys la millor manera de fer «cultura» que hem viscut ha estat senzillament no fer-ne. I això sí que vol dir tenir les idees molt clares, ja que tot sovint sota l'aparença de «no saber què fer» s'hi amaga la voluntat de «no fer res». I això últim està carregat d'ideologia. Però, també, i no ens enganyem, quan un regidor de CIU telefona als membres de les Associacions de Pares ara fa dos estius per evitar que s'organitzin, o quan aquesta primavera un altre regidor de CIU telefona als membres de les Associacions de Veïns invitant-los a no associar-se, el que s'està fent és CULTURA. La seva cultura, la de sempre!

Que l'esquerra local continua suspenent en l'àmbit de la cultura? Doncs, potser sí. Però cal recordar que des de fa molts anys que l'esquerra no gestiona els pressupostos. Un Ajuntament amb un altre ideari polític que l'actual, com hauria gestionat les partides dedicades a «cultura»? Possiblement no l'hauria gastat en trucades telefòniques!

Anècdota final: quan ara ja fa uns quants anys es va convidar el Sr. Faulí (senyor gens sospitós ideològicament pels amics corvengents) com a pregoner de la Festa Major, dedicà el seu pregó a lloar la desapareguda revista «Gra de Fajol» -conegut conturbeni esquerranòfil- i a la gent que la feia. I és que ja ho saben, com diu la cançó, «la vida te da sorpresas, sorpresas te da la vida».

22

JULIOL / AGOST

1 9 9 7

La renovació

A

quests darrers dies hem tingut la sort d'assistir al canvi d'en Felipe González com a primer secretari del PSOE (i, gairebé segur, de la seva candidatura a la presidència del govern) i a les múltiples anàlisis que ha generat. També, a nivell local, i amb motius diferents, hem pogut veure el canvi d'alguns dels regidors de l'Ajuntament d'Olot.

M'agradaria parlar sobre la qüestió de la necessària renovació de les persones que es fan càrrec dels grups polítics i de les entitats no empresarials, un tema del qual se'n parla molt però que ha quedat en segon pla a les reflexions d'aquests dies.

Ha estat un plaer poder escoltar a en Felipe González coincidint amb la seva visita a Girona, sobretot perquè, com sempre ha fet, ha parlat de forma molt entenedora de idees i valors que toquen la fibra sensible de molta gent i que els situen per ordre de prioritats de manera molt planera. (Tot sigui dit de passada, per a mi, cada cop és més clar, que qui no sap fer-se entendre és perquè no comprèn bé el que explica). A mi, el que més m'ha agradat, no és l'argument que ha donat de l'alliberament que tenia per dir coses sense comprometre el partit, sinó, per sobre de tot, la felicitat que respirava i que el feia ser molt més brillant.

Em temo, però, que aquest canvi estimuli poc a les persones que haurien de renovar-se des de fa temps i, en canvi, faci créixer la tendència a d'altres a tornar-se filòsofs de com s'haurien de fer les coses allunyant-se del treball diari.

En un altre extrem, tampoc m'ha agradat aquesta distinció que ha fet en Felipe González en el seu discurs, entre els càrrecs amb limitació de mandat i els càrrecs d'elecció popular que no caldria renovar. Em sembla un subterfugi macarrònic on s'amagaran tots els qui no es vulguin moure del lloc.

En tot cas, jo crec fermament que s'han de renovar els càrrecs de les entitats que tenen com a funció gestionar béns i activitats públiques. Cal anar canviant aquestes persones perquè és l'única forma que surtin idees noves i il·lusions al seu voltant. Si no es posa una fita a aquests càrrecs s'acaba treballant per mantenir aquell lloc i no per les idees de futur que es tinguin.

A la vegada, la renovació és l'única forma de mantenir el voluntariat, l'esperit de servei desinteressat que és imprescindible que, amb petites o grans dosis, tinguin aquests càrrecs. Un voluntariat que no exclou la professionalització sinó que la situa en el seu just lloc.

Una de les explicacions que més em va agradar sobre la victòria laborista a les últimes eleccions a Gran Bretanya va ser la que he escoltat sobre la gran quantitat de gent jove que omplia els locals del partit laborista i amb la primera cosa que els havia dit Toni Blair: «Veni a treballar però, tingueu la certesa, que cap de vosaltres tindrà un càrrec en el nou govern si guanyem». (Ben diferent, per cert, de la situació d'aquí a Olot).

Finalment, cal ser honest, les millors idees surten de les persones joves. La brillantor queda més o menys entre els 20 i els 40 anys. En tinc 41 i,

per tant, ho puc dir-ho sense embuts.

Tot i això no és la meua intenció quedar-me amb aquesta part de discurs. Si creièssim que la renovació és només que els de dalt vagin deixant el lloc als de sota, cauríem en un error molt comú de tots els comentaris que es fan sobre el tema.

Jo crec que no n'hi ha prou, s'ha de completar aquesta acció amb una imprescindible feina de preparació i pedagogia dels substituïts. Primer, aquests substituïts s'han de buscar, no n'hi ha prou en esperar assegut que truquin la porta i, segon, cal preparar-los.

No em refereixo exclusivament a una preparació tècnica específica sinó també a un treball de discussió ideològica, es tracta de fer bullir l'olla i preparar el brou amb què es faran els estofats del futur.

Per descomptat que això carrega una motxilla més a les esquenes dels organitzadors actuals, però és una motxilla de bon portar i, a més, no trobo altres esquenes on posar-la.

I, encara me'n queda una, els qui han deixat els seus llocs, han de continuar participant. Per els partits d'esquerra és imprescindible que es faci ideologia en els mitjans de comunicació, en els fòrums d'opinió i al carrer. És qüestió de saber ser fidel a uns principis i a les persones, i esperits lliures per ser crítics (Valor progressista com costaria trobar-ne d'altres).

Albert Bramon

Belluguem el CUG, però no pas brownianament

L

acció de govern de CiU a Olot és comporta talment com un moviment brownià. Ara van cap aquí, ara van cap allà, ara tornen, ara es desdixen, ara pacten, ara fan passar el clau per la cabota, ... de fet mai no saps quina direcció ni quin sentit prendrà, només saps que el pròxim moviment serà desordenat respecte als anteriors i que impactarà

amb les molècules del medi. Aquest mes ha tocat als **diners** i als **Bars**. Fins ara volien estalviar i fer desaparèixer el dèficit municipal, doncs ara no. Ara volen tenir diners per gastar. Sí, sí. La Sra. Brussosa i el Sr. Corominola, després d'anatemitzar tant l'excalde ara també volen estirar més el braç que la màniga. Deu ser que l'alcalde té ganes de tornar-se a presentar? No hi entro. El que ens interessa és que han modificat el Pla Econòmic i Financer i l'han fet menys

exigent. Han allargat el període per eixugar el dèficit i així cada any hauran d'aportar menys diners a aquesta finalitat. També han decidit deixar una mica de dèficit als ajuntament que vinguin al darrera. (Que serà d'esquerra, no ho dubteu!). Paral·lelament ens han proposat -sense èxit- amortitzar en 14 anys un crèdit que hem de pagar en 7, fent això obtindrien un interès menor i resultaria que al final pagaríem el mateix que ara, si els interessos no s'apugen en aquest

llarg període. La finalitat de tant de rebombori i d'un negoci tan poc llaminer és que es podrien endeutar més sense incomplir el Pla Econòmic Financer i sense sobrepassar els topalls d'endeutament legal. Vaja, era una manera "intel·ligent" d'autoenganyar-nos i d'enganyar els ciutadans. Seríem estalviadors i malgastadors, tot alhora! En Pere no n'hagués pensat una de millor! ... En fi, anècdotes a part, els de l'Esquerra veuríem bé una certa relaxació de l'estalvi municipal si el destí d'aquest diners s'ho val. Per això recolzarem la reconversió de l'actual "Pla Pactat amb l'Oposició d'Estalvi Econòmic per Eixugar el Dèficit i Reduir l'Endeutament Municipal" en un "Pla Unilateral de CiU per Reduir el Dèficit i no Incrementar l'Endeutament Municipal" si es dediquen els diners alliberats a dos temes de ciutat que d'altra manera no es podrien afrontar. Són **la Universitat i el Barri Vell**.

Els de l'Esquerra volem que Olot tingui una escola universitària d'empresarials, de medi ambient, de disseny-belles arts, d'enginyeria tècnica agrícola o mecànica, etc... I això només ho tindrem si podem superar les pors conservadores (a la competència que farà a la FP, a la hipotètica falta de viabilitat econòmica o a la pessimista hipòtesi de falta de demanda,...) i, sobretot, si tenim recursos econòmics públics -o sigui municipals- per començar a caminar. Crec que amb la màxima urgència i sense gaires reflexions més s'ha de fer el que es va fer fa uns anys amb l'Escola de Belles Arts. O sigui, cal buscar una persona que estiri la corda amb convicció (gràcies Joan Vallès & Cia!), cal que els polítics de torn tinguin les idees clares (em permetreu que d'aquella Gran Comissió de Cultura recordi la meva tuqueia Adelaida Plana que sempre em parlava amb convicció i esperança d'aquest projecte de modernització de l'Escola de Dibuix!),

calen recursos municipals (Déu n'hi do per l'època!) i cal aprofitar tot el que es tingui a l'abast (la Vella i Bella Escola de Dibuix, L'Escola Superior del Paisatge...). Si no fem això, no tindrem universitat. Ni res del que els detractors subtils d'aquesta iniciativa presenten com a alternatiu.

El segon tema és **la rehabilitació ciutadana del barri vell**. Ara -per fi! i gràcies al Conveni amb el Govern de l'Estat.- podrem injectar una quantitat significativa de diners públics al barri vell per rehabilitar pisos -no només enderrocar, si-us-plau!- i fer carrers i places. Però creiem que no serà suficient perquè la ciutat ja està massa desplaçada cap el triangle Ajuntament-Biblioteca-Plaça de Catalunya (que és l'antiga Cooperació). Des de l'Administració cal actuar per reequilibrar el centre urbà. Cal que la gent vagi novament al barri vell-vell. És per això que els de l'Esquerra hem proposat -sense èxit- construir un nou edifici al mig de la Vila Vella que sigui un gran centre cultural. Seria la seu de l'Escola de Música, de Plàstica i seria un espai multi-ús per cursets, classes, conferències,... I és que més enllà dels problemes urbanístics necessitem aquest equipament. Perquè mira que n'és d'inadequat l'escenari del Teatre Principal per veure en Pep Bou fent bombolles o la Sala Oberta del Museu Comarcal per escoltar conferències sobre ciència!. Aquesta proposta, finalment, té la gràcia de posar al servei de la Universitat (la UNED i Col·legit Universitari de la Garrotxa -el CUG-) un edifici complet que és idoni per la seva incipient activitat i està a punt: La Casa de Cultura.

També és browniana la relació que l'equip de govern manté amb els **bars**. Tots estem d'acord que la llei s'ha fet per complir-se, però no es pot aplicar com si fos la llei del talió. Cal tenir uns criteris, uns objectius i una estratègia per dur-los a terme. No es

pot matar tot el que és gras!. N'és un exemple l'IAE, on CiU mira que tothom es posi al dia però sense aixecar la llebre (i ho fa massa lentament, ho he de dir!). Seguint el mateix criteri s'hauria d'haver fet amb els bars. Al nostre entendre cal actuar amb severitat i duresa -fins i tot fent servir la tàctica ideada per en Ness per acabar amb l'Al Capone- contra aquells bars on hi ha droga i es dona l'alcohol als menors. En segon lloc s'ha d'actuar contra els bars i discoteques que són reincidents en fer soroll a hores de la nit. En tercer lloc s'han d'elaborar uns requisits mínims de seguretat (extintors, llums i sortida d'emergència) d'obligat compliment. I a partir d'aquí i en tota la resta de temes cal aplicar un tractament individualitzat en funció de les activitats de cada bar (no és el mateix un que tanqui a les 11 que un que tanqui a les 3), de l'entorn (nombre de veïns, molèsties que provoquen,...), de la conflictivitat generada i dels perills potencials (aforament, incompliments,...).

El que més que brownià és dantesco i kafkià és l'acord de la Comissió de Govern sobre el mobiliari urbà. Com es pot obligar a tots els bars d'Olot a tenir unes cadires, taules, para-sols i jardineres determinades? On queda la lliure empresa que CiU sempre pren com a pretext per a la retallada de l'estat del benestar? I la creativitat? I la pluralitat?... Els de l'Esquerra creiem que no és funció de l'Ajuntament obligar la gent a complir uns criteris estètics determinats. Al nostre entendre CiU i la Sra. Brussosa han de deixar de governar a cops de decret i optar pel diàleg i la gestió. Dona millors resultats i no hi ha tants conflictes ciutadans.

Joan Barnadas i Puigferrer
Portaveu Municipal d'ERC

Qüestió de seguretat

La protecció i la seguretat de les persones són aspectes que cada vegada es valoren més en la nostra societat. En països del Tercer Món sovint es produeixen sinistres que provoquen centenars de víctimes, mentre que el mateix sinistre no en provoca cap o ben poques en un país occidental.

Això és així perquè les administracions públiques generen normatives i reglaments per prevenir i evitar situacions potencialment perilloses i que afecten la seguretat i les vides dels ciutadans. Per tant, les normes no són cap caprici sinó el resultat de l'aplicació d'uns valors socials basats en la protecció de les persones.

Als locals de concurrència pública, cal posar especial atenció en garantir que

les mesures de seguretat es compleixin. Per això, tant la Generalitat de Catalunya com l'Administració Central han elaborat una normativa en matèria de seguretat. L'Ajuntament d'Olot ha d'aplicar aquesta normativa de rang superior i, per tant, d'obligat compliment, als locals públics de la ciutat. En aquest tema tan important hem tingut el recolzament i l'estímul

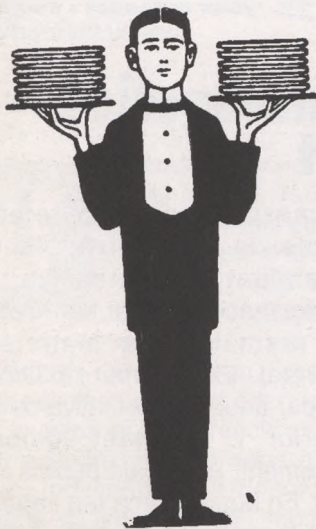
Crònica del Ple del mes de juny

dels grups de l'oposició, en especial dels socialistes que, amb sentit de responsabilitat, han demanat sovint que es tinguessin en compte les mesures de seguretat als bars d'Olot.

L'Ajuntament d'Olot exigirà als locals públics que s'obrin de nou el compliment de totes les mesures que reclama la llei. Igualment, els bars que es traspassin hauran de fer l'esforç d'adequar-se a la normativa, entenent que és el moment en el qual es pot exigir el seu compliment. Per altra banda, els bars ja existents hauran d'anar regulant la seva situació de forma progressiva i intentant cobrir els mínims necessaris en matèria de seguretat o establir mesures compensatòries. Aquest és el criteri i la voluntat de l'Ajuntament. Actualment, la Generalitat està treballant en la reglamentació d'aquests tipus de mesures, no només en locals públics sinó en espais i en activitats molt més grans i tan diferents com poden ser les indústries o les granges. Aquesta nova legislació precisarà, igualment, els terminis per regularitzar i adaptar les activitats a la nova normativa.

Hi ha coses amb les quals no es pot jugar. La seguretat i la protecció de les persones ha de ser una prioritat de l'administració i es mereix un respecte i una especial cura per part d'aquesta. Considerem que és un tema que per la seva transcendència, els ciutadans entendran i agrairan que es realitzi per part de l'Ajuntament, un treball rigorós en aquest sentit.

Isabel Brussosa
Alcaldeessa d'Olot

Ni els més grans recordaven l'assistència al Saló de sessions de tanta gent en el decurs d'un Ple considerat normal. La cosa s'explica perquè es rumorejava que es tractaria de les darreres disposicions en relació als bars i cafeteries dictades per l'Ajuntament. Tanmateix, després que l'Alcaldeessa Isabel Brussosa va fer una lleugera precisió al principi de l'Ordre del dia, la majoria se'n va anar i només es va quedar la gent de sempre: periodistes i uns quants inassequibles. La majoria dels punts de l'Àrea d'Hisenda i Règim Interior que l'Equip de Govern va presentar no eren

conflictius. Cal destacar la convocatòria d'un concurs per a la contractació dels serveis de conservació i manteniment de les instal·lacions semafòriques de la Ciutat, on es van recollir unes aportacions dels regidors Barnadas (ERC) i Guinart (PSC), i la proposta de Conveni de Cooperació i Coordinació entre Mossos d'Esquadra i Policia Municipal. Un conveni que estava pendent des de feia temps i que va ser recolzat per l'oposició. Així, per al regidor Miquel Macias (IC-V) «ja era hora que se signés. Ara, va dir, cal aprofitar l'ocasió per fer una Policia Municipal menys agressiva». Per Trincheria (PP) s'havien d'imaginar noves funcions com, per exemple, la policia de barri. Joan Barnadas es va mostrar comprensiu amb el sentiment de desànim d'alguns membres del Cos, però va insistir que ara es podran atendre funcions que són molt importants com les del trànsit o els barris. «El Conveni ens resta feina, però ara el que fa falta és l'estudi de què ha de fer la Policia Municipal d'Olot». Finalment, Albert Bramon (PSC) va començar tot agraint als policies la feina feta i els va engrescar a cuidar-se d'aquelles que són més sentides pels ciutadans. Va avançar la presentació en un proper Ple d'un estudi que ha encarregat el Grup Socialista a una empresa especialitzada sobre

les funcions més importants que hauria de fer la policia a la Ciutat d'Olot. Finalment, va demanar que es reunís més sovint la Junta de Seguretat i que s'informés puntualment als diversos Grups Municipals. Tant el regidor Rigall (CiU) com l'Alcaldeessa van mostrar la seva satisfacció pel suport de l'oposició, així com per l'estudi ofert pels socialistes. Isabel Brussosa va prometre que es miraria de fer partíeps a tots els grups dels temes de seguretat. En Urbanisme un dels temes especialment tractats feia referència als colors alternatius dels habitatges del barri de Montolivet. Tal com queda l'acord a què ha arribat el Ple, la veritat és que no variarà gens ni mica la situació actual. Tant govern com oposició no

són partidaris de modificar la fisonomia tradicional del barri, d'aquí que les condicions que s'imposen a la modificació siguin més aviat entrebancs que altra cosa. S'estableix, així, per exemple, que «Serà condició indispensable l'autorització de pintar ...que els treballs s'efectuïn simultàniament sobre tot el conjunt d'habitatges quan es tracti de construccions aparellades, entre mitgeres o en fileres». Pel que fa als colors alternatius a tota una varietat de blancs, aquests són: groc lluminós, rosa de Nàpols, marfil, verd palla, verd aigua i ocre sec.

Entre el Ministeri de Foment, la Generalitat i l'Ajuntament s'ha aprovat un conveni de col·laboració per a la rehabilitació del Nucli Antic, que suposa 98 milions de pessetes procedents de fons de la Unió Europea, i pel qual els diversos grups van felicitar l'Equip de Govern. Joaquim de Trincheria va demanar que els veïns fossin informats del crèdits; Ramon Barnadas que fos redactat en les dues llengües i Albert Bramon que fossin aplicats en tasques de rehabilitació profunda i no per pintar façanes. A tot això es comprometé la nostra Alcaldeessa.

No hi va haver aquest consens en la proposta d'actualització del Projecte

d'Estadi d'Atletisme del Tussols-Basil, el qual, com ja és conegut, només té el suport de CiU i PP. Es tracta, en definitiva, de rebaixar el Pressupost elaborat l'any 1991, globalment uns 300 milions a una quantitat actual de 152.851.055 ptes, desglossat en 85.401.999 per a la Pista i 67.449.956 per a l'Equipament. El total del pressupost de contracta és de 213.105.551 ptes. Del debat d'aquest punt ens quedem amb el que va dir Isabel Brussosa: «Si la Direcció General d'Esports no paga, el Projecte no es farà». Tot seguit es van aprovar els preus públics per a la utilització privada de la maquinària del servei de neteja i el Conveni marc de Cooperació entre el Departament de Benestar Social i l'Ajuntament en matèria de serveis socials.

L'oposició va presentar una moció conjunta demanant que algun membre de l'oposició formi part del Consell d'Administració de Ràdio Olot i que va ser rebutjada per CiU amb l'argument que «les majories són les que són». Igual sort va tenir la presentada pel PSC de crear el telèfon del ciutadà, consistent en facilitar un número on tothom que volgués comunicar una queixa o suggeriment es pogués posar en contacte amb l'Ajuntament i tenir la seguretat que en un termini de 24 hores li seria contestada la seva petició. Tampoc fou acceptada per CiU la presentada per ERC d'atorgar una subvenció semblant a la de 30 milions concedida a l'empresa privada Televisió Olot SL. En canvi sí que fou aprovada per unanimitat, cosa que aixecà els aplaudiments de l'oposició, la moció de fer una vorera i un pas de vianants entre el barri dels pisos de la Garrotxa i el barri de les Planotes. L'encanteri va durar poc ja que la que proposava crear un aparcament subterrani a la zona Firal-Turín-Firalet, a la plaça dels taxis i substituir la coberta del mercat per una planta d'aparcament a l'aire lliure, va ser rebutjada per l'equip de govern perquè «ells ja tenien un pla en estudi per fer-ho».

Iniciativa-els Verds va obtenir el trencament de la disciplina de vot de CiU amb la moció que demanava retirar dels edificis municipals les ampolles d'aigua envasades en PVC, ja que el regidor Eduard Arbós es va abstenir perquè ho considerava una campanya demagògica. L'oposició no va donar suport a la proposta de nomenar l'Alcalde com a representant al Consell d'Administració d'Olot Televisió SL. Iniciativa i PP van votar negativament, ERC i PSC van decidir retirar-se d'una votació on es triava un membre de l'Ajuntament per anar a un Consell d'Administració d'una empresa privada. Joan Corominola, tanmateix, sí que va obtenir el suport de PP i el PSC, l'abstenció d'Iniciativa i el no d'ERC, com a representant al Consorci de

Normalització Lingüística. Finalment, Pilar Solà presentà la seva renúncia com a regidora en una intervenció on va agrair el seu suport a tots els components del Consistori, a l'anterior Alcalde i als funcionaris. IC-V, PP, PSC i Isabel Brussosa li van desitjar sort i agrair el seu treball, dedicació, esperit de diàleg i honestat. Ja a l'apartat de prec i preguntes, destacarem que es va tornar a suscitar el tema dels bars i cafeteries i el de les obres del carrer Sant Rafel. Quant al primer, tots els grups van estar d'acord en la manca de tacte del decret que obliga tots els bars a instal·lar un mateix tipus de mobiliari, el qual per cert no és fabricat en una important empresa de Les Preses, i que ha originat un fort enrenou ja que no s'ha parlat amb els afectats. Tampoc les mesures sobre seguretat i condicions dels locals s'està fent de manera enraonada (al respecte l'Alcalde ha convocat una trobada dels grups per parlar-ne), i tot plegat està fent bullir el sector. Pel que fa a les obres, cal constatar que el mateix Grup de CiU és conscient de les deficiències de determinats components, com els dels llums del carrer Sant Rafel, i han decidit canviar-los.

COMENTARI DEL PLE DE L'ADÉU DE LA PILI

El Ple del 19 de juny de 1997 es caracteritza, des del meu punt de vista, per una certa disminució de la tensió que havia caracteritzat els darrerament celebrats. Tanmateix hom constata que la majoria convergent està definint una línia d'actuació en relació als grups de l'oposició. De les mocions que aquesta presenta i aquella els accepta, la majoria són d'Iniciativa, alguna d'ERC i gairebé cap del socialistes. Tindrà això alguna cosa a veure amb el fet que CiU constata

l'existència d'una alternativa seriosa al seu govern? El control desmesurat dels mitjans de comunicació local sembla tal vegada el resultat d'una actitud defensiva més que la que havia existit fins ara, és a dir, la consideració patrimonial del poder que és pròpia de tots els grups conservadors. L'oposició que Ràdio Olot tingui un Consell d'Administració més d'acord amb el pluralisme de l'Ajuntament o el suport públic a una operació televisiva privada duta a terme pels amics de Convergència, sense altra contrapartida que la presència «floreale» de l'Alcalde, demostra seriosos dèficits en el concepte d'allò que és un poder democràtic. Vull dir amb això que la grandesa de la democràcia rau en què aquell que governa deixa que l'oposició tingui uns mecanismes de control i participació. Arguments com «les majories són les majories» no deixen d'expressar poca cultura democràtica.

Què està passant amb els bars i cafeteries? ¿Què es vol que es faci al centre d'Olot? ¿Qui ha tingut la idea d'uniformitzar la Ciutat? Segons m'expliquen algunes veus, el regidor Santi Vizern ha justificat l'aplicació de les mesures de seguretat, higiene i sanitàries per...» culpa d'aquests socialistes». Cosa certa pel que fa a la presentació de la proposta que mirava d'impedir la realització d'accidents o cuidar la salut de la clientela d'aquests establiments. Però, ¿qui és el responsable de l'aplicació de la norma? ¿Qui ha de dialogar, negociar i pactar amb els propietaris dels establiments? De la mateixa manera resulta desencoratjador que es vagin tancant portes a l'audició de música en viu i Olot hagi esdevingut una ciutat avorrida i, a més, uniformitzada. Perquè ¿com potser que es decretin uns models de mobiliari sense una consulta aprofundida del sector? ¿Com potser que després del disbarat de considerar Olot com a totum revolutum siguin triats models que són cars i que no són fabricats a la Comarca?

Enmig d'aquest desori ens trobem almenys en aquest Ple amb el comiat de la Pilar Solà. Les paraules de la majoria de l'oposició van ser de comprensió del que significa el trasllat a una ciutat com Barcelona d'una persona que molta gent ha estimat o, si més no, li ha caigut bé. Actuacions polítiques al marge, que ja els seus companys actuals s'han encarregat de criticar, crec que la Pilar ha estat una de les persones que més han treballat a l'Ajuntament. És per això que no es pot compartir algun silenci que es va manifestar en el Ple del 19 a l'hora de desitjar sort a la Pili.

Juli Clavijo

Off

Tornen a ser aquí. Aquest any són set que durant un mes conviuran amb set famílies olotines per recordar-nos la cruesa de la seva realitat.

Les colònies dels nens saharauis han coincidit amb la cimera expansionista i prepotent de l'OTAN. Ells no ho saben, s'encanten davant del televisor amb la mateixa innocència amb què mirarien un mag traient el conill de la xistera. Per a ells, aquells senyors refets i encorbatats que somriuen satisfets davant d'un escenari de banderes imperials, no són més que ninotets dins una caixa que presideix els menjadors de les famílies que els acullen.

Els ninotets estan molt ocupats establint el «nou ordre mundial», per perdre tan sols un segon del seu temps amb foteses com la que els ha fet néixer i créixer lluny del seu país, lluny del mar, en mig d'un desert de rocs.

Les senyores dels ninotets, segures de tenir-los entretinguts, s'han dedicat a la dura tasca de cultivar-se visitant museus i organitzant sopars baixos en colesterol, cal cuidar la línia i, si passen gana, sempre podran dir que han fet un «sopar solidari».

Els periodistes, que segueixen patèticament el més petit moviment dels ninotets, no s'interessaran pels saharauis, ja varen concedir un Pulitzer en aquella fotografia de la nena que s'estava morint mentre un voltor esperava el torn del seu àpat, i seria de mal gust tornar a donar un premi pel mateix tema. Ells però, s'ho miraran encuriosits, potser desfilaran exagerant i escarnint els gestos militars, mentre sonin els himnes dels triomfadors, triomfals.

Després, quan la mare adoptiva els crida a taula pel sopar, per un sol dia i en un moment s'haurà fet justícia, el poder haurà canviat de mans, amb un sol gest hauran acabat amb l'ignomínia:

Prendran el comandament a distància del televisor, pitjaran el botó «off» i tots els ninotets hauran desaparegut. Tant de bo sigui així!

Pep Fargas

Crida

s fa saber que, reunida una minicomissió municipal, sense cap consulta ni informació prèvies, es decideix que totes les cadires, taules i veles dels bars de la Molt Convergent Ciutat d'Olot, s'hauran

d'ajustar a les característiques que a continuació detallarem: cadires de 4 potes, metàl·liques, de color d'ala de mosca, sembalnt al color de tots els carrers nous d'aquesta ciutat. Igual color per a les taules i les veles. Les veles han d'anar sense pal ni suport de cap mena per tal que si algú va a la vela no s'hi pugui enfilat. Les cadires, de quatre barrots i amb faldilles d'alumini per evitar contactes eròtics per sota la taula. A fi que la ciutat quedi ja absolutament avorrida, sobre aquestes taules només s'hi podran posar vasos amb coca-cola sense insinuacions lliberals, aigua, que és d'un color que lliga amb tot, i els dies festius al migdia, bitters sense, ja que el vermell donarà un to festiu impagablea les terrasses dels nostres carrers i places. D'acord amb aquesta nova estètica, hem acordat obligar els ciutadans a vestir-se de gris els dies de cada dia i de tons ataronjats i grocs, els diumenges. Els paraigües, en dies de pluja, per tal d'ordenar el trànsit a les voravies, tindran un diàmetre màxim de 60 cm, seran grisos per dins i negres per fora, ja que una ciutat governada per una coalició com la nostra cal que tingui un aire de seriositat extrema. Per aconseguir de totes totes un ambient de treball i de lleure dignes caldrà que en Xevi bulbena no dirigeixi la restauració de cap més façana, i per aquest afer serà absolutament imprescindible la utilització només dels colors plom i barra de ponent al capvespre. Per descomptat que no es podran comprar cotxes pintats de tons que s'escapin d'aquesta tònica cromàtica. Per altres qüestions relacionades amb la imatge pública, s'aniran fent les pertinents crides a fi d'orientar convenientment els ciutadans d'acord amb les decisions que aquesta comissió vagi prenent en cada circumstància. I per així consti i es compleixi per part de tots, es firma aquesta crida el 28 de desembre de l'any 20 des de la recuperació de la llibertat».

Nota: Les pròximes crides sembla que es produiran a mesura que la classe dirigent trobi la manera de fer cèntims amb l'ordenació d'aquests canvis - única explicació possible d'aquestes crides insòlites- que evidentment perjudiquen el poble. Però per això ja fa anys que hi ha les conferències de Sant vicenç de Paül. A més, la comissió es reserva el dret de modificar aquesta crida, sempre i quan sigui de la seva conveniència.

Moli

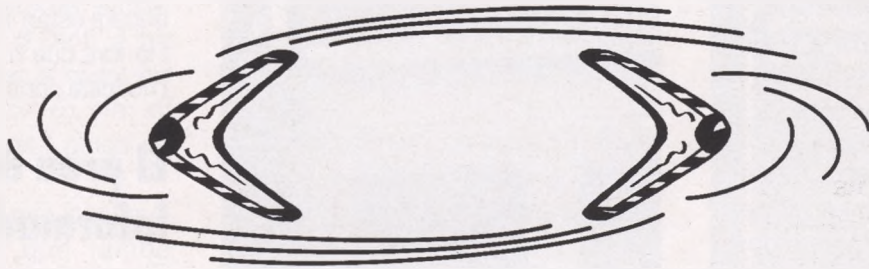
No ve pas d'ara, Joan, però és ara que sobta. Fa tot l'efecte que les generacions de 20, 30 i 40 anys han quedat exhaustes. La gent que té 40 o 50 anys té l'excusa d'haver fet un sobre esforç als anys 60 i 70, i avui viu adormida amb una ressaca de la qual no se'n desempellarà mai més. Li ha agafat mandra. Alguns i algunes han tornat a començar el cicle amb una nova parella i una segona camada, d'altres, molts, s'han instal·lat còmodament a la saleta, encarxofats al sofà, mirant «illes del tresor» i «buenafuentes». I quan poden, s'entaforen el xandall i surten a la carretera a fer quilòmetres, suant per dins i per fora, cremant el plus de grasses que han embocat la nit abans en un sopar d'amics.

La llibertat passa per no fer res, per no sentir-se obligat a fer res. Hi ha la consciència d'haver pagat quota obligatòria, d'haver tancat un cicle, i ara hom s'esplaia en els llimbs d'una avançada jubilació.

S'han o ens hem tornat al·lèrgics a la militància i devots seguidors del futbol televisat, de la vida casolana, i vetllem amb un zel quasimorbós el patrimoni personal. Hem perdut la vergonya i ens ha envaït la mandra. És això el paradís?

I de tot plegat, d'aquesta vida atrafegada i carregada d'esperances, no n'ha quedat pràcticament res, ni tan sols remordiments, perquè tothom té amb qui i amb què emparar-se. Els resistents que sobreviuen es veuen com una raresa, una mostra d'infantilisme, víctimes d'una addició malaltissa a l'activisme infructuós, inútil. Avui s'estila ser resignadament demòcrata, fer diners i contemplar impàvidament els fruits de la nostra miserable grandesa. La rebel·lia és cosa dels insatisfets i els malnascuts i si molestes, et titllen d'antidemòcrata, ves per on. Ai, que cansat estic d'aquesta meva pàtria, tan petita, i com m'agradaria d'agafar-la pel coll i sacsejar-la fins a fer-li sortir l'ànima...

 Xavier Rusalleda

Xevi,

Cansament o bé una altra manera de veure l'entorn. Hi ha un temps per a cada cosa? Amb l'edat, patim o seguim les estacions de la vida -primavera, estiu, tardor i hivern- tal i com proclamaven els poetes bucòlics? Els temps han canviat i nosaltres també. No sé si tornant-nos més savis o com a conseqüència de la frustració i la impotència. La immediatesa dels resultats o l'acció directa continua tenint sentit, però s'ha de tornar molt més selectiva per no convertir-se en simple autosatisfacció. Quan érem joves no pensàvem més enllà del problema, de la situació concreta, i la nostra era la reacció a una situació injusta o a un comportament social o polític amb el qual no estàvem d'acord. Ara, l'activitat política clàssica i institucional passa quasi exclusivament a través dels partits i aquests intenten ocupar tot l'espai, assumir tot el protagonisme i tota la responsabilitat. La seva pròpia feblesa es manifesta en els resultats decebedors, en la incapacitat, tant d'anàlisi com de provocar reaccions. Inclús sembla que s'agafin a qüestions totalment superficials per justificar la seva presència però que tenen una bona ressonància i amb els quals no es juguen quasi res.

Fora dels partits continua existint tota la problemàtica del nostre futur col·lectiu i individual. Aquest present insuficient i insatisfactori abans el vivia com un afrontament personal i ara cada vegada més ho veig com una amenaça pel futur del qual poc a poc em vaig escapant i ho sento més com una obligació cap al meu entorn, sobretot cap als meus fills, de qui sempre seré responsable. No m'agrada el mestratge, ni els líders, ni els models, i continuo creient en la condició humana, capaç de sobreviure ella mateixa en les pitjors condicions. Tot costa més perquè el cos no respon com abans i l'esperit preveu més les conseqüències i, per tant, la inutilitat de molts projectes (o potser és una excusa). Forçar les situacions es converteix més en una tasca de boca en boca i en una actuació constant i quotidiana, sense espectacularitats. Potser tampoc no sabem interpretar els signes d'aquest temps i el fet que no ho coneguem tot no vol pas dir que no hi hagi res, que ningú no es mogui, que no s'estigui treballant per a un món millor (més feliç), en algun lloc fora del nostre abast i de la nostra comprensió. Reconec que el temps m'ha ensenyat a acceptar que sense mi tot continuaria igual, ni millor ni pitjor, i que és important recobrar el lloc on pertanyem dins del multitudinari context social. No pensis que Nord enllà les coses funcionen d'una altra manera, ni que són més savis o més nets o més trempats o més civilitzats que en aquesta nostra trista i dessolada pàtria.

 Joan Capdevila

Com més petita és la nou... més fressa remou

«Com podreu comprovar, aquest mes m'ha donat pel vessant escatològic. No és pas que tingui aficions rares, passa que hi ha dies que et llevés per trepitjar m... Ja em perdonaran; amb tot, anècdotes a part, en el fons de tot hi ha la veritable filosofia de la vida real. Vostès ja saben que com més petita és la nou... »

Tractament uniforme

Ara, a l'Ajuntament d'Olot, se li ha acudit que tots els bars que tenen terrassa, han de tenir les mateixes taules, les mateixes cadires, parasols i jardineres, perquè volen donar «un tractament uniforme» al mobiliari de les terrasses. Molt comprensivament, l'Ajuntament vol donar facilitats als propietaris de les terrasses i ha explicat que a qui faci la inversió, li farà un descompte a l'hora de pagar les taxes municipals. Segur que algú del consistori devia passejar un vespre pel port olímpic de Barcelona i, en veure un passeig tan llarg on els bars tenen el mateix tipus- amb petites variacions- de mobiliari a les terrasses, li van venir unes ganes boges d'importar a Olot tot això del «Tractament uniforme». Amb tot, a Barcelona, estem parlant dels bars d'una mateixa zona. A Olot, en canvi, ja ens explicaran perquè han de ser iguals les terrasses del Firal, les de la Plaça major, les del Passeig de Barcelona o de la Plaça del Carme. Quina relació hi ha entre unes i altres? Per

cert, aquella comissió d'estètica que s'havia de crear, on ha anat a parar?

Colla d'il.luminats

Es veu que hi ha un defecte de fabricació en el sistema elèctric que provoca talls de llum, que si a més les bombetes no encaixen bé, que si a més són massa fràgils, que si a més t'enlluernen quan hi passes pel costat...

Tants de defectes han provocat que l'Ajuntament d'Olot hagi decidit canviar els fanals del carrer de Sant rafel, tot just quinze dies després d'haver-los estrenat.

De moment, les tasques de desballestament dels fanals han estat assumides, per iniciativa

pròpia, pels brètols d'Olot. Dels trenta-dos fanals instal.lats ja només en queden una dotzena d'intactes. A l'hora de posar-ne uns de nous, sembla que ho farà la mateixa empresa d'il.luminació que els va vendre a l'Ajuntament. Pel que fa a les jardineres, encara estan intactes, però l'abeurador i la font que hi havia a la plaçoleta de l'hospital continuen desapareguts.

El preu de la informació

El grup municipal d'ERC a l'oposició a l'Ajuntament d'Olot vol demanar a l'equip de govern que es donin ajuts econòmics a tots els mitjans de comunicació que cobreixin la informació local per evitar un greuge comparatiu en haver donat 30 milions de pessetes a Televisió d'Olot SA a canvi de fer un seguiment informatiu de l'actualitat municipal i a fer ús del futur arxiu audiovisual de la TV local. Des d'aquestes pàgines es valora molt positivament la sol.licitud d'ERC. Només puc dir que si em donen uns quants milions, deixaré consultar a l'Ajuntament, la col.lecció completa del 440, tota la paperassa que tinc a casa i fins i tot l'àlbum de fotos de la comunitat. Ara només falta que també donin subvenció als xafarders i xafarderes locals -que també n'hi ha a Olot- a canvi de saber quatre coses a cau d'orella.

Bosses i pales

El gos caga. L'amo de la bèstia va fins a l'expenedor on agafa una bosseta i una pala de cartró, recull la tifa del ca,

Il·lustració: Ferran Caselles

la fica a la paperina i tot plegat ho llença a la paperera més pròxima. Així de fàcil, net i polit, ho tenen els gossos d'Olot per no embrutir la via pública quan volen anar lleugers de ventre, perquè l'Ajuntament d'Olot ja ha començat a instal·lar per la ciutat els anomenats «kioscans» (o sia, el expendedors de bossetes i pales de cartró).

Pel que fa als humans, que igual que els gossos, es veu que també defequen de tant en tant, el procediment és més complicat, ja que només poden adreçar-se als únics lavabos públics de la ciutat, situats al Firal d'Olot.

A partir d'ara, però, a qui la immediatesa de l'evacuació no els doni temps d'arribar al firal, poden provar de fer-ho en qualsevol racó, anar a buscar la bossa i la pala i tirar pel dret, sempre que la pala sigui prou gran, és clar.

Cavalls i bicicletes

El Consorci del carrilet, ens que gestiona el carril-bici d'Olot a Girona, vol crear un altre itinerari per als qui vulguin anar a cavall. Tot i que el trànsit eqüestre està prohibit, de moment els genets continuen fent passejades al costat dels ciclistes.

Segons els del Consorci, els cavalls malmeten el ferm del carril-bici i són un perill per a ciclistes i vianants, a part d'un problema sanitari a causa de les defecacions.

Els cavalls seran un problema si s'espanten perquè els ciclistes van a

una velocitat excessiva per una pista pensada per gaudir tranquil·lament del paisatge tot passejant. Que els cavalls malmeten el ferm, més val que no en parlem... Les defecacions però, es podrien solucionar si l'Ajuntament d'Olot escampés per l'itinerari del bicicarril quatre kioscans amb alguna petita modificació, com ara una pala i una bossa més grans.

Breus

L'organització de la trobada d'arqueòlegs a Olot és durament criticada pels participants per no haver anat a dinar a l'Hostal dels Ossos.

Primers resultats de les Jornades de Vulcanologia a Olot. Consens entre l'organització i prestigiosos vulcanòlegs per celebrar-les cada dos anys.

El Kioscan genera confusió. Diversos ciutadans que passegen el gos al matí es confonen de bosseta i llencen l'esmorzar.

Fracàs en la jornada de portes obertes de la deixalleria municipal. A causa de la pudor de les deixalles, les han de tornar a tancar.

La remodelació del carrer de Sant Rafel reactiva el comerç de la zona, si més no, es vendran més bombetes per arreglar els fanals cada dos per tres.

Trobada de garrotxins a Barcelona. Pel mes d'agost es prepara com cada any, una trobada de barcelonins a la Garrotxa.

Jordi Serrat i Viñolas

alberg SACOT

Un allotjament al bell mig del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Entre les poblacions d'Olot i Santa Pau. L'alberg Sacot és una casa de colònies-alberg acollidor, on pots passar uns dies en companyia de la família o els amics.

Avda. d'Olot, s/n.
17811 SANTA PAU
(La Garrotxa)

68 03 79
26 62 54
68 00 85

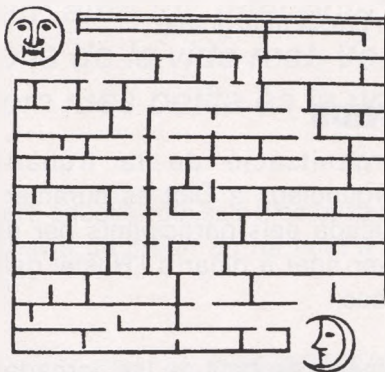
I Jornades d' Orientació Universitària

E

l propassat dia 24 de maig van tenir lloc a l'IES Bosc de la Coma les I Jornades d' Orientació Universitària de l'Associació d'Estudiants de la Garrotxa (AEG). Aquestes jornades partien amb l'objectiu de facilitar la incorporació dels futurs universitaris de la comarca als seus nous centres d'estudi. La idea no era doncs repetir la monòtona informació que publiquen les universitats i la Generalitat sobre la durada dels estudis, els cursos, les matèries a cursar, etc, (informació que moltes vegades no s'arriba a entendre i que per tant de ben poc serveix a efectes pràctics), sinó donar una informació entenedora i puntual a partir de l'experiència dels actuals universitaris, establerts en ciutats i facultats diverses que pot resultar molt profitosa a persones que comencen aquests nous estudis. A més, no cal oblidar la informació sobre vivenda i transport, temes que des de l'AEG hem trobat especialment rellevants i d'interès per a les persones que s'incorporen ara al món universitari.

Així doncs, l'AEG va posar tots els esforços en contactar amb el màxim d'estudiants que actualment cursen estudis universitaris per tal que els ponents fossin el més representatius possible del conjunt d'estudis que avui es poden realitzar a nivell universitari. També doncs es van preparar una sèrie de xerrades per part dels membres de l'AEG sobre la mateixa associació i els seus objectius, sobre com estan en l'actualitat les negociacions amb l'empresa Teisa i el Consell Comarcal de la Garrotxa, i tota aquella informació sobre beques i els diferents tipus d'ajuts que els estudiants poden demanar per afrontar la gran despesa que suposa desplaçar-se i residir a les diferents ciutats per cursar estudis universitaris.

La valoració que des de l'AEG fem del desenvolupament de les jornades i del seu resultat respecte a allò que inicialment ens havíem fixat és molt positiu, tenint en compte que és la primera experiència d'aquest tipus que es realitza a la Comarca i que per això mateix ja representa un gran pas endavant en l'assessorament

L'LABERINT

que reben els estudiants de cara a la seva incorporació a la universitat. Les jornades es van desenvolupar en un gran ambient, distès i marcat pel bon humor, on els assistents van rebre una gran quantitat d'informació que creiem els serà de gran utilitat d'ara endavant (esperem que ells mateixos així ens ho puguin confirmar en un futur no gaire llunyà). L'experiència doncs ens anima a continuar treballant per millorar el funcionament d'aquest any respecte a les Jornades d' Orientació Universitària amb la il·lusió de poder ajudar en tot el que ens sigui possible els estudiants de la Comarca. També, d'altra banda, ens agradaria ani-

mar a tots aquells que el proper any tinguin pensat d'incorporar-se a la Universitat a assistir a les jornades així com a tots els pares que se senten preocupats per aquest fet per tal de facilitar-los la nostra ajuda desinteressada en tot allò que ens sigui possible. Cal dir també a tots aquells que no van assistir-hi aquest cop perquè: "... quin pal perdre la tarda del dissabte... segur que ens "fotaran" un rotllo com sempre..." que sortosament no va ser així i que de ben segur en algun moment trobaran a faltar saber com resoldre alguna situació que d'altra manera haurien tingut, "perdent", això sí, una tarda de dissabte.

Finalment, volem agrair des de l'AEG el suport que hem rebut per part de la direcció de l'IES Bosc de la Coma, en la seva col·laboració i en les facilitats per utilitzar les instal·lacions del centre, i a tots aquells que d'una manera o altra han facilitat la difusió i el desenvolupament d'aquestes jornades. No així a les instàncies municipals de la nostra ciutat, que en temps d'austeritat, restriccions i "rigor" pressupostari, no disposen de recursos per organitzacions sense cap ànim de lucre que treballen en benefici de la comunitat (concepte que cada cop més cau en l'oblit de molts) sense cap finalitat més, però sí per ajudar de forma alegre mitjans de comunicació. Potser aquests mitjans en un futur, en la seva faraònica tasca d'informar sobre la ciutat tindran ben poc material amb què mantenir informats els ciutadans per la impossibilitats de moltes agrupacions de realitzar els seus projectes per manca de recursos i suport municipal.

 Jordi Caballeria i Arnaus

Orientació

Germà Rodríguez, coordinador de l'a.e.g

-entrevista-

a.e.g. es va crear l'any passat i ara fa un mes que ha començat la seva vida oficial després de ser aprovats els seus estatuts. La idea de crear una associació d'aquest tipus fa uns anys que viu en la ment d'alguns estudiants, però hem hagut

d'esperar fins l'any 96 perquè es fes realitat.

Tot va néixer de la mà d'uns estudiants que organitzaven un autobús pirata per ampliar i millorar els viatges a Bellaterra, ja que els de la TEISA no eren els adequats. Llavors van veure que no existia cap associació que es preocupés d'aquest tipus de problemes i van creure que seria positiu crear una associació que lluités per millorar els problemes que pateixen els estudiants garrotxins, sobretot quan surten a estudiar a fora. Deprés de moltes reunions setmanals es va presentar una candidatura conjunta que va ser aprovada per votació de tots els afiliats. I per últim es van aprovar els estatuts, que van donar pas a la vida oficial de l'associació.

Ja porten un any buscant afiliats, fent reunions setmanals, organitzant jornades d'informació, dialogant per aconseguir millores en el transport, etc. I per fer tot això es necessita constància, responsabilitat, interès i moltes altres coses que la junta directiva té en abundància.

Germà Rodríguez és el coordinador - que no vol dir president- de la junta directiva de l'a.e.g. i en aquesta entrevista ens farà cinc cèntims sobre l'estat de l'associació.

1.- Quina va ser la idea bàsica amb què es va crear l'a.e.g. ?

L'a.e.g. es va crear amb la idea que sigués un instrument dels estudiants. Són els estudiants els que tenen autoritat per involucrar-se en les coses que més els interessin. Els estudiants han de ser els que moguin l'associació.

El que és més important perquè l'associació funcioni és que els estudiants col.laborin explicant-nos els seus problemes, les seves idees, propostes... Nosaltres depenem dels estudiants. Per poder intentar solucionar tots els problemes de tots els estudiants necessitem la representació de tots els qui es trobin en situacions diferents, és l'única manera de saber què passa de veritat. L'associació sempre està oberta a ajudar a tothom, però sempre que no ens haguem d'involucrar amb cap formació política.

2.-Després d'un any de vida, què heu aconseguit per

als estudiants garrotxins ?

Jo crec que el fet de constituir l'associació és tot un èxit; és la primera experiència d'una associació estudiantil a la comarca amb expectatives de continuïtat. S'estan portant a terme moltes actuacions destinades a millorar la qualitat de vida dels estudiants, les borses de vivenda, el transport. Una de les actuacions més destacades va ser sense cap dubte la millora en el transport cap a Bellaterra. Ara s'intentarà millorar el preu del viatge a Barcelona i també la millora en els horaris de la línia de Vic.

També vam organitzar les I Jornades Universitàries que van ser molt exitoses; molta gent va sortir amb les idees més clares.

3.-Quines són les fites per l'any que ve ?

Continuar insistint en el transport, perquè és un tema que no queda tancat encara. S'han de millorar totes les línies de transport d'estudiants, sobretot la de Girona.

Un altre projecte important són els premis «a.e.g.» És una idea per l'any que ve; seran uns premis que vénen a suplir les beques que només s'atorgen a majors de 18 anys. Els premis a.e.g. seran exclusivament per als joves estudiants de la comarca. Els premis es dividiran en diversos apartats: d'humanitats-socials, de lletres -que serà un premi literari i de poesia-, i de ciències naturals-tècniques.

Dins de tots els premis n'hi haurà un que es farà amb la col.laboració d'Òmnium. També hi haurà un altre tipus de premi que anomenarem Fèlix Navarro; serà un premi relacionat amb projectes de futur per a la millora de la ciutat. Aquest premi es farà amb la col.laboració del P.S.C., ja que va ser aquest grup el que va realitzar la proposta amb la finalitat de fer un reconeixement a la figura de Fèlix Navarro ex-conseller de l'Ajuntament d'Olot i per-

sona compromesa en la millora de la ciutat durant el període que va exercir fins que va morir tràgicament en una accident de trànsit. El fet de realitzar projectes, en aquest cas, amb el P.S.C. com podria ser amb altres entitats polítiques, no s'ha de veure com un gest de vinculació política sinó de pluralitat. Des de l'a.e.g. s'accepta el que és una realitat: que hi ha gent amb diferents preferències polítiques i que això no ha d'afectar l'associació, per tant, el millor referent de neutralitat és estar obert a tots. Equidistats a les diverses opcions polítiques..

4.-Creus que la joventut ha perdut el seu referent ideològic ?

Actualment hi ha molts problemes amb els joves.

Il·lustració: Ferran Caselles

Sota el meu punt de vista només la majoria de la joventut basa les seves vides en l'egoisme, l'individualisme. Creuen en un pensament únic sense cap ideologia definida. La gent ha perdut el sentit reivindicatiu, cosa que abans existia. I tot això es pot traslladar al món polític. El pensament únic influeix en la desmotivització ideològica de la gent. Tot i que el món estigui en una constant evolució, crec que la progressió social actualment està força encallada.

5.-Els afiliats, quants sou i quants calculeu que sereu ?

Actualment som uns vuitanta afiliats. Crec que es pot duplicar en el pròxim any. Totes les activitats que hem fet aquest any es repetiran i s'intentaran ampliar. El nombre d'afiliats és important a l'hora de mostrar la força social de l'associació. També és un indicador que ens ensenya el nivell d'acceptació que ha tingut. A nosaltres el que no ens interessa és que els afiliats siguin uns noms en una llista. El que és important és col.laborar en tot el que es pugui per intentar millorar els problemes tots junts.

6.-Quines són les funcions del coordinador i quin és el teu futur en aquest càrrec ?

El meu càrrec no dóna cap privilegi dins de l'a.e.g. La meua responsabilitat és vetllar pel bon funcionament de l'associació, juntament amb la directiva. Sota la meua opinió no pot ser un organisme personalitzat, tampoc no seria bo que la nostra estada s'allargués excessivament. Perquè les coses funcionin hi ha d'haver una rotació. Nosaltres tard o d'hora acabarem la carrera, per tant és important que hi hagi gent disposada a continuar al capdavant de l'associació. Nosaltres, tot i que deixem els nostres càrrecs seguirem en contacte amb l'associació. Però el que ens interessa és que les noves generacions s'encarreguin de renovar la junta progressivament. Que amb el pas dels anys es busquin nous objectius i s'intenti millorar tot el que envolta el món de l'estudiant.

7.-Que opines del sistema educatiu actual ?

Jo crec que una de les millores més notables que hi ha hagut des de la democràcia és l'ensenyament públic. Espanya és el país que té el grau més elevat d'estudiants universitaris d'Europa respecte al total de població. I això

és un dels grans èxits en el capítol social. Aquest any els pressupostos generals de l'estat pel que fa a l'ensenyament públic han set molt beligerants i reductius, s'ha prioritzat l'ensenyament privat. S'ha retallat la partida del públic i el privat en canvi ha crescut. Això és un atac als drets socials i dintre d'aquests a l'ensenyament públic. Aquesta retallada no només ha set una retallada del govern central sinó que ha rebut el recolzament dels partits nacionalistes.

L'a.e.g aboga per un ensenyament públic de qualitat i català. Quan em refereixo a català m'estic referint que a Catalunya perquè funcioni la normalització lingüística és necessari començar per coses tan bàsiques com l'ensenyament.

Dins de l'a.e.g. hi ha una proposta d'endegar una campanya a nivell comarcal en defensa de l'ensenyament públic. Una de les propostes era fer xerrades sobre el tema. Una altra era redactar un manifest respecte a la visió que té l'a.e.g. sobre aquest tema.

L'ensenyament públic com a dret és indispensable; tothom ha de poder accedir en igualtat de condicions a una formació personal i cultural. L'ensenyament com un bé més dins de la lògica del mercat no assegura la igualtat en l'accés als recursos culturals i de formació i per tant nosaltres no sabem si som bastant reticents en la progressiva mercantilització de l'ensenyament, ja que vulnera el dret a l'ensenyament.

8.- Què penses sobre la necessitat de la violència per aconseguir els propòsits que no s'assoleixen amb el diàleg?

Per sort tots els temes que hem tractat s'han solventat de manera pacífica. El diàleg sempre ha set obert. D'aquí en endavant pensem seguir en aquesta línia. Sempre hi ha alternatives per fer pressió per un determinat tema, es dóna per entès que no es tracta d'accions violentes. Però en el moment que es consideri oportú s'adoptarà una postura més contundent. Del que parlo és d'accions que la llibertat d'expressió permet, rebutjant sempre la violència. Quan s'esgoti el diàleg es prendran mesures, sempre que sigui fruit d'una decisió interna.

Josep Navarro

Alexandre Cuéllar/Manuela Plana Olot - Mallorca i viceversa

“ En les cultures islàmiques, on el paper dels ancians és molt més valorat i respectat que a occident, hi ha una dita que m’ha vingut al cap repetidament durant l’entrevista amb la Manuela i l’Alexandre: «Quan se’ns mort un avi, se’ns tanca una biblioteca». Tant de bo la «biblioteca» d’ells dos quedi oberta encara molt de temps perquè, ja ho veureu, les experiències que han viscut durant la seva llarga i atzarosa vida han conformat un pou inesgotable de coneixements, de saviesa i de voluntat d’aprendre encara més, que fructifica amb un exercici permanent i desbordant d’amabilitat, tolerància i vitalitat.

El que llegireu tot seguit és el fruit, necessàriament condensat, d’una llarga conversa amb el matrimoni Cuéllar-Plana que ha estat del tot impossible estructurar com una entrevista formal, i que s’ha d’entendre com el resum d’una amable tertúlia, endolcida amb un delator deix mallorquí, a l’entorn de l’ensenyament, la Guerra Civil, la postguerra i un llarg etcètera. ”

A.

El 7 de setembre de 1943, recordo que se sentia passar una processó... Nosaltres dos agafàvem la Teisa per anar-nos-en, amb una criatura de catorze mesos, a un lloc que amb prou feines sabíem on queia...

Però, anem enrera, ella i jo ens vàrem conèixer durant la guerra.

P. La guerra deu haver influït molt en la vostra vida. Com creieu que ha marcat el perfil actual de país, o més concretament el d'Olot?

A. Ostres no ho sé. És molt difícil de contestar una cosa així. Ho vàrem passar molt negre, tots aquells que vàrem viure la guerra i la postguerra, tant d'un bàndol com de l'altre, és clar, els que varen guanyar... Però nosaltres vàrem perdre, per tant va ser una mica diferent, però en definitiva tothom les passava molt magres, econòmicament parlant. Altrament no ho sé, perquè jo vaig ser molt criatura fins després de casar-me, que ja vaig posar seny.

M. La guerra i la Biblioteca Popular van fer que ens coneguéssim.

A. Sí, de fet ens va unir accidentalment.

M. Sí perquè tots dos som d'Olot, però aleshores les classes socials estaven molt marcades, jo coneixia la seva germana perquè anava a les monges, però fins i tot, entre les que anàvem a les monges hi havia moltes diferències.

A. A casa meua va haver-hi una davallada econòmica que va fer que el meu pare s'ho anés venent tot, fins a quedar en quasi res. Sigui dit amb tots els respectes perquè era el meu pare, però els fets van ser aquests.

A les Deseneres, amb la Sra. Mató i la Neus Andrés. 1961

M. El meu pare era forner, és a dir, un treballador, però era un home molt intel·ligent, tan intel·ligent que, tenint una filla única, va deixar que anés a estudiar el batxillerat a Girona.

A. Parlem de l'any 31-32, i el seu pare treballant a la nit, fent el pa...

M. Sí, érem una família treballadora. A casa teníem una minyona perquè la mare s'estava a la botiga i el meu pare a l'obrador amb dos oficials. De fet era una fleca important...

A. Si perquè quan hi va haver l'època del cupo era la que en tenia més.

M. Oh, i tant, va ser un daltabaix perquè durant la guerra van racionar la farina i van assignar un cupo igual per tots els fornors, posem per cas 150 famílies a cada un, i la gent es va enfadar, és clar, estaven acostumats a anar a buscar al pa allà on volien.

La família d'en Gussinyer, el pintor, tenia un forn i va anar a veure al meu pare i li va donar la farina perquè li fes el pa i poder tenir la botiga oberta. Com que el pare ho va fer de bon grat, sense cobrar-li res, després de la guerra ens va regalar un quadre que encara tenim.

A. Però nosaltres ens vam conèixer durant la guerra.

P. A la biblioteca?

A. Sí perquè en aquella època, hi havia molt de classisme. Ella no era de la meua colla però anava a la biblioteca. Jo també hi anava a passar l'estona més que res.

M. Amb les bibliotecàries...

A. Sí, però en veure una xicota que llegia em vaig interessar per la seva lectura.. Em sembla que em vas dir que alguna cosa de Maragall... Allà ens vam conèixer però res més.. Després durant la guerra li vaig escriure algunes cartes..

M. No, escrives a la Júlia, a la bibliotecària,.. que jo em pensava que festejaves amb ella, i després ella venia a casa a buscar el pa integral i un dia ve i em diu: m'ha escrit en Cuéllar. Home, pobric que és al front! vine aquesta tarda a la biblioteca que li posaràs quatre ratlles. A partir d'aleshores ell em va escriure i vam continuar així. Ja m'hi vaig començar a acostumar.. I com que escrivint, quan ell vol..

A. La Manuela va ser o Olot, la primera noia -ella i la Xita Casabó- que van cursar una carrera universitària.

M. La Xita estudiava el batxillerat amb en Calm. Aquell

llibre que va fer en Clavijo només parla de l'Institut però hi havia un altre lloc que feien batxillerat, a més dels Escolapis i les Monges.

Aquell mestre que es deia Calm, feia classes al vespre. En Llongarriu, en Danés i en Campderich, hi anaven i els portava a examinar a Figueres o a Girona. I les monges com que els Escolapis ho feien, també ho varen voler fer. Érem tres o quatre les noies que estudiàvem el batxillerat i que anàvem totes juntes: les de primer, segon i tercer. Entre totes les monges ens ensenyaven el batxillerat elemental, i després ens portaven a examinar a Figueres. Als Escolapis preparaven els nois i s'anaven a examinar a Girona.

A Figueres, només d'anar-me a examinar ja vaig intuir que aquella gent que m'examinava tenia una altra manera d'ensenyar que a Olot.

Com que a mi m'agradava de llegir les coses i entendre-les, aquell sistema de memoritzar no m'agradava. A més, no m'estava mai quieta, les monges sempre posaven bandes i medalles a les nenes que eren molt quietes, doncs jo no tenia bandes. Però de fet m'apreciaven perquè varen ser elles que van dir al pare que, ja que havia estudiat l'elemental, estaria bé que fes el superior.

Aleshores aquí a Olot estaven parlant de fer un Institut, perquè era l'any 31 o 32, però no se sabia segur i em vaig matricular a Girona.

Allà vaig descobrir un nou món. Ens feien anar les noies assegudes al primer banc i a darrere tots els nois. Érem 5 noies i potser 45 nois. El director, el Dr. Camps, era un excel·lent professor però no podia suportar que les noies estudiéssim. Jo li havia sentit a dir: «valdria més la pena que aprenguéssiu a fer l'arròs i a cosir.» De tota manera era més un posat que altra cosa, perquè ens apreciava de debò. Quan va veure les meves notes va aconsellar-me que anés a estudiar a la Universitat de Barcelona. Gràcies al premi extraordinari del batxillerat que em van donar a l'Institut de Girona, tenia dos anys les matrícules de franc a la Universitat.

P. La vostra generació, al marge del gran impacte de la guerra civil, també ha viscut uns accelerats canvis en les relacions socials i familiars. Com es divertien els joves?

A. Jo anava a la biblioteca perquè hi havia dues bibliotecàries joves. A l'estiu anàvem als Tussols a fer una capbussada. O a passejar amb bicicleta, encara que no vaig poder tenir-ne mai. Si no la teníem *robàvem* la del «Tio Bivo», - l'Iu Pascual - que anava a pintar amb bicicle-

Manuela Plana

ta, o bé un altre amic que et deixava pujar al darrere. També fèiem excursions o un campament de Palestra, que era com una mena de «Boy Scouts» a la catalana. En Gassiot, que després va ser inspector d'ensenyament mitjà, és qui ho va dirigir, i ens va anar molt bé en el sentit de posar ordre, perquè nosaltres érem uns gamberros que ni dinàvem ni sopàvem, només volíem passar-nos-ho bé. També solíem organitzar una comèdia cada estiu. Era una mica l'excusa per poder-nos veure els nois i les noies. Tens raó que ha canviat perquè si ho expliques a una noia d'avui que té totes les ofertes hagudes i per haver... i parlo d'una classe privilegiada, jo puc dir que era fill d'una classe privilegiada, que després es va

ensorrar. Però això és una altra cosa. És clar, ha canviat tot, perquè anar a Castellfollit a Festa Major, era un número. Havies d'agafar la Teisa i...

a ballar s'ha dit.

M. A Girona també ens ho passàvem molt bé, anàvem a la rambla a passejar amunt i avall.

Era tot molt innocent. Ja ho veus, passejar, amagant-nos de les monges...

P. I l'ambient a la Universitat, deuríeu agafar tota la convulsió republicana?

A. Sí, ella va tenir la gran sort de caure en un curs d'uns nois que venien del Virtèlia..

M. Entre ells l'Heribert Barrera, la Carme Alomar, després la dona de l'Alexandre Cirici (que feia arquitectura però, és clar, tot el dia venia amb nosaltres), l'Agnès Vendrell, en Ferrer Pi, que va ser durant molts anys director de l'Institut Químic de Sarrià, en Segarra.. Va ser sortir d'un racó de món per trobar-se amb un gran ambient..

A. Jo anava dos cursos més avançat, a meitat de carre-

Excursió a Can Xel amb alumnes del CLA. 1961

ra vaig agafar l'Autònoma.

Era estudiant a Barcelona des del curs 30-31. Vaig ser present quan els estudiants vàrem anar al paranimf. Van agafar el retrat del rei, el varen baixar com si fos una estora picant i el cremaren al mig de la plaça Universitat. O sigui que el nostre curs va viure, l'any 1933, el traspàs a la Universitat Autònoma i realment va canviar molt tot el sistema pedagògic. Es feien el que en deien activitats, va canviar el tipus de catedràtic, abans tan encarcarat... M. El rector era en Bosch Gimpera, van canviar també els plans d'estudis..

A. Un fet simptomàtic: varen obrir el jardí al públic, es va convocar un concurs de teatre, i em varen donar el premi del rector amb una comèdia molt d'aquella època.

M. Es feien exposicions de pintura, comèdia. Ho explica molt bé en Cirici Pellicer en aquell llibre «El temps perdut».

A. Vam representar una obra de Martí de Riquer i una altra obra de l'ignasi Agustí. Tinc un record molt vague del «Teatre Íntim» i d'haver vist en Garcia Lorca en aquell local ...

Era un ambient molt més obert.. es va renovar totalment.

M. Organitzàvem festes, una activitat que en dèiem «Els Tes de Química», o sigui fer un te al bar i també hi venien els professors, venia en Pompeu Fabra, tocaven el piano, encara que acabàvem prenent un altra cosa perquè no ens agradava el te.

A. Jo això ja no ho vaig viure. Vaig acabar la carrera el juny del 35..

M. Jo, és tota una odissea, em vaig examinar de primer cicle, és a dir, de 1r. i 2n. curs, el 10 de juliol de l'any 36, vuit dies abans d'esclatar la guerra.

A. Aleshores a tu se't va trencar la carrera amb motiu de la guerra..

M. Varen tancar la universitat i cap a Olot. Ja em diràs què hi feia: anar passant i llegint a la biblioteca

A. Als del 34, ens varen cridar a files quan els comunistes varen veure que amb la FAI no anàvem i que havien d'organitzar un exèrcit regular. És clar, no es podia fer un exèrcit regular amb tres dies. Vàrem anar al Casal Marià a fer una instrucció molt primària, amb uns comandaments

Sevilla, 1992. Expo'92. Terraza pabellón de España

que no ho eren, és clar, no hi havia mandos professionals diguéssim.

Vull dir que durant la guerra vaig estar a Olot l'any 36 i una part del 37, que va ser quan vaig conèixer la Manuela.

M. De fet no festejàvem, jo escrivia als meus companys de la universitat que estaven al front...

A. En canvi amb mi, no hi havia res. Jo escrivia a la Júlia la bibliotecària dient: dóna records a la Manuela. I res més.

La Júlia em va cremar totes les cartes perquè, segurament, no les trobava interessants. Em va saber greu. Molt! Escrivia la guerra.

M. Perquè a casa seva els escrivia unes cartes, que tot anava bé ...

A. Ui, pels de casa no passava mai res, no hi havia guerra. Ves què els havies d'explicar, si les passaven molt més magres que tu?

M. En canvi a mi sí que m'explicava, més o menys, el que passava, sabia on era i poca cosa més perquè tampoc hi havia hagut prou relació.

Però una vegada em vares dir que te n'anaves a examinar a València i vares venir aquí a Olot...

A. Van ser unes oposicions per a oficial de l'exèrcit que estaven organitzant i jo em vaig dir, tu, per què no ho demanes? I a València, en comptes d'examinar-me vaig anar cap a Olot. I potser sí que vàrem estar dos o tres dies que sortíem a donar volts pel carrer Major. I després ja vaig insistir amb les cartes ... Una guerra civil no és una funció de teatre.

M. No, encara que molts n'havien de fer de teatre.

A. Aquí varen arribar refugiats dels dos cantons, és a dir, blancs i negres.

M. Blancs i rojos: els que volien passar la frontera per passar a l'altre bando i els que volien fugir. I tots coincidien aquí, no sabies amb qui et jugaves el tipus. L'Institut Elemental que havia creat la República, funcionava i el director em va proposar de fer-hi classes.

A. Perquè ja havia fet dos cursos de la seva carrera.

M. Havia fet dos cursos a l'Autònoma i podia perfectament donar classe tant de Ciències Naturals com de Física i Química.

Això que dèiem del teatre, va venir un matrimoni de Badajoz

Amb alumnes de 4t. del CLA i la Neus Andrés . 1961.

L'Alexandre amb el pintor Xavier Viñolas.

que era de viatge de nuvis i el va agafar la guerra a Madrid i ell va demanar una plaça cap aquí, per ser aprop de la frontera.

Aquest de Badajoz, quan va arribar feia el comunista convençut.

A. Sí, era tan comunista i tant el feia, que va resultar que era dels altres.. És que una guerra civil no es pot explicar... Va deixar la dona i va passar la frontera!

Quan vaig tornar de la guerra... Bé, ens vàrem casar l'any 41, vol dir que la Manuela ja havia acabat la llicenciatura.

M. Sí, perquè quan es va acabar la guerra van fer cursets intensius. Va ser una cosa molt desagradable. S'havia de passar un tribunal perquè et deixessin matricular, hi havia els que havien estat a la zona roja i els qui venien amb vestit d'alferes o de tinent.. En fi, jo no vaig tenir problemes. Era molt trist., en acabat es va anar suavitzant, uns i altres però.. hi van haver represàlies. Una commoció total!

A. Pesava molt haver estat amb els rojos, i més per a un càrrec com el de secretari d'ajuntament. A En Bas es varen trobar desesperats, no tenien a ningú, i un meu oncle va suggerir el meu nom. Va venir a casa en Badosa, que era l'Alcalde, a veure si hi volia anar. Com que no tenia feina m'hi vaig agafar com a un clau roent.

Cobrava 250 pts al mes, com tothom, era una cosa normalíssima, no hi havia hores... perquè treballàvem tantes hores com fos.. Si no hagués estat pels ànims d'ella no m'hauria casat, però ella tot ho veia de color de rosa, saps?

P. Es deuria veure segura perquè tenia una carrera...

M. No, no, estudiava a Barcelona perquè vaig haver d'anar-hi - com he dit - a fer els cursos intensius. Ja festejàvem. Quan vaig aca-

bar el 40-41 vaig anar a fer classe al col·legi «reconocido municipal» perquè ja havien tret l'institut. I el 41 ja ens vàrem casar. Imagina't quin seny.. aquest amb una plaça a En Bas i jo..

A. Oh!, i una plaça a En Bas, que no la tenia segura... Jo estava esperant que fessin un concurs per a secretaris i a veure si podia pescar una plaça.

M. Ens ho vàrem passar bé a En Bas, perquè de menjar no en faltava...

A. Però els teus pares, ara ho has de veure, que varen fer molt per tu, perquè sent filla única vas passar molts anys fora de casa teva.

M. I així l'any 43 ens en anem a Sa Pobla, un poble agrícola totalment masculista.. I jo que tota la vida havia fet coeducació amb nois a l'Institut i a la Universitat Autònoma, tot molt bé, doncs caic allà i sort que tenia la carrera perquè hi havia un col·legi «reconocido superior». I quan vaig arribar jo... i van saber que era llicenciada en química ja vaig tenir feina de seguida.

A. Molt mal pagada. Perquè de fet la feina em va sortir a mi. Sa Pobla era un poble molt agrícola però amb un incipient intent de millorar i intentar que els fills prosperessin i anessin a Palma a fer de metge. Per tant hi havia d'haver un Batxillerat. La van fer directora, perquè ella hi podia tenir dedicació exclusiva, els altres eren el farmacèutic que hi anava a fer classes, o un capellà o algun mestre ...

M. Allà anaven nois i noies juntes, perquè eren pocs, el fill del metge, els del notari, els d'algun comerciant i altres pagesos.

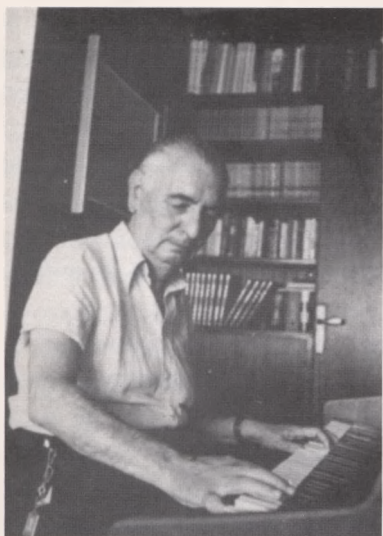
A. Ara ja tots són avis.

M Sí, i ens estimen molt. Les noies les havien de dur a examinar a Palma.

A. O sigui que la discriminació era flagrant, els nois s'examinaven allà mateix i les noies a 54 km.

M. A més, elles havien de fer les «enseñanzas del hogar»

que eren música, cosir, labores, cuina. Vaig fer de tot menys, F.E.N. i gimnàs perquè, hi havia una professora específica per això. De fet, allà varen quedar molt contents de nosaltres

A. Hi vàrem estar setze anys i no n'haguéssim tornat si no s'haguessin donat unes circumstàncies familiars que ens varen obligar a tornar

a Olot. Vàrem integrar-nos molt bé amb aquella gent, malgrat tots els inconvenients derivats de ser uns de fora i que la postguerra era una poca molt trista, potser pitjor que la guerra, amb molta gana i que allà vivien 20 anys enrera. En el meu llibre «Històries de Binifalar» explico un munt d'anècdotes d'aquell temps, de l'estraperlo...

M. I després el Plan Marshall que a la mainada de les escoles els donaven llet en pols que venia dels Estats Units.

A. Per a mi, Mallorca va ser molt interessant per poder desenvolupar la meva afició literària, vaig conèixer una mica de refiló, en Vilallonga, en Gafime, un periodista molt agut, amb qui havíem estudiat junts a la Universitat de Barcelona. Vull dir que vàrem deixar Mallorca en un moment dolç, allà ja havia escrit uns quants guions per a Ràdio Nacional d'Espanya i després per a la SER. Vàrem promoure les Festes de Sant Antoni Abad, vàrem recuperar tradicions oblidades com Els Foguerons, El Cant de la Ximbomba, la Cavalcada dels Reis, enyorant la d'Olot, vàrem crear un club que havia de ser cultural però que va

acabar jugant-s'hi a cartes. Vaig impulsar una revista quinzenal, una escola de dansa..., en fi, va ser un xoc molt fort haver de deixar Mallorca i tot i que la meva producció literària és posterior, perquè el «Cafè de la Plaça» és del 59. Tinc quatre títols al Moll a «Les Illes d'Or», i una segona edició del «Cafè de Plaça».

És curiós com aquest home desgrana tota l'activitat de la seva vida, amb la mateixa urgència i vitalitat que, encara ara, el caracteritzen. Ni un bri de vanitat, només un punt del merescut orgull dels tenaços. I una indissimulada admiració cap a la companya de sempre, la Manuela.

A. De nou a Olot, el que va resultar una autèntica proesa va ser la creació del CLA (Colegio Libre Adoptado) i de l'Institut Montsacopa.

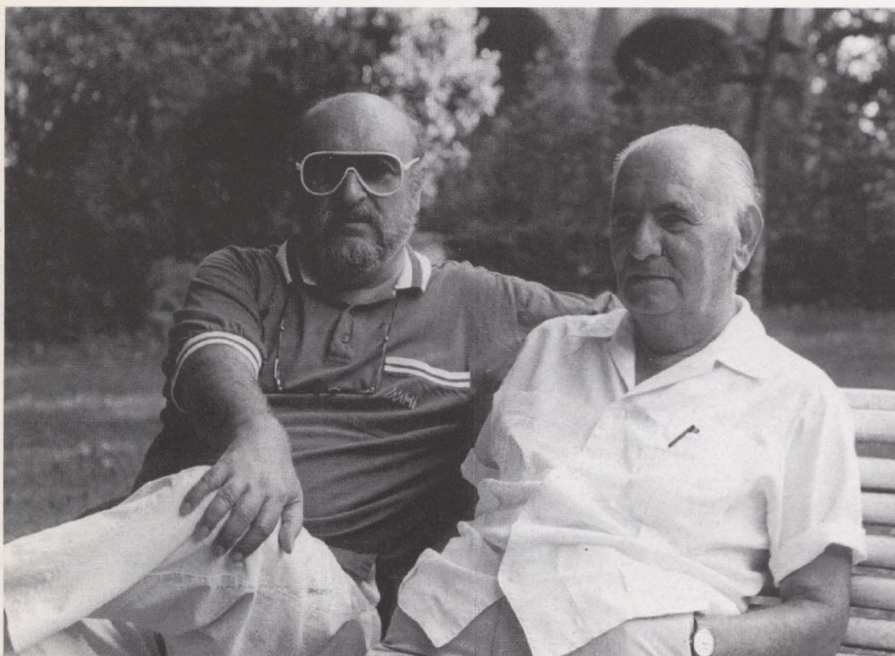
M. Vam haver de fer front a un munt de contrarietats, hi havia interessos oposats dels Escolapis i les monges que van costar molt de vèncer, les condicions físiques de l'edifici eren deplorables..

A. Els professors havien de descarregar els camions que portaven el mobiliari... No cal dir res més.

I continuem parlant una llarga estona dels projectes, de les gravacions als estudis de Ràdio Olot, de l'Ajuntament, de Cuba. Als dos, a la Manuela i a l'Alexandre, se'ls veu satisfets, dues filles, quatre néts, un munt de llibres, articles periodístics, guions radiofònics, i la dèria per fer de l'ensenyament i la cultura un bé a l'abast de tothom, configuren el seu llegat fins al dia d'avui. Sortosament seguiran. Són de fusta bona i resistent.

* Les fotos del CLA han estat gentilmente cedides per Neus Andrés

Pep Fargas

Alexandre Cuéllar amb en Rafael Griera.

Biblioteca nova

“ El dia 24 de maig d'aquest 1997, l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, inaugurava la Biblioteca Marià Vayreda a l'antiga seu de l'Ajuntament reformada per l'arquitecte Xavier Canosa. Només han hagut de passar uns quants dies per constatar que l'operació ha estat un encert, gràcies sobretot a dues cares: Carme Simon, com a impulsora del projecte, i Xavier Canosa com a artífex de la concepció i l'adequació del continent. Les altres qüestions, prou importants també, com ara la ubicació al Nucli Antic i els efectes dinamitzadors que està tenint per aquesta part vella de la ciutat, són la conseqüència lògica d'una acció que tant de bo l'Ajuntament assumeixi de veritat i més sovint amb totes les conseqüències. Sense ànim de fer la guitza, hem de consignar dos problemes que una hora o altra s'hauran de solucionar: la refrigeració del local (prevista inicialment però descartada per problemes de pressupost) i les condicions de seguretat del soterrani, justament l'espai destinat a la mainada. Si és veritat que no es disposa del pertinent certificat dels bombers, caldrà trobar-hi una solució ben aviat. Heus aquí un bon exemple de rehabilitació. Felicitats! ”

Una gran superfície cultural

ilosofia, història, geografia, art, matemàtiques, religió, novel·les de policíes, poesia, enciclopèdies, llibres nous i vells, d'actualitat, edicions locals, etc., etc., i així fins arribar a 40.000 volums d'accés directe pel públic. Però no només hi ha llibres a la Marià Vayreda, cada dia, també podem llegir els diaris més importants, fullejar revistes de temàtiques tan variades com decoració o esports, passant per tot tipus de vehicles de motor i de no motor, també podem saber les incidències dels cors dels famosos, o assabentar-nos de què passa a la comarca o descobrir les opinions dels garrotxins, fullejant aquesta mateixa revista, i així fins arribar a 80 publicacions diferents. També trobem pel·lícules de vídeo, discs compactes, CD-Roms, podem consultar l'Internet i treballar amb els ordinadors... Després de tot això, afirmar que s'assembla ben bé a un supermercat cultural, seria no allunyar-nos massa de la realitat. No només ho podem comparar a una gran superfície per la quantitat d'oferta que conté, sinó també pel seu nou continent. És per això que fins aquí encara no he utilitzat la paraula biblioteca, ja que potser seria més encertat anomenar-ne «Gran superfície cultural» o «la multimèdia Marià Vayreda».

De totes maneres, cal reconèixer que el nou edifici, inaugurat fa poc, ha sorprès a tots aquells qui l'han visitat. Moltes persones m'han comentat que si els portessin fins a la nova biblioteca amb els ulls embenats i allí els traïessin la bena, no dirien mai que són a Olot, i encara menys a l'edifici de l'antic Ajuntament. Aquesta sorpresa tan agradable que s'ha emportat la gran majoria satisfà a tots aquells qui portaven aquest projecte al cap des de feia tant de temps (encapçalats per la Carme Simon, mal m'estaria no dir-ho) i que ara s'ha pogut fer realitat: un projecte que pretenia justament això, acostar als ciutadans un equipament com la biblioteca. Des de la mateixa ubicació al centre de la ciutat (més a prop del comerç, més a prop del firal, més a prop de la gent) fins a la distribució, disseny i decoració de l'edifici han estat pensats meticulosament per tal que aquesta gran superfície satisfés les necessitats actuals dels garrotxins d'ara i d'un futur.

Però seria un error parlar de la biblioteca d'una manera aïllada, ja que aquest magnífic edifici no s'entendria si no el contempléssim des d'un punt de vista més ampli, el de l'estratègia dels equipaments culturals de la ciutat. Cal pensar que a més de la biblioteca tenim un Teatre i un Arxiu que fa temps (des de la posada en marxa de l'IMPC) que treballen sota la mateixa filosofia, la d'acostar-se cada vegada més a la gent oferint més qualitat en el servei. Els directius d'aquestes institucions culturals es coordinen, parlen, proposen, discuteixen i s'enriqueixen mútuament, fent que hi notem tots plegats amb propostes conjuntes com els Recorreguts Urbans (Museu-Arxiu), Conferències (Arxiu-Biblioteca), activitats d'estiu (teatre-Museu), fins al punt que d'aquí a poques setmanes veurà la llum una proposta conjunta de promoció. El mèrit, cal reconèixer-ho, és dels directors d'aquests organismes que s'han avingut i s'han esforçat perquè d'aquesta estreta

col.laboració n'esdevinguin uns resultats profitosos per a tothom.

Una de les coses que s'aprenen més ràpidament quan ets regidora, però que ja s'intueix des de fora, és que gestionar els diners d'una ciutat sempre és complicat. Però més encara en aquests moments de vaques flagues (i boges), però sobretot des d'una regidoria com la de cultura, on els resultats sempre estan supeditats als gustos, a les tendències i a la qualitat d'un tipus d'obres molt personals. Però deixant de banda això, un dels temes més discutits per tots els grups polítics representats al consistori fou la conveniència, o no, de fer una inversió d'aquest tipus en aquests moments. Ho van arribar a repetir tantes vegades que, fins i tot jo havia arribat a dubtar, però sempre recordaré les paraules tranquil·litzadores que em va dedicar el llavors alcalde Pere Macias: «Anna, cal pensar més enllà, en el futur. Cal que ara fem les coses ben fetes, encara que hi hagi qui no ho entengui, en un futur aquesta serà la millor inversió». Aquestes paraules s'han fet realitat ja des del mateix dia de la inauguració amb el reconeixement de tothom, però sobretot pel fet que el nombre d'usuaris ha augmentat en un 50% des que està al nucli antic de la ciutat.

I no podem amagar-ho, l'Ajuntament se'n sent orgullós de la nova Biblioteca, però sobretot, i això és el que veritablement importa, la Biblioteca és avui un orgull per a tots els ciutadans.

Anna Plana i Montaña

Regidora de Cultura de l'Ajuntament d'Olot

Quatre números sobre la biblioteca

La redacció del 440 m'ha demanat si podia explicar quant ha costat la nova biblioteca, quins extrems hi ha hagut i com s'ha pagat. Cap problema. Però abans d'entrar en matèria deixeu-me dir que em sorprèn aquest interès tan selectiu per saber els números petits d'aquesta modèlica obra i en canvi que no hi hagi interès per conèixer les interioritats d'obres més conflictives com la variant d'Olot o la millora de les canyeries de l'aigua o l'Ajuntament

nou o el carrer de Sant Rafael. Perquè, com veureu, el cost de la nova biblioteca s'ha ajustat escrupolosament a la disponibilitat i a les previsions econòmiques i ha estat així sobretot gràcies a l'arquitecte director de l'obra, en Canosa, que ha mirat molt per la Casa -o sigui per tots els olotins- i els nostres tècnics que ja hi miren sempre.. Els números són públics i són aquests:

Quant valia l'obra?

El projecte de nova biblioteca que va redactar l'arquitecte Canosa i que va aprovar el Ple de l'Ajuntament preveia que fer aquestes obres costaria 255 milions. Com és preceptiu es va convocar un concurs públic per triar el constructor que executaria l'obra i el va guanyar Comylsa que es va comprometre a realitzar el projecte aprovat per l'Ajuntament en 10 mesos i cobrant només uns 232 milions. La decisió de la Mesa de Contractació -formada per 3 polítics de CiU i 2 tècnics- va ser una mica sorprenent perquè l'oferta de Comylsa no era la més econòmica i en canvi era la que allargava més l'obra. CiU deu saber perquè.

era la més econòmica i en canvi era la que allargava més l'obra. CiU deu saber perquè.

Els extrems

Durant l'execució de l'obra han sortit alguns imprevistos (els edificis del voltant estaven sense fonaments, va aparèixer una galeria subterrània desconeguda, es varen haver de modificar obertures, col·locar noves llindes...) i es varen fer unes millores no previstes al projecte inicial (l'escala de cargol, la claraboia de vidres, una bomba per treure les aigües brutes del WC del soterrani, es varen fer estudis arqueològics i geotècnics del subsòl, es varen entregar les teulades veïnes d'una manera més polida, ...) que globalment han costat 23 milions. Per tant, finalment la biblioteca ha valgut els 255 milions previstos inicialment. Tot dins la més estricta normalitat.

Com s'ha pagat?

El projecte de Biblioteca va costar 5.7 milions. Aquesta partida estava inclosa en el pressupost municipal de l'any 1994 i venia totalment subvencionada pel Departament de Cultura-Servei de Biblioteques. L'execució de l'obra estava inicialment quantificada en 255 milions i estava previst que la Generalitat n'aportés 123 i l'Ajuntament 132. Però donat que l'obra es va adjudicar per només 232 milions, finalment en el pressupost de l'any 95 només es varen pressupostar 241 milions. Els aportaven el Servei de Biblioteques de la Generalitat (120 milions), el Servei de Cultura de la Diputació (60 milions) i l'Ajuntament (60). Els diners municipals es varen obtenir fent un crèdit. A l'any 97 i per poder finalitzar l'obra i fer front a les despeses extraordinàries l'Ajuntament va haver d'aportar 14 milions més que també es varen haver d'anar a buscar al crèdit. Total 255 milions.

Altres problemes

A part de tot d'aquest quotidià ball de milions, hi ha hagut un problema econòmic afegit. I és que Comylsa va exigir a meitat d'obra que l'Ajuntament complís la Llei de contractes de l'Estat que obliga a pagar al contractista en un termini determinat i a pagar interessos de demora si hi ha endarreriment. Com tothom sap l'Ajuntament no paga aquestes obres dins el termini establert perquè les subvencions de la Generalitat arriben amb molt endarreriment. Ni tampoc no pot pagar interessos de demora ja que encariria molt les obres. El problema es va solucionar gràcies a la bona gestió dels serveis econòmics que varen pactar amb l'empresa. Deixeu-me aprofitar aquest fet per recordar que fa uns mesos l'Esquerra va presentar una moció al Ple de l'Ajuntament -que es va aprovar- on precisament s'exigia a la Generalitat que pagués les subvencions dins els terminis establerts o que pagués interessos de demora. Recordareu que en aquella ocasió dèiem que el responsable darrer d'aquests endarreriments és l'actual sistema de finançament de l'autonomia catalana (que no autogovern) que és insuficient i també que ni el 15% ni el 30% de l'IRPF no han servit per res. Cal que nosaltres mateixos administrem la caixa dels nostres impostos. Com sempre, darrera d'un problema tècnic n'hi ha un de polític. La solució és la llibertat. No ho dubteu!

Joan Barnadas i Puigferrer

 Portaveu d'ERC

El ventre de l'arquitecte *

La Biblioteca Marià Vayreda neix amb dos condicionants bàsics que han determinat el procés projectual de la mateixa: per una banda, la decisió del consistori olotí d'emplaçar-la a l'edifici de l'antic ajuntament, al carrer de Sant Esteve, i per l'altra, una concepció funcional que renovava la forma clàssica d'entendre la relació entre centre i usuaris.

La tria de l'antic ajuntament com a contenidor del nou servei aportava el valor de centralitat urbana, de recuperació d'un edifici emblemàtic fora d'ús i apostava per l'impuls regenerador que un equipament d'aquestes característiques podria representar pel teixit urbà del Nucli antic. per contra, l'edifici existent, en el seu estat, plantejava els inconvenients d'una distribució interior inaprofitable pel nou ús que es pretenia, insuficient quant a la superfície requerida, amb problemes com a receptor de llum natural i amb la dificultat afegida de conservar unes façanes que estaven protegides pel seu interès històric i arquitectònic.

Els objectius funcionals es fixaren a partir d'una concepció molt madurada de la finalitat d'aquest tipus de servei públic. Els requeriments fets per les persones responsables de la seva gestió es concretaren en un plantejament de centre obert pels «consumidors» de material bibliogràfic, audiovisuals, publicacions periòdiques, tecnologia de la informació, etc., que utilitzen el centre com a lloc de relació i com a botiga de préstec i, alhora, un centre que acullís i subministrés el material i les condicions espais necessàries per a la consulta i el treball.

Aquestes dues condicions inicials ens varen portar a definir les condicions particulars

Federal

By Xavier Cortadellas

Van despertar-lo les escopetades i els crits del carrer. De llevant, arribava un aire fresc però roent, carregat de fum i de pólvora. havia tingut un malson angoixós i estrany: tot era fosc, estava dormint en aquella mateixa habitació i, de sobte, s'obria la porta i algú que no podia acabar d'identificar s'acostava fins al llit i allargava les mans provant d'abraçar-lo: Però no el sabia trobar. Movia inútilment mans i braços.

Va asseure's confús i, mentre es cordava les vetes de les espadenyes, el canó que el vespre abans havien portat els de Sant Feliu va disparar dues vegades.

- Bum! Bum!

Durant uns segons, tot va quedar silenciós i quiet, com si haguessin ferit el món i hagués deixat de fer voltes.

Llavors, van sentir-se uns crits i alguna cosa que tampoc no va poder identificar - un sostre, una paret, potser una casa- va caure a terra.

S'equivocava. Aquelles canonades no eren del canó dels de Sant Feliu: havien estat fetes pels altres.

- Ja són aquí - es va dir en veu alta.

I, aleshores, va incorporar-se perplex, espantat, mirant atentament el que hi havia a la cambra. L'armari, les

cadires, el quadre del temps de la guerra del francès, les ulleres de vidres foscos que es posava el seu pare per anar a missa els diumenges.

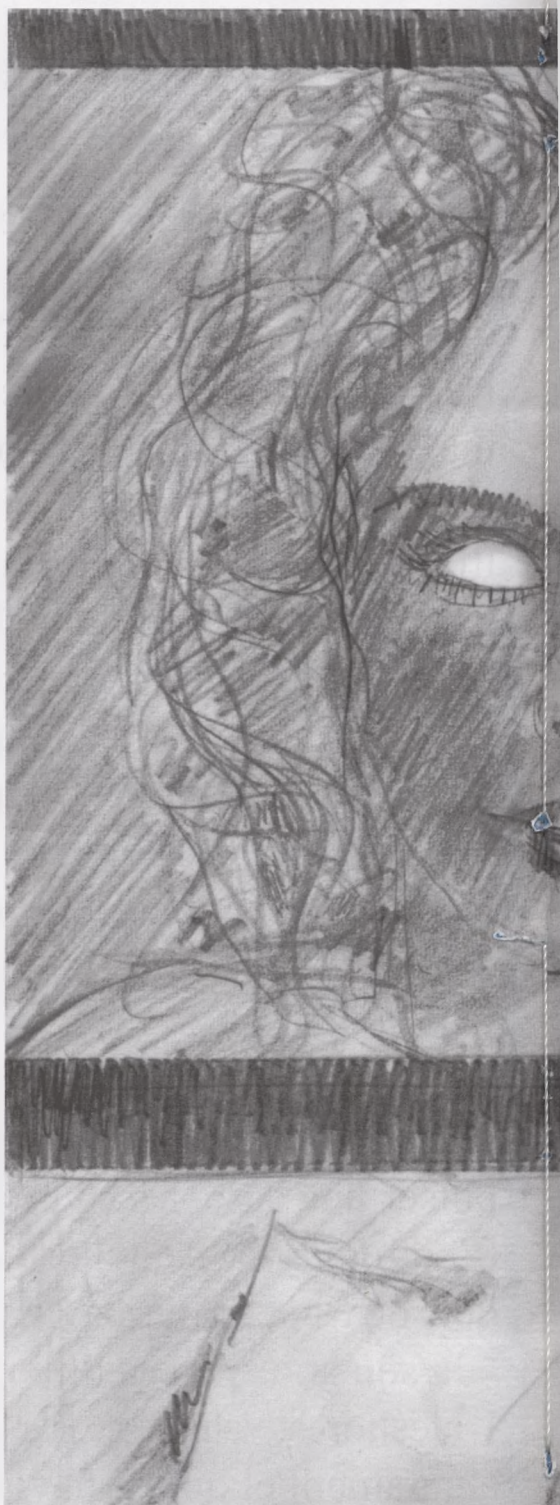
Aquelles ulleres van fer-lo pensar en el que havia somiat.

- Era com... - va dir, mentre tornava aquella angoixa. Però va callar.

Va acostar-se fins a les ulleres, va posar-se-les ell també i, en girar-se, mirant-lo com si estigués mirant una altra persona, va descobrir en el fons del mirall del rentamans la seva cara aterroritzada i pàl.lida.

No, aquella no era la cara d'un heroi. I tampoc no era la cara d'algú que sabés exactament què volia. Per no ser, ni tan sols no semblava que fos la seva cara.

A fora, el xivarri s'aixecava de tots els racons, s'estenia de pressa com la pols, s'encastava als cossos com el fred, la por o la gana. Llavors, una campana va començar a tocar. De seguida, van afegir-s'hi les altres. Santa Maria, la Pietat, el Dolors, les campanes privades de les cases dels senyors de Marimon i Ca-

brera.

Per damunt de tot aquell enrenou, va sentir-se un crit:

- A la Bordeta!

- A la Bordeta! - van repetir moltes altres veus.

I, aleshores, ell la va veure.

Davant seu, just a l'altre costat de carrer, prop d'una finestra, hi havia una noia.

- Teresa! - va cridar esverat.

La noia tenia els cabells cargolats, el cos més aviat petit, la mà esquerra posada sobre el vidre. Semblava que l'estigués mirant.

Pel carrer passaven els federals més decidits, s'afanyaven a anar a lluitar a la Bordeta.

- Teresa! - va tornar a cridar el noi.

Les bales xiulaven de tots cantons, igual com algunes vegades també xiula el vent, la neu o la pluja.

Després, el canó de Sant Feliu va disparar.

- Bum! -va fer.

El projectil va enlairar-se uns metres, va decantar-se avall i va anar a caure al mig del carrer, molt a prop d'un grup de federals que avançaven.

- No té prou calibre - va

queixar-se algú.

- És massa curt! - va rondinar un altre.

Just en aquell moment, van sonar uns tambors.

En sentir-los, els fedrals van aturar-se igual com s'aturaria un sol home. Després d'aquells tambors, va sentir-se el so d'un cornetí. I, quan el cornetí va callar, tothom va poder veure un grup de cavalls i una columna de soldats que sortia de l'altre costat de la Bordeta.

- Ja vénen! -van cridar.

I els federals van començar a fer-se enrere.

- No reculeu! -els manava un home que portava un sabre i una bandera.

Va desembeinar el sabre, va anar al mig del carrer i va continuar cridant fins que el va fer caure una bala.

La sang li sortia a raig. Clara com l'aigua.

- Teresa! -va xisclar ell per tercer cop.

Però la Teresa no va dir res. Va somriure, va aixecar el cap i va provar inútilment de veure'l amb els seus blancs de cega.

Xavier Cortadellas

sobre les quals calia emmarcar el projecte.

Així, respecte a l'emplaçament, vàrem triar el carrer Pati com a escenari exterior d'accés a la biblioteca pel seu caràcter peatonal i perquè permetia plantejar l'accés principal a l'edifici sobre el seu centre geomètric, recuperant per al seu ús la portalada existent, una de les peces de major interès arquitectònic de l'edifici catalogat. Aquesta elecció ens va permetre reforçar un eix interior, entre els carrers Pati i Fontfreda, sobre el qual plantejar el que hauria de ser el cor del nou edifici, un carrer interior on situar les comunicacions verticals i horitzontals del nou edifici i que reforçaríem amb un gran espai central molt il·luminat des del qual fos fàcil entendre l'organització funcional de la nova biblioteca. Una altra condició que ens vàrem fixar, en relació a l'edifici sobre el qual havíem d'actuar, va ser donar la volta a la percepció que es tenia de l'edifici tancat, és a dir, volíem obrir l'edifici a l'exterior, que els seus tancaments permetessin la visió total del que contenia i que des dels carrers Fontfreda, Pati i Sant Esteve es pogués contemplar el que passaria a dins, l'activitat que es desenvoluparia, en definitiva, que la condició inicial de conservar les façanes històriques no fos un inconvenient, sinó un estímul per reforçar la idea de centre obert i públic. Finalment, i condicionats pel programa funcional que se'ns demanava, vàrem optar per l'enderroc total interior, ja que, per una banda, necessitàvem augmentar en una tercera part la superfície útil, i per l'altra, la distribució existent, fruit de l'acumulació de diverses modificacions que al llarg del temps va suportar l'edifici en funció de les activitats que va acollir, no permetia la seva recuperació per al nou ús.

Respecte a les condicions funcionals fixades inicialment, tant pel que fa al programa marc per a Biblioteques Centrals Comarcals definit per la Conselleria de Cultura de la generalitat de Catalunya l'any 1993, com com les reflexions i experiències aportades per les persones responsables de la gestió de biblioteques de Barcelona, Girona i principalment d'Olot, que formaren part de l'equip projectual, es concretaren els criteris bàsics de l'actuació d'entre els quals destacaria la voluntat expressa de potenciar l'ús del servei de préstec obert, reduint el temps de permanència de públic a les asales, l'optimització dels sistemes verticals de comunicació, tant d'ús públic com de servei intern, la claredat en la distribució dels diferents programes funcionals, l'accessibilitat total per a tot tipus de persones a totes les dependències, la distribució dels espais de treball per al personal de la biblioteca que facilités les tasques de control general, subministre d'informació al públic i treball intern, amb el mínim de recursos humans, i per últim, la necessitat d'aïllar els espais destinats al públic infantil i consultes, dels espais oberts de préstec, sense que aquesta condició significués renunciar a les comunicacions visuals entre tots els espais projectats.

Partint d'aquests condicionants, es projecta i es construeix la Biblioteca Marià Vayreda, un edifici amb quatre nivells connectats per un nucli central que distribueix les circulacions internes als espais situats a banda i banda del mateix. S'opta per la mínima fragmentació física de l'espai i es plantegen dues grans zones: una situada entre els carrers Fontfreda, Sant Esteve i Pati, formada per tres plantes obertes a l'espai central, destinades a préstec, audiovisuals i publicacions periòdiques i connectades verticalment amb el magatzem general, situat a la planta subterrània, i una altra, situada a la part estreta del solar i amb façana al carrer Pati, formada igualment per quatre plantes, dues d'elles destinades al públic infantil i dues a les sales de consulta i treball, més aïllades.

El nucli central que separa aquestes dues zones constitueix l'element més singular de la intervenció, i assumeix el protagonisme de l'espai interior de l'edifici i esdevé l'escenari de relació. Definit sobre l'eix geomètric tangent a les dues zones descrites abans, es forma a partir d'un gran espai buit que capta i transporta la llum natural des de la coberta transparent fins a la planta baixa, on situem l'accés general a l'edifici, els elements de comunicació vertical (escala i ascensor), les passeres de distribució horitzontal, de lleu presència i efectes escenogràfics pel pas de la llum i el joc de les ombres, i els serveis generals de planta.

Les sales generals de planta es projecten diàfanes per tal de garantir els canvis d'ús i organització interna que en un futur es puguin plantejar. Reben il·luminació natural per les tres façanes que la limiten i per la façana oberta al nucli central i testimoni del moviment dels usuaris, entrant i sortint, pujant i baixant per l'escala, darrera els vitralls, aportant un joc de reflexos, llum i ombres.

Les àrees de treball reservades al personal intern estan situades totes elles en una mateixa vertical, connectades entre si i amb el magatzem per mitjans mecànics, i a l'entrada física als grans espais públics, prop de les zones destinades a la informació i assistència a l'usuari.

La resposta arquitectònica donada a les demandes funcionals reforça un concepte propi d'intervenció sobre edificis històrics. Un cop definits els elements que s'han de conservar i protegir (definició que fa el catàleg de protecció de què

disposa la Ciutat d'Olot), l'arquitectura nova, incorporada, ha de fugir de recreacions historicistes i ha d'intentar incorporar valors contemporanis, ha de procurar expressar el pensament de les persones que, a final del segle XX, intervenen en el procés i es plantegen el canvi d'ús d'un contenidor concret.

Per aquesta raó, la Biblioteca Marià Vayreda conserva les façanes catalogades de l'edifici històric, el seu ordre de composició i els materials emprats, i la «neteja» dels elements afegits que presentava, com les baranes amb balustres de formigó o els panys que cegaven alguna obertura. El tractament interior i exterior de les façanes es fa amb un estucat de característiques similars a les existents abans de la intervenció i es restauren les franges que emmarquen obertures i marquen els diferents nivells de les plantes.

Per la mateixa raó, el tractament interior de l'edifici es fa amb un sistema estructural propi, independent de les façanes protegides i es marca una voluntat expressiva que respongui als temps actuals, tant pel que fa a la interpretació del programa funcional que dóna com a resultat un espai obert i lluminós, com respecte als materials utilitzats: formigó vist, ferro, alumini i vidre en la construcció dels espais generals i mobles de fusta de cirerer i paviment de llana en els espais més pròxims a l'usuari.

 Xavier Canosa
Arquitecte

Confessions d'una bibliotecària

La primera vegada que vaig entrar en una biblioteca britànica -era el novembre de 1985, en una ciutat petita al sud-oest de Londres durant un viatge professional- la sensació que vaig tenir va ser de no estar en una biblioteca. L'espai era net, ampli i lluminós, ben lluny de la imatge de lloc tancat i aïllat de les biblioteques que fins aleshores havia visitat. Abundaven les prestatgeries i l'exposició de llibres i hi mancaven les rastrillers de taules i cadires que tan habituals eren a les biblioteques de casa nostra. Hi havia gran quantitat de llibres a l'abast del públic, tots en bon estat de conservació i amb una aparença de nous,

així com discs, cassetts, vídeos. No cal que us digui que ja llavors aquella biblioteca tenia molts ordinadors per a ús públic. A més, hi havia la gent, o més ben dit, l'actitud de la gent. El seu posat també era ben diferent del que estava acostumada a veure fins a aquell moment; hi havia moltes persones dretes triant de les lleixes o fullejant els llibres; d'altres seien en les butaques informals que hi havia repartits per totes les sales, llegint el diari, o alguna revista, o també algun llibre. I també n'hi havia que senzillament mantenien una conversa (no un xiuxiueig momentani) amb algun amic o conegut, amb aquell to distès i confiat que a casa nostra només observes al carrer. I sobretot, la mena de gent. No eren ni estudiants, ni jubilats, ni estudiosos ... Eren senzillament la gent, la mateixa que veus passant per la via pública a les dotze del migdia, la que t'atura per preguntar-te quina hora és o la que

tens al davant quan entres a comprar en una botiga. Recordo d'aquella primera visita una imatge que m'ha quedat gravada a la memòria com una instantània: en el taulell de la biblioteca, una dona de mitjana edat s'emportava uns llibres en préstec i els va col·locar dins d'un cistell de plaça, ben bé a sobre les verdures que feia un moment havia comprat al mercat.

La meva consternació -sincerament, alegre consternació- era gran. Mai mai no hauria pensat que una biblioteca pública pogués ésser un espai tan *ciudadà*. La idea de biblioteca que jo tenia fins a llavors al cap s'assemblava més a conceptes com ara: sala d'estudi, santuari de la cultura, magatzem de llibres rars i preciosos, freqüentades només per escolars, estudiants i lletraferits de diversa procedència, i que quan s'hi entrava s'havia de tenir una compostura més aviat rígida, silenciosa i, com us ho diria, de saberut. No era especialment estrany que els llibres fossin vells i empolsegats, això donava patina a la biblioteca, i que no hi trobessis els títols de rabiosa actualitat; per a això havies d'anar a la llibreria a comprar-los. Què era, doncs, per a mi una biblioteca? Era una mena de refugi on anar a buscar pau, silenci i recolliment, i on es guardaven llibres i documents difícils de trobar a les cases particulars i a les botigues.

Haig de confessar que aquell viatge a Anglaterra va ser crucial per a la meva

formació professional. El que hi vaig aprendre bàsicament es pot resumir de la manera següent:

La Biblioteca Pública és un servei públic, com ho és el servei d'autobusos urbans o la recollida d'escombraries, i per tant, es deu als seus usuaris. No s'hi val, doncs, projectar una biblioteca com aquell qui fa un favor als ciutadans, un regal, sinó que mereix una bona atenció i un bon pressupost.

Els usuaris de la Biblioteca Pública és tothom, o sigui, tota la població, tant si són grans com petits, tant si estudien com si estan desvagats. Pensar que la biblioteca només ha d'acollir escolars i estudiants (per allò que els llibres només serveixen per a la instrucció) és tan ridícul com pensar que els hospitals són per a la gent de més de 65 anys (per allò de que a partir d'aquesta edat la gent es posa més malalta).

La Biblioteca Pública és un equipament cultural, però també social, o més ben dit, la funció de la biblioteca traspasa l'àmbit pròpiament dit de l'oferta cultural (allò que té d'espai de lleure, d'oci) i s'imbrica en la funció social que té la informació i l'emancipació de les persones en la societat democràtica dels nostres dies. O sigui, que poder utilitzar una biblioteca pública és un dels drets més elementals de les societats modernes, com ho és la sanitat pública o l'ensenyament. Tot això significa que l'Administració (o les diferents administracions) tenen la responsabilitat política en la seva creació, plantejament, disseny i funcionament.

I ara parlem de la Biblioteca Marià Vayreda d'Olot. Com ens vàrem plantejar el disseny del nou edifici? En primer lloc, la ubicació. Des de l'any 1918, la biblioteca d'Olot estava situada en un espai desafortunat, apartat (encara que no lluny) del centre històric de la ciutat, i sempre va estar marcada amb aquest handicap. El lloc i l'entorn eren bonics i agradables, però li mancava l'essencial: ser al rovell de l'ou. perquè només així es pot convertir, la biblioteca, precisament en rovell de l'ou.

Un cop solucionat el problema de la ubicació -l'Ajuntament s'hi va engrescar de seguida amb la idea de portar la biblioteca al centre; sabia que això dinamitzaria el nucli antic- havíem de pensar en un edifici que respongués a unes quantes qüestions:

- En primer lloc, s'havia de crear un espai -que abans he definit com a *ciudadà*- on tothom se sentís còmode i on es respirés una certa atmosfera de normalitat. Això s'ha aconseguit en les zones de préstec, que donen a la biblioteca aquell aspecte modern que sorprèn la gent que hi entra per primer cop: moltes prestatgeries, poques taules de consulta, seients informals, distribució del mobiliari que recorda més una sala d'estar o un supermercat que no pas una biblioteca convencional de les d'abans. L'objectiu d'aquesta zona de l'edifici és aconseguir posar a disposició del públic el màxim de "gènere" al seu abast i sempre en un entorn on ningú es pugui sentir estrany o incòmode.

- En segon lloc, també s'havia de tenir en compte una altra funció de la nostra institució: a la biblioteca s'hi guarden llibres i altres documents que tenen un gran valor *patrimonial* (o sigui, no necessàriament valor econòmic -que també- sinó perquè són exemplars difícils de trobar en un altre centre); a més, la biblioteca posseeix molts volums de *consulta* (tipus enciclopèdies, diccionaris, anuals, manuals, etc.) que els usuaris utilitzen per a una consulta puntual i per a obtenir-ne una informació concreta. Aquestes dues funcions, la patrimonial i la de referència, han de menester un espai diferent de la zona de préstec. Per això les dues sales de la biblioteca on s'ubiquen aquests llibres són tancades amb portes (per l'aïllament) i amb mobiliari adequat per a l'estudi i la consulta.

- I per acabar hem de parlar de l'espai per als nens. La sala infantil està molt diferenciada de les zones per a adults, primer, perquè els nens necessiten un espai molt peculiar (els nens també - i jo hi afegiria "i sobretot"- han de sentir-se com a casa, en una biblioteca) i segon, perquè la presència dels nens en una sala general (llevat que vagin acompanyats d'un adult) sol desvirtuar i distorsionar l'ambient.

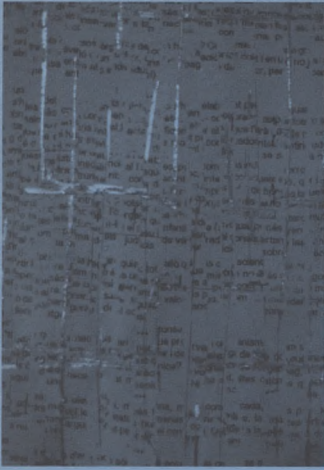
El resultat de totes aquestes consideracions les podeu veure en el nou edifici del carrer del Pati. Des del dia de la seva obertura (26 de maig) la biblioteca compleix la funció per a la qual va ser pensada: el préstec i l'assistència de públic s'han incrementat en un 50 %, tenim nous usuaris que abans no venien (sobretot gent gran) i les crítiques i opinions són, de llarg, molt positives. Jo en destacaria, sobretot, una sensació d'admiració i d'orgull cap a una institució que la gent comença a prendre's com a seva, com un espai públic més d'Olot. Cada dia, quan obrim les portes al públic i la biblioteca s'omple de gent, em ve a la memòria aquella visió de les biblioteques angleses de l'any 1985 i m'alegro que per fi, dotze anys després d'aquell viatge, la nostra biblioteca Marià Vayreda d'Olot s'hi pugui començar a semblar.

 Carme Simon

Directora de la Biblioteca Marià Vayreda

La paraula i la màquina

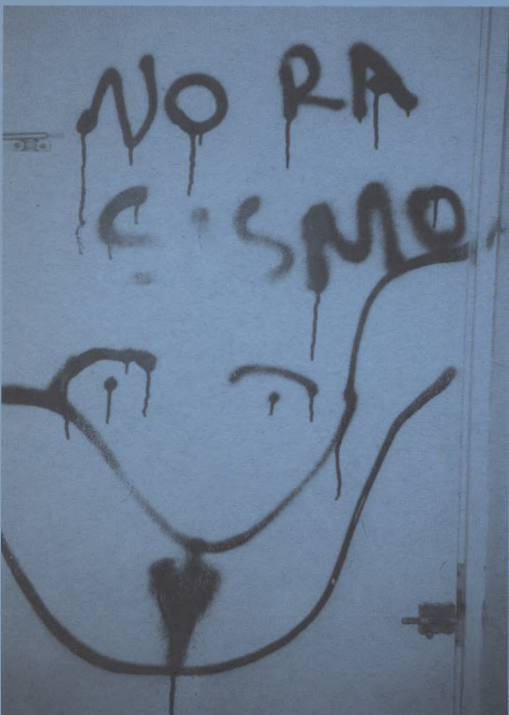
L

a invenció de la impremta va ferir algunes susceptibilitats. En general, a filòsofs i escriptors de gran anomenada no els va agradar gaire l'invent. Ni Tolstoi, ni Lope de Vega, ni Víctor Hugo, ni Carlyle, ni Borges, entre altres, no en parlen gens bé. D'una banda, consideren que la impremta no fa res més que multiplicar idees inútils i, de l'altra, que facilita l'accés al saber a gent ignorant a qui no farà cap profit. Val la pena, però, tenir en compte que sense la impremta segurament d'ignorants encara n'hi hauria hagut més i més profunds i que les idees estúpides absurdes, inútils i vulgars ho són tant si s'escriuen com si no s'escriuen.. És clar que una estupidesa seriada fa una mica de feredat. Matisse deia que un quilo de verd és molt més verd que no pas un gram. De tota manera, tant en el color com en les paraules, l'efecte de l'un i de les altres sempre dependrà de com i per on s'escampin.

L'escriptura és un invent prodigiós. No hi ha res comparable a la successió de les lletres, de les paraules, de les frases, dels paràgrafs, perquè els éssers humans puguin transmetre el seu saber i els seus sentiments més enllà dels obstacles de l'espai i del temps. Ara que la polèmica s'ha traslladat i que en comptes d'amoïnar-se per la impremta alguns savis s'amoïnen pel mal que a la cultura poden fer els ordinadors i els mitjans audiovisuals, potser seria bo de trencar una llança a favor de l'escriptura.. L'escriptura, en essència, no depèn pas del suport, sinó de les paraules i una paraula escrita en una paret, en una pantalla, en un paper, en un paper, en un pergami o tatuada a la pell, és i serà sempre una paraula. Els ordinadors ens diuen: entrem al Museu del Louvre i algú hi ha que es pensa haver-hi entrat i moure-s'hi amb llibertat, hi veu la Gioconda i hi troba la Victòria de Samotràcia i s'imagina que les veu de debè... Tot plegat: realitat virtual. Ara bé, si entrem en El Quijote, ja no es tracta pas de realitat virtual, una paraula darrere l'altra, es tracta de El Quijote de Cervantes. Aquesta és la magnífica diferència entre l'art de la paraula i les altres arts; la seva llei s'imposa sobre el paper, sobre la pedra, sobre el paper i el pergami i la pantalla.... La paraula és l'essència, el pensament dirigit cap al pensament, la sensibilitat cap a la sensibilitat, l'experiència moral cap a l'experiència moral. Que molts textos siguin superflus, absurds, bufats... no depèn pas ni del paper ni de la pantalla sinó dels textos mateixos, i per molt que hi hagi escriptors que diguin que s'ho fan amb la ploma o amb una Olivetti de l'any de la picor, res no és menys important que això a l'hora de llegir-los i aquests escriptors podrien ben estalviar-se de fer-ne exhibició.

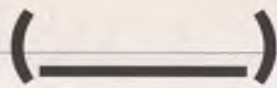
Bé, un cop dit això, que és l'essencial, també m'agradaria afegir que el llibre és un invent prodigiós. Perquè els éssers humans no som tot pensament ni tot sentiment, ni som capaços de fer abstracció pura de les coses. Per això sona molt diferent la paraula amor, per exemple, si la veiem tatuada en el poderós muscle d'un descarregador del moll que si la veiem brodada en un mocadoret de butxaca. És per aquesta raó que el llibre també és un invent prodigiós, el segon millor després de la paraula. El llibre és càlid en l'olor, en el tacte i en el pes; misteiós en el secret de les pàgines tancades i suggerent en el deixar-se fullejar; és dòcil i fàcil d'obrir i de tancar, i, en canvi, pot ser hermètic en el que porta escrit; a més de dur-lo en el pensament, el podem dur a la butxaca, a la bossa o a la maleta, i per llegir-lo, l'hem de tocar; si és prou bo, prou ben escrit, mentre el llegim, l'hem d'oblidar perquè les paraules ens han d'arrossegar més enllà d'ell, que només és un simple suport; però, un cop llegit, li hem d'agrair aquest suport que, per anar bé, ha de ser humil i eficaç.

Saben quan pesa la Divina Comèdia en la traducció de Sagarra? Sis-cents quaranta grams. Ben poc, però saben quan pesa una meravellosa edició italiana que en tinc a casa? Cinc-cents quaranta. Encara millor. Volen res de més perfecte que això? L'Infern, el Purgatori i el Cel en cinc-cents quaranta grams de pes. No cal res més. Els informàtics em diran que un disquet no arriba als deu grams, però com ho fan per fullejar un disquet sense un ordinador?, i un ordinador ja pesa massa. Entre el massa i el massa poc hi ha el llibre imprès: la perfecta arquitectura que harmonitza l'emoció i el saber.

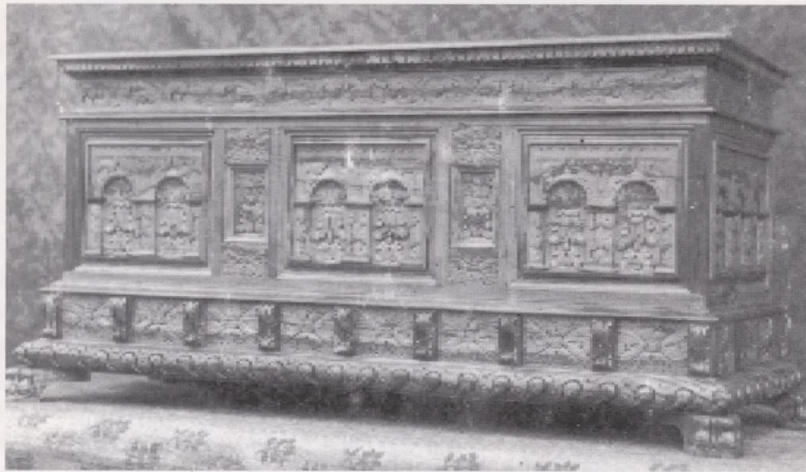

Àngels Gardella
Esriptora

Elogi de l'artista fadristern

La història de l'art, aquest suposat pòsit que deixen els anys sobre les múltiples creacions d'una infinitat d'artistes i artesans, sol passar per un sedàs que, ben garbellat, deixa només alguns noms d'aquesta nòmina ingent, que passaran a la lletra impresa dels manuals d'història artística i, sobretot, als llistats dels vertiginosos preus de les sales de subhastes.

L'anomenada Escola d'Olot en pot ser un bon exemple. Darrera dels grans personatges, - vostès ja saben - , els germans Vayreda i l'avi Berga, hi havia també coetanis que pintaven, més o menys destrament, afeccionats o professionals, en el mateix caliu, amb les idees similars, i sota els mateixos principis estètics i històrics. Probablement no es tractaria ara de comparar tant els suposats valors com de reivindicar algunes figures d'aquella època que deixaren també el seu esforç en algunes prou apreciables teles. Em sembla que ja ho he suggerit alguna vegada, sobre la necessitat de fer també alguna mena d'exposició dels que podríem anomenar els epígons de l'Escola d'Olot, cosa que reforçaria encara més el concepte que avui tenim del moviment, gràcies en part a la mostra que es féu fa un parell d'anys al Museu, sobre l'Escola d'Olot, com a expressió pictòrica però també com a concepció social, política, filosòfica... Queden a la nostra ciutat encara pintures de gent com l'industrial Albert Sacrest, o en Joaquim de Solà Morales, de Lluís Pla, per citar alguns noms i algunes obres vistes, entre altres que segurament s'anirien descobrint, contemporanis d'aquell moviment, que tal vegada mereixerien alguna atenció.

I el mateix passa amb les èpoques posteriors. Aquí potser ens queda el consol que el garbell temporal encara no s'ha acabat de fer. Vull dir per exemple que caldria reivindicar el dibuixant Jaume Casas Sargatal, d'una producció vigorosa i original, malgrat que en Ramon Grabolosa el blasme sempre per la seva contribució a la restauració dels frescos d'en Panyó a l'església del Tura, de la qual cosa fou

responsable en Martí Casadevall, potser també massa oblidat. O de l'estimable Salvador Corriols. De la mateixa manera que l'excés de llum projectat sobre l'obra i els estirarronses d'en Clarà i el seu museu, tampoc no ens ha de convertir en un fadristern el millor escultor olotí, que fou en Miquel Blay, i que no podem oblidar tampoc la figura d'en Joaquim Claret.

Recentment, per posar un altre exemple, he tingut l'ocasió de contemplar una obra d'en Geroni Serquella. En aquest cas es tracta d'una magnífica arqueta de fusta d'olivera, de gran bellesa i agosarada obra artesanal. Doncs bé, repassant l'exhaustiu treball *L'Escultura a Olot* publicat per la Sra. Carme Verdaguer, no he trobat cap mena de referència en aquest artista. No és cap retret, ja que per altra banda aquest llibre és una excel·lent eina de consulta sobre l'escultura a la ciutat. Indagant una mica he trobat que, pel febrer de 1913, el setmanari *El Deber*, ja publicava una nota en els següents termes: Hem rebut de D. Geroni Serquella una circular participant-nos haver obert en el carrer Bellaire, nº 19, 2on (casa Cusí), un taller d'escultura de talla i dibuixos de totes classes i estils. Geroni Serquella i Gou (1890-1941) és un bon exemple d'aquesta mena d'artistes, en el seu cas escultor-tallista, que hem anat deixant enrera en la nostra particular història artística. Format a Barcelona, al costat d'en Claret, treballà a la nostra ciutat en el taller de Can Mató, i alguns dels mobles tan bellament treballats que encara podem veure en algunes esglésies o en el record d'alguns centres oficials, foren obra seva. La talla de fusta al nostre segle, per altra banda, llevat d'antigues referències als tallers de sants, no té massa representants en els nostres museus.

Sóc de l'opinió que, probablement, aquest retrobament periòdic que hauríem de fer amb els oblidats i els fadisterns de la història de l'art local, més que la cotització, inevitable llast d'aquests assumptes, ens ajudaria també a entendre i a resituar els hereus i els consagrats.

 Jordi Pujiula

Parlar sense haver de demanar permís

Els efectes del Decret de Nova Planta probablement s'han magnificat en els llibres d'història. Us imagineu com vivien els nostres avantpassats fa tres-cents anys? Com es movien? Com era el seu món particular, de cada dia? Per més que Felip V decretés que el castellà era l'única llengua de l'administració, per més que derogués les nostres lleis, etc., etc., cal pensar que el 99% de la població vivia al marge de les dèries centralistes del borbó. És ara, en plena era de la comunicació i de la velocitat, que es fa evident l'enorme fragilitat de llengües i cultures. Avui, si la llengua torna a ser objecte de controvèrsia, no deu ser pas per qüestions lingüístiques, sinó polítiques, és a dir, de domini, de poder. Hi ha algú que vol imposar alguna cosa. Què? Hi ha algú que vol eliminar també alguna altra cosa. La llengua catalana, potser? O el símbol d'una nació? Allò que vertebrava el sentit de pertinença al grup i a un territori? Això deu tenir a veure amb el sentit de la propietat, un concepte que ens han volgut fer entendre com de reminiscències salvatges -cosa, a més, falsa-, però que curiosament tothom aplica per sistema arreu del món. Això és meu! I per què és meu? Perquè sempre ha estat així o perquè m'ho he guanyat. Poca gent s'equivoca. N'hi ha que se n'aprofiten, és cert, adduint drets inexistents o per la força.

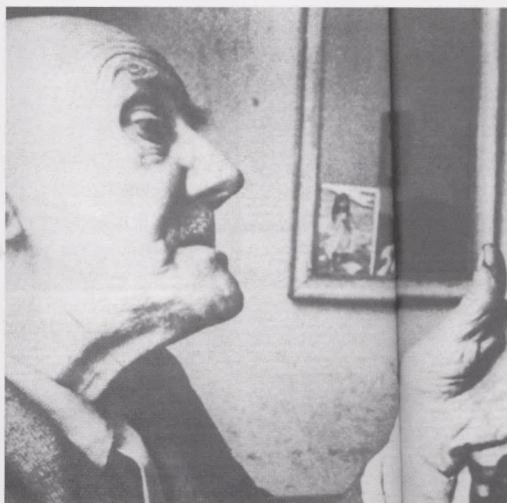
En el moment en què la força bruta era l'únic argument per apropiari-se de les coses (i de les persones), situació que ens remet a un episodi d'ocupació de signe religiós (la invasió musulmana), els qui manaven per la força de les armes i que a la vegada estaven sotmesos per raons de jerarquia a una instància superior (els regnes francs), aprofiten l'avinentsa per reclamar com a propi el territori conquerit. A partir d'aquí (i també per força) els nostres avantpassats escriuen un capítol de la història universal en una llengua incipientment diferenciada que coneixerem amb el nom de català. Al llarg d'aquests mil anys d'història han passat moltes coses, la més important potser, la progressiva emancipació dels individus, un llarguíssim camí cap a la llibertat de ser, d'actuar, de viure. D'aquell antic ball de forces enfrontades, en va

anar sortint un mapa, sempre inacabat, que en un moment donat, la Història certificarà com «el naixement dels estats moderns». En aquesta pel·lícula no hi hem tingut paper, però considerant que tot plegat és un artifici i que allò que compta és la voluntat d'aquells que anomenem «poble», no podem pas donar el capítol per tancat. Les patacades però contiuen sent la forma de diàleg habitual. La darrera, i la més ferotge, el franquisme, que es proposà d'eliminar tot indici de catalanitat, és a dir, una manera de ser i de viure, amb una llengua, unes lleis, unes institucions i uns costums propis, diferents d'altres llocs. Els mecanismes que provoquen les revoltes, les guerres o, simplement, odís i afectes són prou complicats com per resumir-los amb quatre ratlles. Les revoltes (no pas els alçaments) solen respondre a una injustícia flagrant, les guerres (totes les guerres són civils) a una declaració de qui usurpa la sobirania del poble...contra el poble, en nom d'uns principis que ells mateixos solen vulnerar.

La renúncia i el consegüent empobriment d'allò que s'anomena l'alta cultura es produeix a la cúpula d'aquest país, per això parlem de decadència. Malgrat el trist paper de la nostra aristocràcia i de l'alta burgesia nacional, el procés autènticament devastador d'aculturació i dissolució de la nostra identitat es produeix amb el franquisme, fa cosa de quatre dies. La represa d'un lideratge de marca nacional data de principis de segle, amb la creació de la Lliga Regionalista i de Solidaritat Catalana. Un pèl tard, però gràcies a ells, jo avui tinc consciència de país i no pas d'extraplanetari. Algú preguntarà, i per què serveix això? Doncs, simplement, per i-den-ti-fi-car-me, en la doble via de reconèixer-se un i reconèixer-se en els altres.

Hi ha qui ho presenta com un caprici, o una falta de maduresa o una inutilitat. Hi ha qui ho considera una qüestió secundària o qui pensa que l'homogeneïtzació és un fet irreversible i, per tant, que estem condemnats a desaparèixer, a fondre'ns en el marasme universal dominat per (?). Per qui? La gent s'apressa a aprendre a anglès, i també alemany i, darrerament rus, com si la vida es cogués en anglès o en l'idioma de moda. Ens veiem abocats a una cursa pel progrés que passa per l'anomenada cultura anglosaxona i que es transmet en anglès. Això és tan

fals com el «boom» de la comunicació que ens està conduint al «descrèdit» perquè tot acaba sent manipulat per quatre gats comptats.

Tornant al nostre cas, un cop eliminats els entrebancs (llegeixi's dictadura) que han destorotat el desenvolupament «normal» de la nostra cultura, què hem o podem esperar? En un règim democràtic, en nom de què i de qui hem de continuar suplicant de poder ser com són la majoria de pobles del planeta. Per què sembla que hàgim de demanar permís per parlar en català? Hi ha un munt d'equívocs que hi ha qui té interès en no voler desvetllar. I aquest «qui» no ve pas només de les castelles, sinó de dins de casa. Aquesta no és pas una batalla de bons i dolents, segur que hi ha d'haver unes causes, unes raons de pes que justifiquin determinades pors, determinats complexos. Els partits de l'esquerra no han acabat d'aclarir mai del tot la seva posició davant d'això que anomenem «sentiment nacionalista». D'on hem de ser, doncs, si no som d'aquí? D'Espanya? Potser sí que haurem d'acceptar que no hi ha una altra via possible que aquesta, però és difícil imaginar, no havent-nos pogut sentir d'aquí, sentir-nos ara d'allà.

Quin preu hem hagut de pagar per la immigració? I què hem cobrat? - pensaran els qui tenen la mala consciència

d'haver explotat el desvalgut i pobre immigrant.

De què parlem, senyores i senyors quan parlem de nació, de poble, de país? Què i a qui defensa en Pujol davant del món? I l'Aznar? I en Chirac?

A què aspira el ciutadà de sempre? A sobreviure, suposo. Com més bé, millor. Puc enorgullir-me del planeta si amb prou feines puc arribar a decidir com visc a casa meva?

Què hi ha darrera el «No le entiendo» i el «Hábleme en cristiano», sinó un malentès de reminiscències colonials? I aquest litigi, com es resolt? Respectant els drets lingüístics dels castellano parlants espanyols en detriment, no només del dret dels catalans a usar en tota situació la seva llengua, sinó de la seva pròpia supervivència? S'han

perdut 5000 llengües al llarg d'aquest segle, per què -si se n'han de perdre més, cosa que empobreix la humanitat sencera- s'ha de perdre també la nostra?

Xavier Rusalleda

L'Educació esportiva, cosa de tots

n l'esport de base ens trobem en una greu problemàtica diària: l'educació dels esportistes i el seu entorn.

M'agradaria explicar la importància que tenen els educadors-entrenadors en la formació dels joves durant els períodes de pràctica esportiva (8-22anys) i sobre la violència que es genera en els partits de categories de base per guanyar de la manera que sigui.

Quan parlo d'educadors en la formació esportiva d'un jove no només em refereixo a l'entrenador, sinó també a altres persones com els directius, pares i àrbitres.

La majoria dels pares es preocupen, i amb raó, per l'elecció de l'escola dels seus fills, per la qualitat del professorat, de les instal·lacions etc., i en canvi, no es preocupen - i els centres escolars tampoc- dels valors que transmeten els seus monitors esportius fora de l'horari escolar.

Actualment, per impartir qualsevol assignatura la llei obliga que el professorat tingui la titulació adequada i uns coneixements, mentre que per a la pràctica esportiva, qualsevol persona és vàlida, sense importar que no tingui cap mena de formació. Els responsables de seleccionar els entrenadors o monitors han de tenir en compte, a l'hora d'escollir-los, a part de les seves qualitats tècnico-esportives, que la seva manera de pensar i el seu tarannà humà s'adapti als objectius de l'escola o club.

L'entrenador de base ha de ser conscient del paper que desenvolupa en la formació de la persona, en la transmissió de valors que constantment envia als seus deixebles.

Els valors que transmet l'esport en les etapes de formació són innumerables. La pràctica esportiva es converteix en cultura física en tractar-se d'una experiència educativa. El primer objectiu dins la pràctica de l'esport ha de ser la formació. Alguns dels valors culturals que transmet l'esport i que són bàsics per a la formació de l'individu, són :

- a) Equilibri social i emocional.
- b) Dots de comandament i sentit de la lleialtat.
- c) Respecte a l'autoritat.
- d) Formació d'uns bons hàbits d'higiene.
- e) Civisme i equitat.
- f) Esportivitat, saber guanyar -no en sap tohom- i saber perdre.
- g) Esperit de col·laboració.
- h) Els drets i deures que comporta la responsabilitat.

La violència és un tema actual, s'aprèn, com tants altres comportaments humans, per imitació. S'aprèn a ser violent imitant comportaments violents, considerats exitosos. Els joves adapten a la seva forma d'actuar conductes agressives per aconseguir els èxits que els altres, aparentment, aconsegueixen d'aquesta manera. Si els joves observen accions i paraules violents en l'esport,

menyspreus, insults als àrbitres -que també s'estan formant-, i als contraris, agressions físiques, utilització d'un llenguatge belicós del tipus «hem de matxacar-los», «destrossar-los», «aquest àrbitre, el mataré» etc., poden acabar adquirint aquests hàbits violents com a recurs esportiu i, per imitació, adoptar-los i convertir-se en usuaris de la violència.

No hem d'excloure la competició dins l'activitat esportiva, però sense oblidar mai que es tracta d'un joc. No oblidem que «no fem bàsquet» sinó que «JUGUEM A BÀSQUET».

Tots els que tenim responsabilitats en l'esport base, hem de saber explicar que l'esport va lligat amb les victòries i les derrotes. Una no és possible sense l'altra. No hem de caure en la idea que la victòria és l'únic argument vàlid de l'esport. Guanyar no és el que dóna sentit a l'esport en aquestes edats, i no es pot consentir «d'enganyar per guanyar», entenent per enganyar aconseguir la victòria en el joc mitjançant la violència directa o indirecta o utilitzant el nen com a vehicle per a l'ambició del entrenador, pares o directius. D'aquesta manera no és l'esport que s'adapta al nen, sinó el nen a l'esport.

Són els propis entrenadors-educadors els que han de convèncer-se de la importància del seu paper per reconduir la derrota com a element positiu, no depressiu. Evidentment aquest paper ha d'extendre's als pares -del seu paper massa sovint prepotent i de les seves ànsies de victòria se'n podria fer un altre article-. El que no pot ser és que després d'una derrota els nens i nenes plorin amargament, els entrenadors protestin i ells i els pares donin la culpa als àrbitres o que els pares ho qüestionin tot. Acceptar les derrotes és assumir els valors necessaris per al desenvolupament de la persona. És acceptar la realitat, és admetre i aprendre dels errors per superar-se personalment, encara que sigui acceptant les pròpies limitacions i el reconeixement del valor dels contraris.

Normalment, en les derrotes, els culpables són sempre els altres, sobretot els àrbitres. I en el futur, en la vida de cadascú, és a nosaltres a qui se'ns responsabilitzarà de les derrotes o equivocacions personals i per això cal estar preparat per analitzar-les. Per tant, l'esport, com a activitat educativa, és potser el recurs més fort i més potent per influir positivament en aquesta fase de l'inici de la vida. L'esport no el podem considerar com un element aïllat

de la socialització de la persona i constitueix l'únic moviment capaç d'aglutinar esforç i enderrocar barreres ideològiques, religioses, personals etc..

Així, doncs, cal valorar la feina de l'entrenador-educador, entre tots hem de ser conscients del que fem i hem de posar el nostre gra de sorra per aconseguir les millors persones i, per tant, els millors esportistes.

Quart aniversari de Ràdio 90

-Tancament i reobertura-

Ràdio 90 és una experiència que es va iniciar l'any 1990 a Olot al voltant d'un grup d'amics tocats pel món de la ràdio, mitjà en el qual ja havien tingut diverses intervencions.

Després de superar un seguit inacabable de dificultats, finalment, el 17 de juliol de 1993 es comencen les emissions de prova fins al dia d'avui, cobrint fonamentalment la zona d'Olot.

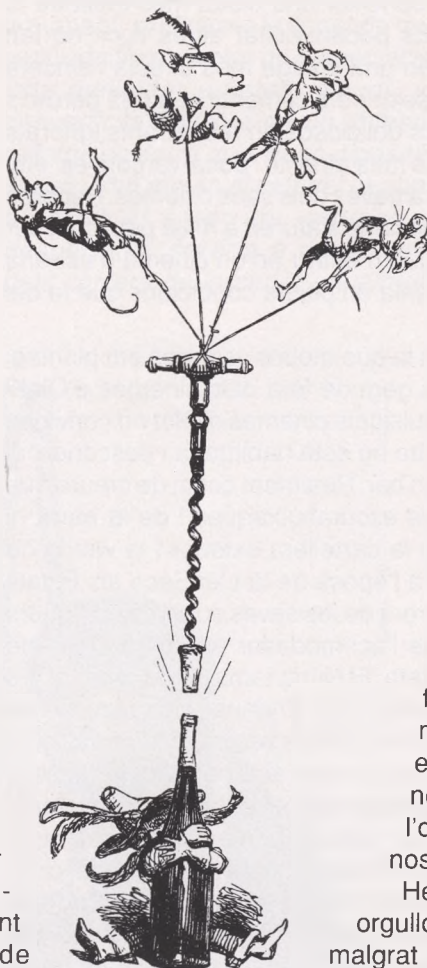
El plantejament, objectius i definició de la nostra emissora no han canviat en absolut al llarg d'aquests anys. El primer de tot és el plantejament associatiu, desinteressat i respectuós amb els qui professionalment es dediquen a fer tasques similars, la qual cosa explica la total inexistència de publicitat i de patrocinadors en la nostra sintonia. Per tant, som una emissora sense afany de lucre, autofinançada pels mateixos col.laboradors. Tampoc no pretenem fer res semblant a allò que es pot trobar al dial de la FM, i en canvi sí potenciar música, grups i experiències que habitualment no tenen un espai en aquest mitjà de comunicació. Un altre dels objectius és que la qualitat sempre ha d'estar per sobre de la quantitat.

La freqüència on emetem és en el 101.3 de la FM i la manera de contactar amb nosaltres és a través del nostre apartat de correus, el 191, 17800 d'Olot o per correu electrònic, via Internet a : radio90@geocities.com. La nostra web és: <http://www.geocities.com/sunsetstrip/alley/9090/>

Ràdio 90 és una emissora vehicle d'ADIMLOG (Associació per a la Difusió de la Música i la Literatura d'Olot i la Garrotxa), una entitat sense ànim de lucre que pretén omplir els buits culturals que en el terreny radiofònic té la Garrotxa; des de promocionar la música independent i desconeguda, passant per la difusió d'estils musicals clarament anticomercials com són el jazz o el blues, d'una manera documentada i divulgativa.

Divulgar aspectes culturals minoritaris també és un dels reptes que volem assolir; un dels nostres projectes per a la programació d'aquest hivern és la incorporació d'un informatiu de dicat exclusivament a les notícies que generin les entitats culturals de la garrotxa. Per altra banda, també estem interessats a oferir la nostra infraestructura a les entitats que vulguin col.laborar de manera directa amb nosaltres, fent servir Ràdio 90 com a eina difusora de la seva activitat.

La difusió de la llengua és per a nosaltres un tema

important, per això estem preparant un programa dirigit per la Meius Ferrés i Fluvià, Cap del servei de català de la universitat de Girona, en col.laboració amb Òmnium Cultural i el Consorci per a la Normalització Lingüística.

Ràdio 90 ha estat dos mesos sense emetre per culpa d'una advertència de la Direcció General de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya que instava al seu tancament. Ara, aquesta mateixa Direcció General n'ha autoritzat la reobertura en espera que surti de madrid la llei reguladora d'aquest tipus d'emissores.

Arran d'això, varem aconseguir més de mil signatures de suport per part dels nostres oients, cosa que demostra la tasca feta al llarg del temps. A més, diversos mitjans de comunicació han donat suport explícit a la proposta de Ràdio 90, per tant, no defallirem en el propòsit de pluralitzar l'oferta cultural d'Olot i Comarca obrint les nostres portes a la col.laboració de tothom.

Heus aquí una proposta de la qual ens sentim orgullosos i cofois perquè gaudim fent-la i perquè, malgrat les limitacions que tenim, allò que oferim es pot qualificar de força professional.

PROGRAMACIÓ

Divendres

21.00 h. Música sense interrupcions.

Dissabtes

00.00 h. Música sense interrupcions.

11.00 h. Latitud 42 (*Selecció del millor Pop-Rock dels 70, 80 i 90*)

13.00 h. Una i Jazz (*El jazz en estat pur*)

14.00 h. Alfa centaure (*L'astronomia divulgativa*)

14.15 h. El jardí de la utopia (*Un recorregut pels mites personals*)

15.00 h. Rock& Rock (*Música potents, amb notícies, maquetes, novetats i concerts*)

17.00 h. Mazingermetal (*Per sentir el poder de la música*)

18.00 h. L'oca salvatge (*Tot tipus de música amb presentacions poc habituals*)

19.00 h. L'Hora txusquera (*Un programa obert a qualsevol freqüència mental*)

20.00 h. La paradoxa del lladre (*rock alternatiu*)

21.00 h. Les parts del sofà (*Mig enciclopèdic, mig musical*)

23.00 h. Música sense interrupcions.

Diumenges

00.00 h. Música sense interrupcions.

17.00 h. Jazz sense interrupcions.

21.00 h. Promocions de Ràdio 90.

La nit americana

TURISME

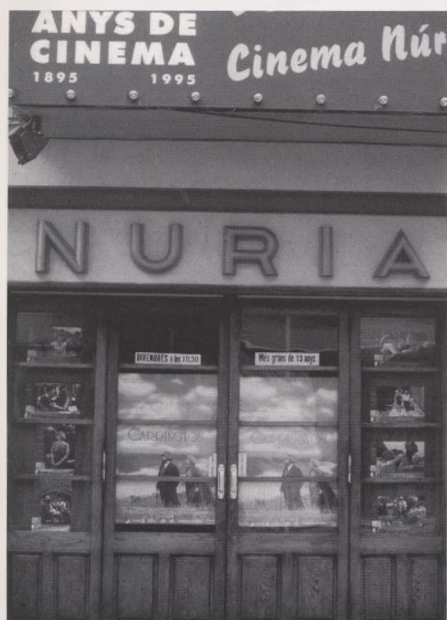
Hi ha moltes maneres diferents de conèixer una ciutat més enllà de la visita ritual als llocs turístics obligatoris. Es poden visitar altres llocs no tan concorreguts ni coneguts que ens ofereixen una imatge més directa i sincera de la ciutat. Alguns potser prefereixen passejar pels cementiris, altres perdre's pels barris més humils, o descobrir menjars deliciosos en restaurants ignorats per totes les guies, o assistir als espectacles més atrevits i poca-vergonyes, etc. Personalment m'agrada conèixer una ciutat a través dels seus cinemes. Recordo la sorpresa a Lisboa en veure que les projeccions s'aturen a mitja pel·lícula per fer un petit descans, o la perplexitat a Praga en entrar en un cinema d'estrena del centre comercial i trobar-me amb una sala en pitjors condicions que la del Casal Marià.

Aquesta manera de veure les ciutats fa que moltes vegades em plantegi el fet al revés; és a dir, que deu pensar la gent de fora dels cinemes d'Olot? D'entrada no ho tenen gens fàcil. Els vestíbuls dels cinemes d'Olot no conviden gaire a l'assistència, sobretot per la gent que no està acostumada i desconeix el lloc. El cinema Gridó està amagat darrera un bar. Realment costa de creure que més enllà de les taules, cadires, màquines escurabutxaques i de la barra hi hagi una sala de projeccions, malgrat que la cartellera exterior i la venda de crispetes així ho anuncien. Contràriament a l'època de la Llei Seca als Estats Units, aquí sembla que el bar camufla al darrera de les seves cortines posteriors un cinema clandestí. A vegades crec que l'acomodador en lloc d'exigir-me l'entrada em demanarà la contrasenya secreta. El Núria també està amagat. És difícil identificar la seva entrada petita, opaca i poc cridanera, situada en un edifici anònim entre una botiga de mobles i una altra de vestuari industrial, com la d'un cinema. L'austeritat i la rigidesa de la seva decoració contradiuen la seva funció. Només d'entrar topem amb una enfilada escala que ens porta directament a la provisional i improvisada taquilla que tan promíscuament es barreja amb els espectadors que esperen. Poca cosa queda de la màgia i glamour del cinema en aquest pobre vestíbul, a part de la impressionant fotografia d'**El Padrino**

que es veu en baixar l'escala. El cas del cinema Colón és el contrari. Tot és grandesa i esplendor; però una magnificència decadent que ens remet a uns gloriosos temps passats i que ara és totalment anacrònica. Encara que davant de la clandestinitat del Gridó i la tristesa del Núria, el vestíbul del Colón és el millor i el que més bé ens prepara per veure una pel·lícula. Des que comprem l'entrada fins que no ens asseiem, recorrem un llarg camí d'iniciació que sacrilitza la projecció. Tan d'espai perdut és un luxe que només es pot permetre un vell aristòcrata en decadència.

La gent de fora no pot tenir una imatge gaire bona dels nostres cinemes. La seva mirada freda i objectiva condemna les nostres sales provincianes. Nosaltres ho sabem, però ho tolerem. Coneixem tots els

seus defectes i cada una de les seves imperfeccions, ja que les hem patit totes; però les perdonem i les acceptem amb resignació. Són els nostres cinemes i al seu costat hem crescut. Nosaltres no som turistes; som presoners.

LA LLISTA DE...

MARIA TÁPIES (arquitecta)

- **DERSU UZALA** d'Akira Kurosawa (1975)
- **EL CAZADOR** de Michael Cimino (1978)
- **UNICO TESTIGO** de Peter Weir (1985)
- **BAGDAD CAFE** de Percy Adlon (1987)
- **EL COCINERO, EL LADRON, SU MUJERY SU AMANTE** de Peter Greenaway (1989)
- **MI PIE IZQUIERDO** de Jim Sheridan (1989)
- **COMO AGUA PARA CHOCOLATE** d'Alfonso Arau (1992)
- **EL PIANO** de Jane Campion (1992)
- **¡TAN LEJOS, TAN CERCA!** de Wim Wenders (1993)
- **SECRETOS Y MENTIRAS** de Mike Leigh (1996)

SHORT CUTS

* La pel·lícula més vista del tercer trimestre del Cine-club va ser **Microcosmos** de Claude Nuridsany i Marie Perennou, seguida a molta distància de **La mirada de Ulises, El funeral, Los ladrones, Looking for Richard** i **Stromboli**. La mitjana d'espectadors per sessió va ser de 64.

* I més notícies del Cine-club, ara que ja s'ha acabat la temporada. Aquesta és la llista de les deu pel·lícules més vistes durant el curs 96/97: **Microcosmos** (131 espectadors), **Dead man** (112 espectadors), **Lisboa story** (95 espectadors), **Prospersos book's** (82 espectadors), **La mirada de Ulises** (76 espectadors), **Dersu Uzala** (63 espectadors), **Cuento de verano** (59 espectadors), **Más allá de las nubes** (55 espectadors), **La ceremonia** (54 espectadors) i **El funeral** (53 espectadors).

* Finalment dir que la mitjana d'espectadors al Cine-club aquesta temporada ha estat de 62 persones. Fa dues temporades, la 94/95, va ser de 85 i la temporada passada, 95/96, de 81.

* Recordeu que aquest juliol, dins de la programació "La cua del drac", torna a Olot el cinema al carrer, concretament al pati de l'Hospici, i les pel·lícules que s'hi podran veure són totes elles prou interessants: **El último mohicano, Mogambo, El año que vivimos peligrosamente** i **Mediterráneo**.

* Aquest mes han mort Robert Mitchum i James Stewart. Ara estem una mica més sols perquè els mites són punts de referència i en el món del cinema, cada vegada, malauradament, en queden menys. No ens deixaran mai, per sort, les seves pel·lícules, obres mestres en el cas d'aquests dos grans actors: **Retorno al pasado, Angel face, La noche del cazador, El dorado, La hija de Ryan, Historias de Filadelfia, ¡Qué bello es vivir!, Winchester 73, La ventana indiscreta, Tierras lejanas, Vértigo, El hombre que mató a Liberty Valance**, etc.

* Que tingueu un bon estiu i que el cinema us acompanyi.

VEUS DISTANTS

«- *No parecen muy felices.*

- *Normal, acaban de casarse.*»

(Audrey Hepburn i Albert Finney a **DOS EN LA CARRETERA** de Stanley Donen, 1967)

 Carles Batlle

GEANT

Le Royal de Luxe
Barcelona, 29 de juny de 1997.
Festival Grec 97

Un magnífic i insòlit espectacle de carrer va inaugurar el Festival Grec. Un gegant de més de 10 metres d'alçada, profusament articulats - ulls, coll, respiració, etc. - i comandat a la manera dels titelles de fil, es va passejar durant

tres dies pels carrers de Barcelona. Els actors de la companyia francesa repartien unes postals que, molt breument, explicaven la llegenda que servia de fil conductor de l'espectacle: *Una genialitat d'Antoni Gaudí, va convertir la Pedrera en un immens rellotge de sorra que, quan diposités el seu últim gra en el cap del gegant, enterrat al soterrani, aquest es despertaria, sortiria a donar volts pels carrers de la ciutat i finalment*

marxaria per mar, al seu país d'origen. Val a dir que el conte inventat pels francesos és força fluix i està carregat de tòpics més propis de turistes japonesos que de la companyia de teatre de carrer més emblemàtica del país veí.

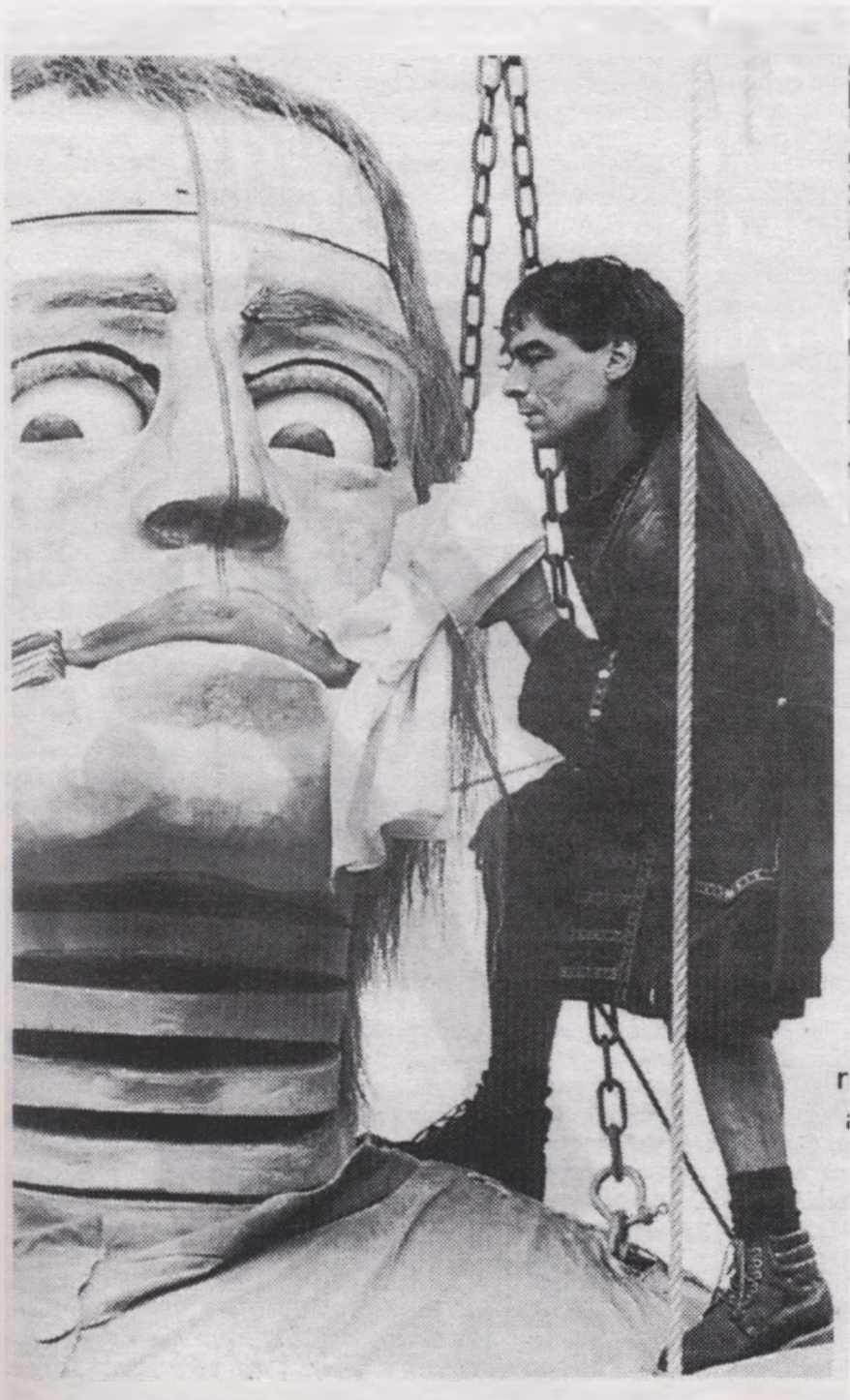
Malgrat aquest petit detall, del qual pocs espectadors estaven al cas, els moviments del gegant van ser realment espectaculars. Els actors de Le Royal de Luxe, vestits a l'estil del segle XVIII, evolucionant per sobre del cos de la gran marioneta, realçaven la gran envergadura del gegant. La comitiva de grues i artefactes diversos de grans dimensions que el precedia i els episodis que entretenien el passeig, refrescar-se els peus en una gresala, estirar-se en una hamaca, i finalment embarcar-se en una balsa, evocaven en tot moment «Gulliver al país de Liliput».

En fi, malauradament un insòlit espectacle que ens fa reflexionar en el nostre teatre de carrer. Després de veure com la Fura dels Baus actua a Peralada, els Comediants només ho fan per encàrrecs de fires i congressos, els de Tripijoc han desaparegut i els Trastòbils han passat a millor vida, podem anunciar-ne la defunció.

El sanejament econòmic de les Institucions pot ser la causa més evident del declivi. El teatre és deficitari, ja se sap, i el de carrer encara més. Confidencialment, cal saber que hi ha promotors d'espectacles de carrer que resen perquè ploqui el dia de la funció i cobrar de la pòlissa d'assegurances.

Una llastimosa situació en un país com el nostre que, si ha tingut alguna tradició teatral, ha estat la de carrer.

Les nostres institucions, governades per un partit nacionalista que posa l'accent en el nostre patrimoni cultural, no tenen calers. Se'ls han gastat pagant milionades a M. Flotats. També és un gegant francès.

Pep Fargas

Més sobre Ràdio Olot

Fa un parell de mesos en un article sobre els 30 milions que l'Ajuntament ha donat a l'empresa privada Olot Televisió SL, prenia Ràdio Olot SA com a referent dels problemes que podia patir la nova televisió local i dels avantatges socials que ha tingut la participació municipal en el projecte. En cap cas tenia intenció de fer un balanç històric de la trajectòria de Ràdio Olot ni volia encetar el debat pendent sobre el que és i el que ha estat la nostra ràdio en aquests anys. Però atès que el Sr. Espadalé, en qualitat de Conseller-Delegat em replica i m'acusa d'ignorància hauré d'aprofundir en el tema.

Sobre el control de Ràdio Olot

D'entrada crec necessari aclarir que malgrat el seu to desqualificador res del que diu el Sr Espadalé en la seva carta contradiu el que jo deia, perquè el copropietari de part de la Ràdio i de la Tele només parla de formalismes legals i jo en canvi parlo de voluntats i d'acords de funcionament. És evident que Ràdio Olot és una empresa privada i com a tal es regeix formalment per la legislació vigent, però no és menys cert que és una empresa enormement tensionada que només ha pogut funcionar a base d'acords entre accionistes com els que jo explicava. I és que els problemes de Ràdio Olot SA venen de la mateixa constitució de la Societat Anònima -alguns dels col.laboradors d'aquella època s'hi refereixen com el "cop d'estat"- i han estat sempre a l'ordre del dia. Gràcies al Sr Espadalé ara les conec i aviat us en faré partícip. Per anar fent boca només us diré que m'ha conmogut tan el volum dels problemes financers i de capitalització d'aquests anys com la gens dissimulada obsessió d'algun dels actuals accionistes privats per fer-se amb el control exclusiu d'una entitat que era popular i plural. Però per sobre de tot m'ha indignat que aquestes pressions hagin forçat la sortida o la marginació d'alguns professionals i col.laboradors de molta vàlua que varen ajudar a prestigiar l'emissora i que li varen donar el caràcter popular, plural i de servei al país i a la ciutat que avui sortosament intenta recuperar. Però ja en parlarem un altre dia.

De pactes.

El Sr Espadalé no diu tota la veritat en la seva carta. Ell sap més bé que ningú que hi ha un acord entre les administracions i els accionistes particulars per mantenir un equilibri accionarial absolut i per repartir-se el control de l'emissora. Es per això que cada vegada que un accionista privat s'ha venut les seves accions -o no ha concorregut a l'ampliació de capital- les ha comprades un altre accionista privat i no una administració. També és gràcies al pacte no escrit que les administracions no han imposat la seva majoria tot i que n'han tingut oportunitat. Efectivament, a les Juntes Generals d'Accionistes, les administracions solen ser majoria perquè hi ha una colla de petits accionistes que no assisteixen a les reunions ni deleguen el seu vot ni avalen els préstecs o, senzillament, que no combreguen amb l'estil dels socis privats majoritaris. Per pura lògica aritmètica es pot dir que si no existís el pacte els representants institucionals serien majoria en tots els Consells d'Administració. I mai no ha estat així. Només el pacte explica que com a mínim des del 85 -d'abans no en tinc papers- els accionistes privats sempre han estat majoria al Consell d'Administració, i en canvi el President sempre ha estat l'alcalde d'Olot i el Conseller Delegat sempre un accionista privat:

La meva afirmació, però, no és fonamenta només en l'evidència i la deducció lògica. No. En tenim múltiples confirmacions personals. La darrera, quan l'alcalde Macias ens va dir que en virtut del pacte esmentat no era possible que l'Ajuntament comprés les accions dels accionistes minoritaris de Ràdio Olot que no poden o no volen avalar els deutes de l'entitat. Jo, que crec en la gent, en tinc prou amb la seva paraula. Però atès que sospito pel to de la seva rèplica que el Sr. Espadalé no és de la vella escola, m'he submergit en els papers que sobre la Ràdio existeixen a l'Ajuntament i m'he documentat exhaustivament. Tanta paperassa només m'ha servit

per esglaiar-me i per comprovar que estava ben informat. Per exemple he llegit que en l'acord municipal de concórrer a l'ampliació de capital de l'any 90 hi ha un apartat que diu: Renuncio lliurement a qualsevol dret de creixement que em pogués correspondre pel supòsit de que alguns accionistes renunciessin, totalment o parcial, al seu dret de subscripció i autoritzo al Consell d'Administració de Ràdio Olot SA perquè pugui vendre les corresponents accions a terceres persones siguin o no accionistes. També que a la nova ampliació de capital de l'any 92 es diu que s'ampliarà el capital amb una restricció: el 50% de les accions seran pel capital privat i l'altre 50% pel públic. Quan en pura lògica mercantil -sense pacte- s'hagués hagut de respectar el dret de tots els accionistes a concórrer a l'ampliació i s'hauria d'haver repartit el capital que hagués quedat pendent entre tots els accionistes que haguessin volgut, sense distincions privat-públic. O no? Com s'ho explica això el legalista Sr Espadalé, sense un pacte? I amb uns Nous Estatuts que res no diuen d'això, sinó que diuen tot el contrari. Perquè l'Art 9 diu que quan hi hagi algú que es vulgui vendre les accions, els socis -sense distinció de cap mena ni pública ni privada- tindran dret preferencial i que si n'hi ha més d'un es distribuïran entre tots ells, a prorrata de les seves respectives accions, atribuint-ne en el seu cas els excedents de la divisió a l'optant titular del major nombre d'accions (que era l'Ajuntament).

Sobre la cadena.

El Sr Espadalé primer nega que haguem estat associats amb altres emissores i després confirma que hi ha hagut acords comercials i de programació amb "altres" emissores. Sibilina distinció. Però és totalment inútil perquè els que hem viscut a Olot i hem escoltat la ràdio sabem que Ràdio Olot i Ràdio Costa Brava (propietat privada d'alguns accionistes privats de Ràdio Olot) emetien conjuntament durant moltes hores al dia. L'evidència confirma les meves paraules i hauria de ser suficient i conclouent. Però per reblar el clau puc dir -i el Sr Espadalé ho sap perfectament- que en el transcurs d'aquella "col.laboració" els caps dels grups polítics vàrem ser sondejats sobre com veuríem la integració de l'emissora en una cadena amb Ràdio Costa Brava i d'altres ràdios de la província. Per això puc dir amb la cara ben alta que és gràcies als ciutadans d'Olot, representats pels seus regidors, que la nostra ràdio no ha acabat formant part d'una cadena provincial.

Sobre el penúltim director

Novament el Sr Espadalé recorre als formalismes per contradir-me i per evitar explicar la "seva veritat" sobre el tema. Llàstima perquè ell personalment té molt a dir. El cas és que l'elecció de l'anterior director certament va tenir l'oposició -no crec que formal encara que sí real- d'alguns accionistes privats. I entendreu perquè si us dic que el penúltim director era un dels accionistes privats contraris a l'acord de col.laboració amb la referenciada Ràdio Costa Brava. M'ho havia dit personalment. I de fet va acabar trencant aquest acord. És el seu principal haver.

Sobre la identitat

Tampoc no estic d'acord amb el Sr Espadalé quan diu que la nostra ràdio mai no ha perdut la seva identitat. El tema és opinable, ja ho sé. Però per mi la identitat de Ràdio Olot eren -i són- els seus col.laboradors. I, per tant, Ràdio Olot va perdre la seva identitat el mateix dia que va començar a emetre una insulsa ràdio-fòrmula conjuntament amb Ràdio Costa Brava. També va perdre molta de la seva identitat el dia que es va "professionalitzar l'empresa", un eufemisme que volia dir foragitar certs col.laboradors olotins de l'emissora que eren professionals, semi-professionals o afeccionats. Fins aquí allò opinable. El que és indiscutible és que els grups polítics d'esquerra (PSC i ERC) vàrem pressionar el nostre alcalde -amb èxit- perquè acabés aquella associació que econòmicament devia ser profitosa (com a mínim per algú) però que socialment era inútil i estèril. És per

això que puc dir sense por a equivocar-me que és gràcies als ciutadans d'Olot, representats pel seu Ajuntament, que la nostra ràdio ha reprès el camí de la història i ha tornat a ser una ràdio de ciutat.

Preguntes amb resposta

Finalment, i vist l'interès del Conseller-delegat de Ràdio Olot SA per informar als olotins, m'agradaria que expliqués el que ja fa dos mesos que els companys del PSC demanen sense èxit a la representant dels olotins a Ràdio Olot (la Sra Brussosa) i que és: quants diners ha cobrat la nostra mig pública Ràdio Olot per deixar

les nostres instal·lacions mig públiques a una empresa privada que és propietat d'un (o més?) accionistes privats de Ràdio Olot i que cobra per ensenyar l'ofici dels mitjans de comunicació a joves aficionats que busquen feina? I també posats a donar explicacions ens podria dir quants col·laboradors retribuïts o personal en plantilla de Ràdio Olot són llicenciats universitaris en periodisme i quants són diplomats, ex-alumnes o actuals alumnes de l'esmentada empresa privada propietat d'un (o més?) dels accionistes de Ràdio Olot? I per què?

Joan Barnadas i Puigferrer

 Regidor i Portaveu d'ERC

Contesta a en Bartomeu Espadalé

En el número 21 d'aquesta revista va sortir una carta d'en Bartomeu Espadalé en la qual donava un seguit de puntualitzacions personals sobre els articles que s'havien escrit arran del conveni subscrit entre l'Ajuntament i Televisió Olot SL per valor de 30 milions de pessetes.

Pel que fa al meu escrit m'agradaria aclarir també tres coses:

1. Que l'Ajuntament d'Olot és propietari de l'edifici on es troba Ràdio Olot i que, per tant, a menys que l'equip de govern digui una altra cosa, cedeix gratuïtament a Televisió Olot SL aquests locals.

2. Que l'Ajuntament d'Olot és propietari del 25% de les accions de Ràdio Olot i que, per tant, a menys que l'equip de govern digui una altra cosa, aquesta quarta part de propietat cedeix el personal, la xarxa comercial i les instal·lacions de Ràdio Olot a Televisió Olot SL.

3. És veritat que el 75% restant de l'empresa podria decidir una cosa diferent i també demà podria aterrar un platet volador a la Plaça del Mig. Reconec el meu error.

En tot cas, em sembla molt desagradable i fora de lloc el to que utilitza per puntualitzar, un to que s'assembla molt al d'un mestre d'escola malhumorat que renya els nens que no es porten bé. Crec que seria millor utilitzar un estil diferent per tractar amb regidors de l'Ajuntament d'Olot. Una part

important d'olotins mereixerien com a mínim tenir possibilitats de donar la seva opinió abans de tractar un tema important per a la ciutat com aquest.

Finalment, li he de dir que si les seves intencions són estrictament filantròpiques no veig per què es nega que l'Ajuntament d'Olot sigui accionista de l'empresa. Per a mi aquest fet és una garantia de continuïtat (com s'ha demostrat amb Ràdio Olot més d'una vegada).

Mentre no ens expliqui aquesta negativa és lògic que pensem que la seva intenció és vendre's l'empresa en un futur o alguna altra activitat lucrativa que no hauria de tenir ajuda pública.

Aprofitant l'ocasió, pregaria al Sr. Bartomeu Espadalé que fes servir la seva influència i el seu 30% d'accions per demanar a l'equip de govern actual que deixi que els regidors de l'oposició formin part proporcional dels òrgans de gestió de Ràdio Olot, fet que no tindria res d'extraordinari i que passa en tots els mitjans de comunicació públics o mixtos, des de Televisió Espanyola a Catalunya Ràdio.

Sàpiga que, tal com va quedar clar en el darrer Ple, si governés algun altre grup diferent, no li caldria fer aquest suggeriment. Mentrestant, tenim dret a veure fantasmes i objectes reals.

 Albert Bramon

L'Alta Garrotxa: una assignatura pendent

El passat 8 d'abril es va constituir a la seu del Consell Comarcal de la Garrotxa la Comissió de seguiment de les normes especials de protecció d'Alta Garrotxa. Aquestes normes van ser aprovades definitivament el 15 de gener de 1996. L'objectiu de les normes és establir un règim jurídic a l'espai natural de l'Alta Garrotxa per tal de garantir la conservació dels valors ecològics, paisatgístics i culturals, mentre no sigui desplegat el Pla d'espais d'Interès natural, aprovat per la Generalitat de Catalunya; per tant, es tracta d'unes normes transitòries fins que no s'aprovi el corresponent Pla Especial.

Els qui estimem l'Alta Garrotxa estàvem il·lusionats amb l'aprovació d'una figura de protecció, malgrat que fos transitòria, ja que significava que l'Administració reconeixia la importància d'aquest Espai Natural i per tant veia la necessitat de protegir-lo. La profunda decepció arriba quan en l'esmentada reunió del mes d'abril, el propi Director General del medi Ambient reconeix que el DARP no ha previst assignar ni una sola pesseta per a desenvolupar aquestes normes. Ni tan sols té previst que quan es redacti el corresponent Pla Especial hi hagi cap Pla de finançament paral·lel. No és admissible que quan s'han confeccionat aquestes normes no s'hagi pensat ni un sol moment amb la gent que encara viu a l'Alta Garrotxa i no s'hagi fet una previsió de recursos econòmics per tal de millorar les condicions de vida d'aquests habitants, els qui avui s'han convertit en els veritables vigilants i protectors de l'Alta Garrotxa.

Són necessaris recursos per ajudar a rehabilitar les masies,

per ajudar a electrificar-les (moltes d'elles encara avui no disposen de corrent elèctric), cal no deixar caure el patrimoni cultural i el més important, cal que el DARP tingui en compte que històricament, un dels problemes més greus d'aquesta zona ha estat la conservació dels camins públics. Els ajuntaments afectats tenen molts pocs recursos i no poden fer front, tot sols, a l'enorme despesa que significa el manteniment de la xarxa de camins que hi ha a l'Alta Garrotxa. Des de sempre, els camins més necessaris s'han conservat gràcies a l'esforç generós i voluntari dels veïns que hi viuen, dels propietaris i també, a vegades, d'alguna societat de caçadors. Ara hauria de ser el moment en què el Govern de la generalitat de Catalunya, a més de fer vigents les esmentades normes, confeccionés un pla d'inversions especial per aquest espai, on es procurin crear les condicions necessàries per tal d'evitar el despoblament.

Si no es fa aquesta previsió econòmica, a la gent de l'Alta Garrotxa li costarà molt d'entendre com és possible que l'Administració només se'n recordi, d'aquesta zona, per posar restriccions, limitacions i traves burocràtiques, per poder continuar fent el que sempre han fet, i en canvi a l'hora de rebre ajuts, acabin sempre passant de llarg.

Crec que és l'hora de pensar seriosament en l'Alta Garrotxa i deixar de fer política d'aparador; és imprescindible que totes les administracions i els partits polítics de la Comarca facin pinya per reconduir aquest tema i demanar al Govern de la Generalitat que doni el tracte que es mereix a l'Alta Garrotxa.

Miquel Palomeras i Anglada

Sales de Llierca

La guerra del mobiliari urbà

Com sol passar sovint en aquest ajuntament, cal dir en honor a la veritat, que la guerra desfermada arran d'una suposada imposició d'uns models de mobiliari urbà que afectaria sobretot les terrasses dels bars, ha vingut donada sobretot per la mala baba de l'executiu més que per una imprompta i desproporcionada decisió dels tècnics municipals.

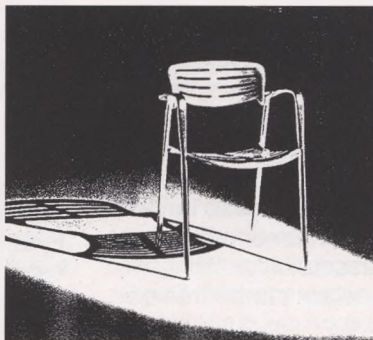
Primer de tot, cal aclarir un punt crucial: aquest decret municipal afecta únicament i exclusivament els nous titulars. Per tant, això no anava pels propietaris que actualment regenten els bars. Qui ha embolicat la troca?

La bondat del projecte tècnic que, amb molt bon criteri, considerant l'aposta que la ciutat fa, almenys sobre el paper, pel paisatge, pretén evitar l'allau d'un mobiliari kitsch que, propiciat per les cases comercials del ram del refresc, ha anat envaint tots els carrers, és inqüestionable. De fet no s'estan inventant res de nou. Bona part de les ciutats han fet el mateix: fixar uns criteris mínims per evitar aquest guirigall de formes i colors de gust més que dubtós.

La incògnita és per què s'ha portat tan malament el tema i per què s'ha alimentat l'equívoc que ha

acabat esvalotant el galliner, i amb tota la raó del món.

Cal suposar que en aquí han fallat els interlocutors.

D'una banda, els de l'ajuntament que porten la qüestió d'ocupació de la via pública, que és la regidoria de governació, i de l'altra els membres de l'Associació de bars que diuen representar el gremi. Crasso error. No hi ha en aquests moments una entitat associativa que englobi la majoria de bars d'Olot. Tenim l'associació de bars de nit, pràcticament

inoperant. Tenim l'Associació de comerciants i de veïns del Nucli antic que engloba una part dels bars d'aquest sector. I tenim l'Associació d'hostalatge de la Garrotxa que n'acull uns altres. Amb qui s'ha parlat? Amb el senyor Amores? A qui representa aquest senyor?

No hauria estat molt més assenyat fer arribar l'avantprojecte, en el ben entès que seria bo, però no pas prescriptiu, que a poc a poc tothom s'hi adaptés, als titulars del gremi i convocar una assemblea informativa en el seu moment?

Doncs no, la cosa s'ha esbombat per la premsa i en uns termes desaforats i poc clars.

Avinguda de l'arcàngel Sant Rafel

Finalment, amb un mes de retard, s'ha inaugurat la primera fase de la reforma del carrer de Sant Rafel (encara queda el carrer del Dolors i el del Dr. Fàbrega). El resultat salta a la vista: tècnicament discret, públicament agraït, com sempre que es renta la cara d'un objecte empolsinat i trist.

Amb aquesta actuació, l'Ajuntament s'ha lluit altre cop amb un nou model de rehabilitació -ja anem pel sisè- en una àrea (el Nucli Antic) d'un quilòmetre quadrat escàs. El paviment marca amb llamborda artificial l'espai previst de circulació rodada, deixant les voreres al mateix nivell.

Els pivots de llum fan a la pràctica de separadors, una mena de tija circular empotrada a terra, d'un metre d'alçada. És una llàstima que hagin insistit per a les voreres amb un tipus de pedra tan porosa i embrutidora com la de Sant

Vicenç (?). Només cal veure'n els resultats a la Plaça del Carme. On han anat a parar les llambordes del carrer Fontanella?

Un encert notable

El tractament de la façana de l'antic hospital mereix l'aprovació

clara, però queda l'enigma d'on i de com es col·locarà el pòrtic de la font que hi havia i que sembla ser que en el moment de treure'l es va trencar. Aquesta era una de les peces d'un valor històric i arquitectònic inqüestionable. Sort que la pressió dels veïnsha forçat la seva recol·locació, ja que el projecte preveia i havia deixat una presa d'aigua en un extrem de la plaça tocant a la nova entrada de visites externes de l'hospital.

En conjunt, el carrer ha perdut tota la gràcia. Alguns comerciants ens comentaven que podia ser qualsevol carrer de Lloret. Una nova oportunitat perduda doncs per donar caràcter al nostre Nucli Antic. Aquesta és l'empremta d'un equip de govern la mar de competent, no és veritat, senyor Llorens?

A qui serveix l'Ajuntament?

No hi ha pitjor pecat que la sobèrbia - diuen els Evangelis. I si la sobèrbia et porta fàcilment a confondre els límits de l'autoritat, la incompetència i la niciesa et porten no tan sols al ridícul sinó a la injustícia, la qual cosa és gravíssima.

Fa escassament quatre anys, arran de la inauguració del Cafè Central, tant la coalició que governa l'Ajuntament d'Olot com el conjunt de l'oposició es van posar a la boca més d'una vegada, públicament en el Ple, el mèrit d'haver -no sé com- impulsat aquest projecte cultural i el posaven com un model a considerar, tant des del punt de vista de la rehabilitació de l'edifici com pel fet de ser un element dinamitzador del Nucli Antic. Recordo perfectament en Corominola, la Pili Solà, en Bassols i altres regidors el dia de la inauguració asseguts en una de les taules del Central, corroborant amb la seva presència aquest diguem-ne suport municipal. Després han començat a venir els problemes. Alguns, en part, explicables. Perquè malgrat ser conscients que el soroll (vingui d'un establiment d'hostaleria, vingui d'una indústria) és molt empipador, no s'entén com s'han arribat a acarnissar tant amb nosaltres. És evident que els ajuntaments han de vetllar pel bé comú, però en aquest cas, agafant el missatge moral que hi ha darrera *Un enemic del poble*, d'Enrick Ibsen, a l'inrevés, han supeditat tota l'activitat que es genera a l'entorn de la plaça del Carme a la fòbia sonora d'un sol veí. Ens han sancionat quatre vegades amb multes de 25.000 ptes, ens han fet retirar els escalons de l'entrada i ara també ens deneguen la instal·lació d'una caseta de venda de gelats a la part de la plaça que ja tenim ocupada amb la terrassa i per la qual paguem la taxa corresponent. I jo pregunto: per quins set sous se'ns denega això? Cara a cara, ni l'alcaldesa, ni en Rigall (responsable de l'ocupació de la via pública) ni els tècnics municipals han tingut arguments de pes per oposar-s'hi, però a l'hora de la veritat ens ha vingut el permís denegat. Què caram s'han pensat? No hi ha les paradetes de Santa Llúcia, la caseta de les castanyes al Firal, les de l'ONCE arreu, posades moltes vegades amb els peus, no hi ha els remolcs dels xurrers, aquí, a Cadaqués i a Platja d'Aro? No es tracta de justificar-ho tot ni de deixar posar qualsevol cosa que se li acudeixi al primer que passa, hi ha d'haver unes normes, és evident, unes normes inspirades, però, en el sentit comú, no pas en les manies particulars d'alguns magnataris. Fa gràcia que dues persones com nosaltres, que ens hem manifestat reiterament per qüestions relacionades amb l'estètica urbana, que vam intervenir decididament en la remodelació del Carme - abans de presentar la nostra contraproposta al projecte original no es contemplava la col·locació de les llambordes de basalt i es mantenia una alçada diferent per les voreres, per citar dos exemples- ens hàgim de veure confrontats als criteris estètics de la senyora alcaldessa a causa d'una estructura provisional (de temporada) que justament valida els criteris generals que animen el PINA.

Ens vam avenir a pintar l'Iglú del color més adient, a no fer passar cables aeris, a posar un model més petit... què més hem de fer perquè es dignin a deixar-nos guanyar la vida?

Tal com van les coses en aquest ajuntament, els ciutadans haurem de seguir l'exemple de l'oposició: anar per la via legal, denunciant sistemàticament allò que és fruit -més que d'un respecte zelós de les ordenances- d'una flagrant discriminació sense cap ni peus, si no és el resultat d'una malintencionada persecució. La idea d'amenaça no és nova. Aquest any, els tres bars del Carme haurem de pagar un impost revolucionari per les Festes del Tura si volem que la festa arribi també en aquest barri. No és una forma de xantatge dir que si volem que es faci alguna cosa al Carme, ens l'haurem de pagar nosaltres? Que ho diguin a la gent del Firal, o del Turín o de la Plaça Major, vejam què en pensen.

Els ajuntament no existeixen per decidir què es pot o no es pot fer, sinó justament per facilitar que el conjunt dels ciutadans pugui fer realitat els seus anhels, siguin festes, serveis personals, negocis o millores de la mena que vulgueu. Si la seva vocació és policíaca, de què ens serveix un ajuntament?

 Xavier Rusalleda

La cua del gat

Com més anem, pitjor. Per més que els tècnics municipals facin el seu miracle particular confegint una programació ben intencionada i «productiva», és evident que el camí de la retallada els acabarà situant en un punt mort. Sense diners és molt difícil inventar-se una programació d'estiu. I aquí és on es veu la màscara real de la política cultural de l'Ajuntament. El fet cultural no és ni de bon tros l'eix de la vida social, com fa poc afirmava el secretari comarcal de Convergència. I no serà per falta de ganes, la primera setmana d'activitats al pati de l'Hospici s'ha saldat amb una gran participació.

Senyors de l'IMPC, vostès consideren «normal» dedicar 100.000 ptes de pressupost a la Cua del Drac? Van començar amb 750.000 (a l'època d'en Pere Serrat) amb la promesa de doblar-lo en una propera edició. Doncs, no només no l'han doblat sinó que l'han deixat en uns mínims risibles, insultants, diria jo.. I mentretant, han pagat 400.000 .-ptes a un militant de les JNC, estudiant de dret, perquè faci un estudi sobre el tema universitari. És una mica difícil d'entendre, no els sembla?

Barón Rojo al Moto Rock

Aquest passat mes de juny es va celebrar a Castellfollit de la Roca el 1r. Moto Rock, un festival que com diu el nom està dedicat a les motos i al Rock. Un dels grups que hi participà fou Barón Rojo, una de les bandes punteres del rock dur de la Península. El seu primer treball discogràfic «Larga vida al Rock&Roll» s'edità l'any 80. Des d'aleshores no ha parat d'editar discos, malgrat els canvis que s'han anat produint en la formació. Dels quatre membres originals només queden els germans Carlos de Castro (cantant i guitarra) i Armando de Castro (guitarra solista).

El concert va començar amb un tema del darrer disc, titulat *Arma secreta*, seguit de *Incomunicación*, del seu famós treball «Volumen Brutal», i *Cuerdas de acero* de l'àlbum «En un lugar de la marcha».

Després de presentar dues cançons més del seu últim disc, es varen dedicar a repassar uns quants dels seus millors temes, com ara *Los rockeros van al infierno*, *Son como hormigas*, *Siempre estáis allí* o *Anda suelto sata-nás*. En fi, un repertori amb què tots els assistents vam disfrutar, comprovant que Barón Rojo continua en forma, com en els millors temps.

VUIT ANYS SENSE VEURE LA POLLA

El dia 17 de Juny al pavelló firal vam poder veure el millor concert que s'ha fet a Olot aquest any (per mala sort, l'únic). Gràcies a la iniciativa del

C.V.OLOT vam poder gaudir d'un concert on no va faltar de res. L'organització s'hi va lluir: van fer una promoció magnífica, els jugadors van col.laborar en tot el que podien... uns esforços que van donar els seus fruits. El dia del concert hi havia aproximadament 1.500 persones que van emplenar completament el pavelló, una recompensa força justa per l'esforç realitzat.

El cartell estava format per tres teloners, tots tres de la comarca: *Ammoníac*, *Esto se hunde* i *Kristo'n'celo*. Cada grup, amb el seu particular estil musical, es va encarregar de preparar la gent per rebre el grup principal, LA POLLA. Feia vuit anys que no venien a Olot, i

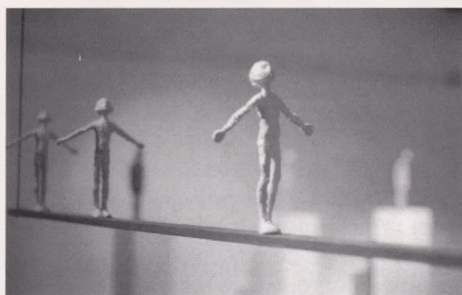
gràcies al C.V.OLOT vam poder tornar-los a veure en directe; la veritat és que, sempre que han vingut, ha estat per iniciativa del Volei.

Van repassar algunes de les seves mítiques cançons, demostrant una vegada més la força del seu directe. Sembla que per a l'Evaristo els anys no passen; com és normal va mostrar totes les seves qualitats escèniques, tot i que molta gent n'esperava més.

Tot va funcionar, l'organització va ser perfecta, l'assistència massiva i el resultat immillorable. Esperem que altres entitats s'animin a organitzar concerts d'aquest tipus, ja que sembla que els que ho han de fer, no ho fan.

Sergi Navarro

Fragilitats

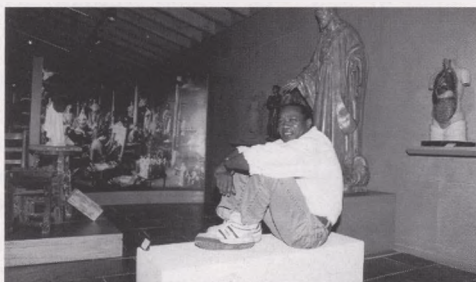

Anna Manel.la presenta «Escultures» a la Galeria Arcadi Calzada. La disposició de l'obra en l'espai és molt encertada. Amb la col.laboració de Marcel Dalmau i Creus Dalgà, Anna Manel.la ha trobat l'espai adequat per a cada una de les seves escultures, posant de relleu no només el valor intrínsec de la peça en si mateixa sinó tot allò que desprèn i reclama al/el seu entorn, l'atmosfera. Hi ha doncs, diverses atmosferes i una mena de supratensió que travessa la totalitat del recorregut. Recolliment intimista i fragilitat. L'exposició sembla com una parada en el camí, recollint els fruits

d'aquests darrers cinc anys. Podríem dir que el vessant escultòric de l'artista tot just s'està desvetllant i la veritat és que és molt prometedor. Ja era hora que algú s'animés (gràcies, Marcel, gràcies Antoni Puigverd!) a posar sobre paper l'obra més recent de l'Anna Manel.la. L'edició del catàleg, amb el patrocini de l'Arcadi Calzada, és un pas molt important per donar a conèixer el món particularíssim de l'Anna. I no podia haver triat un escriptor millor, perquè l'Antoni Puigverd amb aquest «Vocabulari d'Anna» explicita i recrea amb exquisida sensibilitat tot allò que intuïem però que no sabríem dir. L'exposició romandrà oberta fins al 2 de setembre.

El Museu Comarcal fa 10 anys

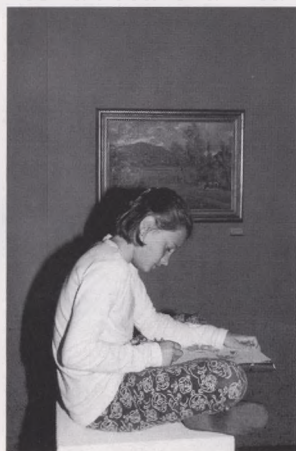
Per commemorar els 10 anys de la creació del Museu Comarcal -encara inacabat- la direcció ha tingut l'encert de programar tres petites activitats que constituïen un homenatge a l'espectador: «Un escriptor en presència d'una peça del Museu» (Domènec Moli davant «Fruiters en flor» de F. Vayreda, «Uns músics davant d'un roure pèrol» (Glòria Calm i Paco Perea) i «Un actor jugant amb les absències a dintre del Museu» (Pep Fargas i una interminable llista de figurants). Cal lamentar - i no és cap objecció als responsables del Museu que darrerament fan una tasca molt meritòria- que la falta de pressupost no hagi permès fer un programa més ambiciós -al capdavant, els aniversaris solen ser un pretext per a la reflexió- tant per afrontar un balanç, sempre necessari,

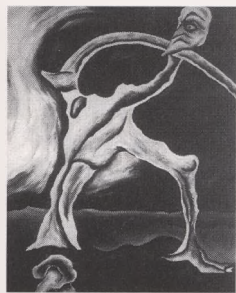
com per haver organitzat unes quantes activitats de més volada, diguem-ne excepcionals. Això no fa res més que posar al descobert el grau de precarietat i la migradesa de recursos de què disposen els responsables del Museu per tal que sigui efectivament un centre dinamitzador, un autèntic motor cultural, com s'estila dir actualment.

Tot i que Glòria Calm i Paco Perea no van poder actuar a causa del mal temps i que en Moli es va trobar una mica sol

davant d'en Vayreda, la iniciativa és molt bona. Primer de tot perquè planteja un dels elements claus de l'art d'avui, que és la relació entre l'obra d'art i el públic i, segonament, perquè convida a participar activament l'espectador en aquest debat. Pep Fargas ho explicita declaradament col.locant figures vives sobre les peanes buscant un doble joc: allò que falta al Museu (d'aquí el títol d'Absències) i donant la paraula a l'obra, són figures que parlen, que dialoguen amb l'espectador (val a dir que com totes, ja que si algun valor té l'obra d'art és justament que ens parla). Des d'aquestes ratlles, volem animar en gabriel Alcalde perquè continuï per aquest camí, més agosarat, més creatiu. Malgrat la migradesa de públic, a la llarga, tothom li agrairà.

La mediocritat, l'escultura d'en Guinovart i «gestacions»

El trist panorama artístic local es veu de tant en tant alterat amb algunes mostres que surten de la monotonia general. I tot sovint, aquestes mostres serveixen precisament per ser vilipendiades pel fet de sortir-se de la uniformitat imperant.

La seva novetat esdevé el gran inconvenient per tal

que l'accepti una gran part de la població, i fins i tot per sectors que sembla que haurien de ser receptius a d'altres produccions menys tradicionals. Fa uns anys que a la Sala Oberta, una conferenciant opinava que era molt complicat per a un jove olotí trencar amb tot un tipus de motlles ja que havia de suportar una pesada llosa com era la tradició pictòrica olotina. I continuant amb el seu plantejament, afegia que era més fàcil ser creatiu a una persona d'un altre indret que no tingues la feixuga herència d'una escola pictòrica, encara avui tan reverenciada.

Descabdellant el raonament apuntat es pot dir que és més difícil per a un observador olotí acceptar un tipus d'art que per al d'un altre lloc.

Fa uns mesos, es va inaugurar en el punt rodó que hi ha a la pujada de la Solfa una gran escultura de Guinovart que ha tingut un quasibé unànime rebuig en la premsa escrita local, ben coincident aquesta vegada en els seus plantejaments estètics. Les burles que s'han fet a l'entorn d'aquesta forma escultòrica són una mostra del grau d'acceptació d'una estètica que en la nostra comarca encara no és gens natural. La pesada llosa es fa evident.

I l'autor de l'obra és Guinovart, un artista ja fet, amb un llarg currículum i una trajectòria plàstica molt interessant, que amb seixanta i tants anys a l'esquena no és precisament cap jove eixebrat.

Una boba part de l'Olot dels anys seixanta va presenciar una mostra d'artistes del Dau al set que va escandalitzar. No podia ser menys! Tota la repressió franquista era l'antítesi del que representaven aquell grup de pintors. Però una bona part de l'Olot dels anys noranta ho ha tornat a fer amb una escultura de Guinovart que penso que és tan digna com qualsevol altra de les que hi ha col·locades en els espais públics de la ciutat.

Malgrat tot això, Olot genera de tant en tant mostres artístiques remarcables i menys valorades. L'Artista del mes, la Factoria de les Arts, en són algunes de les darreres manifestacions. I en aquesta línia podem

parlar de «Gestacions», una experiència materialitzada entre l'Escola d'Arts Aplicades i oficis Artístics d'Olot i el Museu Comarcal de la Garrotxa, exposada a la Sala 14 del Museu. El projecte titulat «Gestacions» va sorgir entre els alumnes que cursaven l'últim curs de l'especialitat de pintura de l'Escola d'Art d'Olot. El cicle va constar de cinc exposicions on varen presentar obra: Bernabé Roperó, Mercè Mas, mariona Ferrés, Natàlia Puigdemasa i Meritxell Galí, cicle que va durar des del 14 de març fins al 5 de juny passat.

Els cinc joves tenen concepcions artístiques molt diverses, potser el punt en comú més evident en tots ells, és el fet de ser alumnes del darrer curs de l'especialitat, a punt de deixar el seus estudis; per atnt, la seva obra és inexperta, com a joves que són, plens d'idees, amb una manifesta voluntat de trencar amb els motlles prefixats del passat.

Bernabé Roperó, amb el títol «Sense respostes», presentava pintures figuratives de tendència expressionista sobre suport tradicional de gran format. L'artista va escriure per al'ocasió un text existencialista sobre la solitud i la mort.

La segona exposició que es presentava va ser «Retalls de sol» de Mercè Mas, consistent en una instal·lació a partir de l'ús de la llum natural.

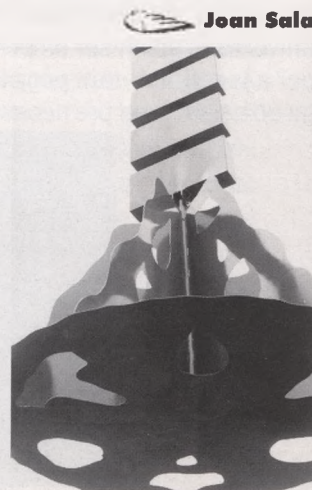
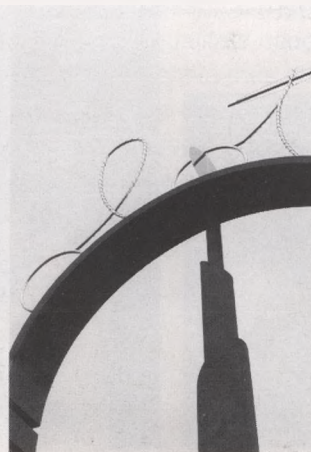
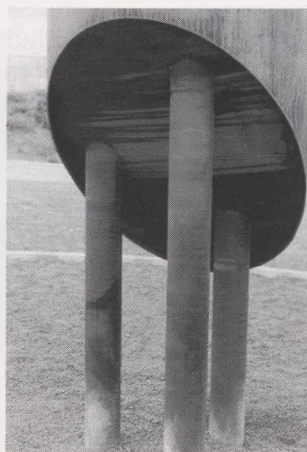
«Personal» era el títol de l'obra de la Mariona Ferrés, on barrejava pintures sobre suport tradicional i ceràmiques, entorn de la reflexió de la figura humana.

A continuació, Natàlia Puigdemasa va portar una instal·lació que tenia per títol «Extremitat» on es mostraven cinc referències del cos humà.

Finalment, va tancar el cicle Meritxell Galí amb el projecte titulat «Opacitat» on presentava una sèrie de reflexions a l'entorn de la ceguera.

Han estat unes exposicions tan interessants com poc visitades. És remarcable que un centre educatiu, en aquest cas l'Escola d'Art, l'únic centre d'aquesta categoria que hi ha a les comarques gironines, es preocupi perquè els seus alumnes reflexionin sobre la seva obra, presentin un projecte d'exposició i a més tinguin un espai digne per ensenyar-la. Per altra banda, és lloable que una institució, el museu, obri les seves portes a noves manifestacions d'uns joves estudiants d'art plàstic.

Ben segur que no totes les manifestacions artístiques que no segueixen els canons clàssics són d'una gran qualitat, encara que siguin d'artistes reconeguts, però en tot cas són més creatives que les «altres», que tampoc no són de primera categoria i a més van repetint estereotips coneguts i carregosos.

Joan Sala

REVISTA caminada «a pèl»

A
R
T

21 de juny. Celrà en acció! N. 2. Monogràfic: L'art del cos. Celebració sicalíptica del solstici d'estiu.

Una estranya tribu de «passejants» circulava pels carrers de Celrà el capvespre del 21 de juny davant la impàvida mirada de la població autòctona. Ningú no s'immuava. Feia tot l'efecte que tot aquell reguitzell de sectes i gurús que feien coses rares hi eren sempre, eren com de casa. I no era cert. La iniciativa era municipal, però la major part dels protagonistes, forans. I no va passar res, excepte un petit rebombori que va protagonitzar la guàrdia civil i dos oficients que eren justament d'Olot. Ens hauria agradat veure què hauria passat a Olot si una parella s'empastifava de fang el cos, a pèl, enmig del carrer.

Malgrat l'anècdota, malgrat les deficiències de l'organització i malgrat la dubtosa qualitat de moltes de les propostes, aquesta «Revista caminada» és un invent interessant, i necessari. Necessari perquè permet oxigenar el cervell, perquè auspicia la confrontació d'idees i perquè al capdavant crea un espai d'experimentació pública, cosa no gens corrent en el món de l'art. Des de fora, podia arribar a ser risible, fins i tot, patètic, però no per això cal menystenir la idea, una idea que és perfectament exportable. Tant de bo es creés un espai semblant a Olot, protagonitzat pels alumnes de l'escola d'Art, amb un mínim suport públic. Perquè si algun valor intrínsec té la Revista caminada és pedagògic, en un doble sentit, per als protagonistes directes, és a dir, els artistes, i per al públic. Aquesta component de joc, de pura transgressió, ajuda a dessacralitzar l'art i alhora educa, en el sentit profund del terme, perquè no s'ha d'oblidar que afrontar un tête à tête amb el públic és una lliçó d'autocontrol i d'humilitat impagable. Hi va haver dues intervencions protagonitzades per artistes olotins, curiosament de les més interessants: «Morir», d'Anna Manel.la i Pep Fargas i «Boleros» de Kim Domene, actuada per ell

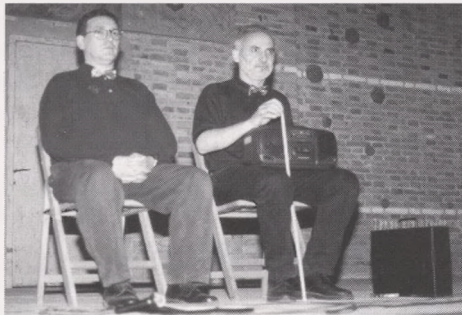
mateix en companyia de Pep Fargas.

La primera era una al·legoria del trànsit cap a la mort, uns cossos, amb la marca indeleble de la cendra, que rodolen pendent avall, cap a un destí cert i inexorable. L'escenografia, bellíssima, era la pedra noble d'un casalot antic, i en l'aire la solemnitat tràgica d'un Rèquiem. Li faltava temps a l'acció; sense un desenllaç tan intensitat i dramatisme.

A l'altra cara de la moneda, Kim Domene va fer una intervenció humorística senzilla però eficaç. A partir de la tècnica del distanciament, ens va fer redescobrir amb un cert espaordiment,

la barroera sensualitat de la lletra d'uns quants boleros. Fou un autèntic exercici de cirurgia plàstica; la dissecció deixava veure perfectament les entranyes d'una poesia popular carregada de tòpics, de religiositat i d'una sensibleria de pa xucat amb oli.

Si més no, però, Celrà va ser per unes quantes hores el paladí de la llibertat, i això ja és molt d'agrair.

X.R.

Toni Carbonell, apòstol de l'esperança

No encaixa fàcilment en cap estereotip però és tan real com aquest paper. Fa més de vint anys que treballa en l'àrea dels serveis socials: al psiquiàtric, a la presó, amb els gitanos, i ara amb drogodependents. Se'n va anar de la Garrotxa amb 14 anys, i va tornar ammb 38 per treballar a l'Escola-Taller de Les Preses. De professió és ATS però ha fet i podria fer de tot, de cambrer o d'escombriaire. Actualment, és el coordinador del projecte de (re)inserció sorgit d'un conveni entre l'ADAD -una associació sense ànim de lucre que no cobra quotes als socis- i l'Ajuntament d'Olot.

Què hi fan les drogues a la nostra societat?

- És un problema d'hisenda. Quan ho arreglin, la policia es quedarà sense feina.
- És una substància que s'usa, molt més del que ens pensem.
- És un pretext que el poder utilitza per desinformar, no només de les drogues, sinó de la salut i de moltes altres qüestions adjacents, com ara la delinqüència.

Tanta informació (preventiva?) cansa...

Ens estan fent més mal que bé. Si no pots pair-la, la informació no és vàlida. És com el metge que, pensant que fa el bé, informa al malalt sobre una malaltia que no pot entendre; l'única cosa que aconseguirà és espantar-lo. Si la gent estés «formada» no necessitaria el pal·liatiu de la informació. La millor eina que tenim les persones és el sentit comú.

Per què la gent es droga?

Perquè tot sovint fem passar el nostre desig per davant del sentit comú. Un es fica a les drogues de la mateixa manera que es fica a fer d'arquitecte. Darrera de la droga sempre hi ha una persona que té problemes de confiança en si mateixa i hi ha el context. Pensa que a nosaltres ens bategen amb xampany. La familiaritat, el procés d'aprenentatge de la droga és diferent aquí que a la Xina, on l'opi està perfectament integrat.

Drogadictes = marginats ?

Jo diferencio un drogadicte d'un drogodependent. El primer, disfruta, l'altre la necessita. Amb l'heroïna es va passar una lluna de mel i molta gent es va pensar que podia ser perpètua, cosa que químicament és impossible.

I tu què hi fas en aquest món?

Vaig fer passar el meu desig per davant del sentit comú.

Exclous tota mena de compromís missional?

Per a mi no existeix. La part missional depèn més de qui ho mira, no pas de qui ho fa. Cadascú ho interpreta segons les seves teories: des de la religió, des del marxisme, des de la utopia...

Com es viu el tema de la droga a Olot?

Ni els drogadictes són l'estereotip, ni la gent tampoc. Porten una vena als ulls; mentre hi hagi algú que se'n cuidi, socialment no hi ha problema, tot i que hi ha molta droga. Com ens podem creure que la droga mogui milers de milions i que només hi hagi quatre drogadictes comptats?

La droga és un mite?

La droga és un nom social, el que hi ha són substàncies que es poden utilitzar. Totes estan justificades per un context. Si et passes de la dosi, l'alcohol et provoca una vomitera i un malestar que et fa perdre justament tot allò que buscaves. Hi ha, doncs, un error de dosificació no pas de substàncies. Si et prens una ampolla de ginebra en deu minuts, et pots morir, en canvi una dosi adequada de codeïna, per exemple, ens afavoreix.

I no es contagia?

Els efectes que han creat en aquestes persones són tan adversos que no m'atrauen gens; a més, jo no he trobatencara la droga que em pugui temptar, en un sentit fantasiós. Podria ser el sexe, però és evident que jo no puc cardar tot sol, tinc unes limitacions. Cadascú elegeix la droga que li va bé. El que no té il·lusions es fot heroïna, el que en té moltes alhora, cocaïna esnifada i qui vol fer de Santa Teresa de Jesús, se l'injecta perquè només busca determinades sensacions corporals.

On situes el valor dels diners en la teva escala de valors?

Tenir diners té un preu i jo no vull pagar el preu de tenir diners.

Hi ha lloc per a la desesperança?

La desesperança són les meves vacances. Quan em començo a desesperar, faig vacances. Sóc molt obsessiu, però em salvo perquè sóc capaç de canviar d'obsessió cada deu minuts.

TEST:

Vici: obsessió.

Mite: la feina dels capellans. Fer d'in-termediari entre déu i els homes, el comerciant de Déu.

Cinema: la meua vida, la meua cultura.

Música: amiatat, relacions atemperades.

Músics: Raimon, Paco Ibáñez...

Amor: una experiència vitalitzadora, excitant.

Cultura: allò que ens permet identificar-nos.

Ateneu: una experiència formativa de la meua joventut.

Castellfollit: jo l'aguanto i ell m'aguanta.

Parella: una complicitat davant de la vida.

Política: l'organització de la vida en comú.

Les obres de referència

Arxiu Històric Comarcal d'Olot disposa d'una biblioteca especialitzada en monografies i articles d'historiografia local i comarcal. Mensualment, les novetats que ingressen a l'Arxiu sobre aquest camp figuren en aquesta secció. Però, a més

d'aquestes obres de caràcter local, la biblioteca de l'Arxiu té una sèrie de llibres que ajuden a l'investigador en la seva feina i que anomenem *obres de referència*. Aquest conjunt de publicacions auxiliars el componen enciclopèdies, diccionaris, atles, glossaris, etc.

A més de l'*Enciclopèdia Catalana* i del *Diccionari de la Llengua Catalana*, recentment editat per l'Institut d'Estudis Catalans, dues obres habituals en gairebé tots els arxius i biblioteques del país, l'Arxiu disposa de diccionaris centrats en camps específics. Així, s'hi poden consultar els deu volums del *Diccionari Català-Valencià-Balear*, més conegut com l'Alcover-Moll, de gran utilitat per a identificar paraules avui en desús o que no figuren en els diccionaris normatius. També hi trobem del *Diccionari llatí-català*, publicat per Enciclopèdia Catalana, i el *Mediae Latinitatis Lexicon Minus*, altrament conegut com el Niermeyer, el millor diccionari de llatí medieval disponible en l'actualitat.

Finalment, en aquest apartat, cal esmentar el *Diccionari d'Història de Catalunya*, dirigit per Jesús Mestre i editat per Edicions 62, especialment pràctic per les referències bibliogràfiques que acompanyen els articles.

Pel que fa a històries generals de Catalunya, es poden consultar els dotze volums de les *Biografies Catalanes* d'Editorial Vicens-Vives, una obra clàssica de la nostra historiografia iniciada a la fi dels anys cinquanta, els sis volums de *Història de Catalunya Salvat*, una obra col·lectiva coordinada per Josep M. Salrach i que va suposar la primera síntesi solvent del passat català. Més

recent és la *Història de la Cultura Catalana* d'Edicions 62, de la qual han aparegut fins ara sis dels deu volums de què consta.

A l'Arxiu també podem trobar l'*Atlas d'Història de Catalunya* de Jesús Mestre i Víctor Hurtado, una bona obra de síntesi i divulgació amb un acurat disseny gràfic que la fa especialment atractiva. De caràcter molt més especialitzat són els tres únics fulls apareguts de l'*Atlas Històric de Catalunya (anys 759-992)* corresponents als sectors Ripoll-Olot, Figueres i Blanes. Finalment, més a l'abast de tothom és la col·lecció de *Mapes Comarcals* a escala 1:50.000 que ha anat publicant l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Sobre disciplines auxiliars de la Història, disposem dels manuals d'Adriano Cappelli, la *Cronologia, cronografia e calendario perpetuo* i el *Dizionario di abbreviature latine ed italiane*, imprescindibles per a la transcripció i datació de textos antics. Dues altres obres de gran utilitat per barallar-se amb les grafies antigues són l'envellida *Paleografia Espanyola* de García Villada i la monumental *L'escriptura a les terres gironines* de M. Josepa Arnall i Josep M. Pons i Guri, publicada l'any 1993 per la Diputació de Girona.

També es poden considerar obres de referència, e n t r e d'altres, el manual de genealogia d'Armand de Fluvià *A la recerca dels avantpassats*, útil i entenedor; la *Història de la moneda catalana* de Miquel Crusafont, que sintetitza les seves principals aportacions a la numismàtica catalana; i l'obra col·lectiva *Pesos, mides i mesures dels Països Catalans*, un diccionari exhaustiu de la metrologia tradicional.

Monografies

ALCALDE i GURT, Gabriel [et al.], *Procés d'ocupació de la bauma del Serrat del Pont (la Garrotxa) entre el 2900 i el 1450 cal AC*, Olot: Museu Comarcal de la Garrotxa, 1997, 125 p.

Publicació que recull els resultats de la investigació interdisciplinària realitzada entre els anys 1991 i 1994 en quatre nivells de la bauma del Serrat del Pont.

Clarà: *catàleg del fons d'escultura*, Barcelona: Museu Nacional Art de Catalunya, 1997, 361 p.

Catàleg del fons d'escultura de Josep Clarà, que inclou la fotografia i la fitxa tècnica de les peces que formen el dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona, del MNAC i del Museu Comarcal de la Garrotxa. Introducció de Mercè Doñate.

FARRÉS i BUSQUETS, Pilar, *Cent dates clau de la història de Catalunya*, Barcelona: Edicions 62, 1997, 247 p.

Síntesi de la història de Catalunya realitzada a partir de la selecció de cent moments transcendents escollits per Pilar Farrés, professora d'Història de l'IES Montsacopa.

FERNÁNDEZ i GRABOLOSE, Jordi, *Els glacials*, Girona: Diputació de Girona, 1997, 93 p.

Monografia del geògraf olotí que ressenya les notícies que tenim dels glacials de les comarques gironines i que proposa diferents itineraris per a conèixer-los.

HERRERO, Antoni i NOGAREDA, Alfons, *El Colomer*, La Vall de Bianya: Amics de la Vall de Bianya, 1997, 4 p.

Opuscle sobre la història d'aquesta masia, que constitueix el novè fascicle de la col·lecció dedicada a les masies de la Vall de Bianya.

Homenatge a Miquel Duran: XXXVII Fira del Dibuix i de la Pintura. — Figueres: Casino Menestral Figuerenc, 1997, 16 p.

Recull de textos de diversos autors sobre «el pintor de les Preses». Conté il·lustracions de l'artista.

MORET i MARGUÍ, Jordi, *El encanto de no morir del todo: piedras y archivos*. — [Salamanca]: [l'autor], 1997, 79 p.

Versió castellana i ampliada del llibre del mateix autor *No fugir del moment com uns espectres*.

MURLÀ i GIRALT, Josep, *La Garrotxa i la seva història: col·lecció de cromos*, Olot: Editorial Canoa, 1997, 32 p. [144 cromos].

Segona col·lecció de cromos sobre la història local que amplia el seu àmbit geogràfic a la resta de municipis de la comarca.

NEBOT i OBON, Jordi, *Des del Museu al Montsacopa: Itinerari natural, arquitectònic i artístic entre el Museu de l'Hospici i el volcà Montsacopa*, Olot: Museu Comarcal de la Garrotxa, 1997, 1 desplegable.

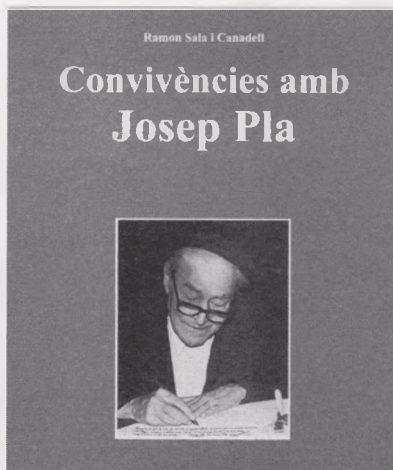
Relació dels elements naturals, arquitectònics i artístics que es troben en aquest sector de l'espai urbà d'Olot.

NEBOT i OBON, Jordi, *Entre Museus: Itinerari natural, arquitectònic i artístic entre el Museu de l'Hospici i el Museu dels Volcans*, Olot: Museu Comarcal de la Garrotxa, 1997, 1 desplegable.

Relació dels elements naturals, arquitectònics i artístics que es troben en aquest sector de l'espai urbà d'Olot.

SALA i CANADELL, Ramon, *Convivències amb Josep Pla*, Olot: Fundació Pere Simon, 1997, 165 p.

Recull d'experiències i anècdotes viscudes per l'autor al costat de Josep Pla.

VERDI, Carmelo, *I Santapau di Sicilia*, Florència: L'Autore Libri Firenze, 1997, 115 p.

Història de la branca siciliana de la família dels Santa Pau, establerta a Licòdia al segle XIV, i dels seus vincles amb les famílies Ruffo i Branciforti.

Articles

AGUSTÍ, Bibiana [et al.], «Les condicions de vida al poblament rural de Sant Julià de Ramis (Gironès) en l'alta edat mitjana», *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*, XXXVIII [Hispania i Roma: d'August a Carlemany: Congrés d'homenatge al Dr. Pere de Palol, 3], Girona: Institut d'Estudis Gironins, 1997, p. 1281-1297.

ALCALDE, Gabriel, «Els públics en els museus», *Revista de Girona*, núm. 182, maig-juny 1997, p. 88-91.

FLETA, Jorge [et al.], «Les deformacions tectòniques en els materials plioquaternaris de la depressió Tortellà-Besalú», *Quaderns del Centre d'Estudis Comarcals de Banyoles*, 17, Banyoles: Centre d'Estudis Comarcals de Banyoles, 1996, p. 99-112.

PALLÀS, Xavier, «Epigrafià domèstica de Santa Pau», *IB Montsacopa: Sant Jordi 1997*, Olot: IES Montsacopa, 1997, p. 14.

SOLÀ, Joan [et al.], «Els dipòsits al·luvials quaternaris entre Sant Jaume de Llierca i Banyoles», *Quaderns del Centre d'Estudis Comarcals de Banyoles*, 17, Banyoles: Centre d'Estudis Comarcals de Banyoles, 1996, p. 61-69.

Música

17è Festival de Torroella de Montgrí.

Del 28 de juny al 26 d'agost.

Clàssica, com sempre, i aquest any amb la incorporació de jazz i música ètnica.

Doctor Music Festival.

Escalzarre, del 10 al 13 de juliol.

2a edició del Festival de La Vaca, amb representants de tots els estils: rock, però també *hip hop*, *dance*, *metal*, *punk*...

Festival de Jazz de Vitoria-Gasteiz.

Del 13 al 19 de juliol.

Programa de luxe, des d'Eric Clapton a Bobby McFerrin.

Festival de Montreaux.

Del 5 al 19 de juliol.

Amb clàssics jazzístics com ara Ray Charles o Chick Corea.

Festival de Salzburg.

Del 19 de juliol al 31 d'agost.

les principals figures de la música del nostre temps, reunides aquest any en els aniversaris de Schubert i Brahms.

Festival de Perelada.

De l'11 de juliol al 20 d'agost.

Òperes, recitals d'Aragall, Kraus i Berganza i concerts simfònics en un dels festivals més coneguts.

Festival de Música Popular i Tradicional.

Vilanova i la Geltrú, del 24 al 27 de juliol.

Flaco Jiménez, Carlos Núñez, Cocani Orquestar... músiques del món agrupades al FIMPT.

Womad Festival.

Reading, del 25 al 27 de juliol

Des de Ravi Shankar (Índia) a músiques provinents de Guinea, Madagascar.

Festival Interceltique.

Lorient, de l'1 al 10 d'agost.

Grups al carrer a totes hores, en plena Bretanya francesa.

La cua del Drac.

Olot.

Dijous, 24, Pops music.

Dijous, 31, Jordi Figueras & Xavier Ruscalleda Al Vent.

2/4 d'11 nit a l'hospici.

Exposicions

Leku,

d'Eduardo Chillida. La Pedrera, fins al 31 de juliol
Recorregut exhaustiu per l'obra de l'artista basc, en relació amb la seva exploració de l'espai.

En trance i Ex it,

de Yoko Ono. Alacant i València, fins al 10 d'agost.
Instal·lacions de la famosa i polèmica viuda de Lennon.

Diversos

Festival de Itálica.

La Cartuja de Sevilla, del 15 de juliol al 6 d'agost.

8 espectacles de teatre, dansa i música, amb Martirio, Víctor Ullate, La Ribot & Gilles Jobin...

Grec 97.

Barcelona, del 25 de juny al 16 d'agost.

El festival d'estiu més esperat, amb música i teatre

Teatre

Florido pensil.

Teatre Victòria de

Barcelona, del 2 de juliol al 3 d'agost.

La companyia basca Tanttaka Teatroa ens situa en l'Espanya de la postguerra.

Klowns.

Teatre Lliure, del 27 de juny al 13 de juliol.

Una inspecció en el món del circ des del teatre.

Festival de Mérida.

Del 2 de juliol al 10 d'agost.

Amb el lema "Tragèdia i poder", els títols més coneguts, com Electra, Calígula, Salomé...

XX Festival de Almagro.

Del 3 al 27 de juliol.

Els grans clàssics espanyols al Corral de Comedias d'Almagro.

Festival d'Avinyó.

Del 10 de juliol al 2 d'agost.

51ena edició del festival de teatre per excel·lència, amb obres com Nathan le sage, le visage d'Orphée o un recital de Hanna Schygulla.

CAN CARBASSERES
Es una antiga fleca especialitzada en l'elaboració del tortell i la coca de llardons típics d'Olot
Sant Rafael. 5 - Tel. (972) 26 08 59
OLOT (la Garrotxa)

RAÏFIA RUSSET
TRADE MARK SINCE 1908
La companyia basca Tanttaka Teatroa ens situa en l'Espanya de la postguerra.

Can Japot
Elaboració pròpia d'embotits
c/ Roser, 5 - Tel. 26 10 61
17800 OLOT (Girona)

Ben bé d'Olot!

FOTO: JOSEP Mª PARAROLS

Amb la col.laboració de:

 RÀDIO CLOT
99.1 FM

Cap a mig segle al vostre servei